

Cip leșan

Mersul Trenurilor

Cu ilustrații de Jup

Iași, 2007

Dopul scuză mijloacele

Aproape de centrul oraşului, într-o noapte fără lună, nişte necunoscuţi au furat capacul de fontă care astupase din 1923 pînă în acea clipă gura de canal situată la intersecţia străzilor Jaroslav Hasek şi Bobinatorilor. În aceeaşi noapte fără lună, domnul Zbigniew Văscăuţeanu, fost fabricant de fire cu plumb, grătare, capcane şi nasturi, în prezent pensionar, se întorcea acasă de la bufet. El declară că nu se întorcea de la bufet, ci de la o ceainărie, dar asta nu are importanţă: oricum, există zeci de martori dispuşi să bage mîna în foc, să depună mărturie. În fine: întorcîndu-se de la bufet sau de la ceainărie, el a traversat intersecţia fără să se asigure şi a nimerit în gaura de canal - acum fără capac, furat cu cîteva minute în urmă de nişte necunoscuţi, după cum spuneam.

Toată viaţa, domnului Văscăuţeanu i-a plăcut să chefuliască, să bea şi să se veselească. I-au plăcut femeile, ba şi mîncarea i-a plăcut. Din acest motiv, el a făcut burtă. Burta l-a salvat de la o moarte sigură, deoarece a rămas blocat în gura canalului cam cum rămîne blocat dopul în gîtul sticlei. La un dop de calitate ne referim. Deoarece nici pompierii, nici membrii echipei de descarcerare nu posedă un tirbuşon de mărimea lui Zbigniew, el se află şi acum, după aproape o săptămînă, în gaură. Autorităţile locale au venit să privească, şi-au dat cu părerea, apoi au ajuns la concluzia că e bine aşa, fiindcă deocamdată nu sînt fonduri pentru achiziţionarea unui nou capac din fontă.

În primele zile, poliţiştii de la Rutieră i-au dat de băut ca să-i sticlească ochii şi să-l observe astfel şoferii care trec

prin intersecție. După ce au văzut cât poate duce domnul Văscăuțeanu (ohohoooo!), s-a ales o soluție mai ieftină, deci l-au vopsit în dungi reflectorizante albe și roșii. Copiii din cartier mai trag în el cu praștia când nu-i văd părinții, maidanezii îl mai pîngăresc uneori, iar locatarii blocurilor din jur îi aduc zilnic de mîncare cu schimbul și îl hrănesc cu lingura. Bătrînul este, totuși, bucuros că n-a căzut cu capul în jos, caz în care ar fi fost hrănit prin clismă.

Univers spațial românesc

La Vraiștea funcționează un Centru de Cercetări Spațiale, unde lucrează mai mulți cercetători în domeniul spațial. Ei încearcă să realizeze ceva. Mai întâi, au încercat să construiască o rachetă. O rachetă de fabricație autohtonă, care să poarte mesajul lor de prietenie pînă în cele mai îndepărtate galaxii. Racheta era aproape gata cînd a venit o comisie de la centru. Șeful comisiei a arătat cu degetul către racheta aflată pe rampa de lansare și a întrebat: “Ce-i cu boilerul ăsta, bre? Pentru așa ceva primiți voi bani?”. După care, a tăiat din fonduri.

Din ziua următoare, cercetătorii s-au apucat să construiască un avion. Un avion de fabricație autohtonă. Cînd avionul era gata de testare, a venit o nouă comisie de la centru. Deoarece prețul combustibililor crescuse între timp, șeful comisiei a arătat cu degetul spre aparat și a întrebat: “De prostii din astea avem nevoie noi acum? Ia, gata!”. După care, a tăiat și el din fonduri.

Peste noapte, pasionații cercetători și-au schimbat din nou profilul și au început să construiască un balon cu aer cald. Șeful următoarei comisii de la centru a arătat cu degetul spre el și a zis că așa se consumă prea multă căldură, prea mult aer cald, și că să facă în loc unul cu aer rece.

În fine, cercetătorii spațiali de la Vraiștea au decis să construiască un balon umplut cu gaz. Șeful noii comisii de la centru a zis că prețul unui metru cub de gaz a crescut mult în ultima vreme și că nu se poate face atîta risipă, nefiind fonduri, așa că balonul să fie umplut cu cărbuni, lemne sau păcură.

Plimbare pe Strada Pacienții

După operația de apendicită, pacientul Cosmin Gumă, 12 anișori, s-a îngrășat brusc cu aproape 10 kilograme, fapt oarecum neobișnuit pentru cei care se operează de apendicită. Micuțului pacient i s-a făcut radiografie; pe film s-au văzut siluetele a zece pense metalice, a unui ceas bărbătesc de mână și a unui patruped ciudat, despre care încă nu se știe mare lucru. Directorul dispensarului respectiv vrea să prezinte un comunicat științific pe tema apariției și creșterii bacteriilor patrupede gigantice în corpul copiilor români operați de apendicită, în vreme ce administratorul unității sanitare reclamă dispariția unui taburet metalic cu patru picioare.

La același dispensar, chirurgul Romeo a leșinat la vederea sîngelui, motiv pentru care a căzut prin tăietura de la operație, fiind cusut în organismul pacientei de către asistenta-șefă, mioapă. A doua zi, trezită din somn, pacienta a simțit ceva zvîcnindu-i în pîntece și a crezut că este însărcinată. Din fericire, pe acolo a trecut un vînător care a tăiat burta lupului și le-a scos de-acolo pe Scufița Roșie și pe bunicuța sa. Despre chirurgul Romeo nu s-a mai auzit nimic de atunci.

Noile pagini din jurnalul plutonierului Mitran

MERCUREA: Raportez în jurnal că sînt subofițer plutoner pltr.mjor Mitran care ma ridicat în grad acu cîțiva ani că din plutoner m-jor m-a făcut agent șef sau așa ceva și mi-a venit din nou rîndul la patrulare pîn sectoru meu așa că deci l-am luat pe sergntl.rngjt. adică reangajat Cristea și pe cîinl.pltst. Recs ptr. a porni împreună toți patru sau cinci cîți sîntem către noi aventuri. Deci erea seară iar temperatura din termometre era rece fiind toamnă de octonbrie deci așa că am intrat mai întîi prima oară la Italian Pița unde măcar e cald fiind ușile închise și lam luat pe patronu ture la controlat și la întrebări de sănătate. Ahmed mia declarat că e sănătos ce mia urat și nouă și la mîngîieat pe Recs care noroc că avea botniță la bot altfel iar îl lăsa fără inelu dupe deget ca data trecută cînd ia dat o clătită expirată. Ne-am încălzit noi ce neam încălzit apoi am eșit pe traseu apoi că se lăsase rece am intrat iar la adăpost, mai ecsact în parc deoarece avea gard de plasă cu sîrmă înghimpată să nu treacă frigu. Cum patrulam noi pe aleie mam uitat deodată la cînele Recs. Ei, acesta dispăruse ca cînd nar fi fost legat cu cureaua de Cristea. Mă Cristea mă, scoate cînele de unde ști, dacă nu chem sectoristu.

Cristea sa rîs de gluma mea după ce mea esplicato apoi a strigat cuțu cuțu dea intervenit pe noi mai mulți cîni potăi și dulăi ptr. să ne muște nu alta. Am zis Cristeo depistează tu mă carei Recs dîn ei că pentru mine toți posedă asupra lor patru membre și un cap la care semnalăm doi ochi nas gură

și coadă și nici unu nare bulan porhart sau girofar să zici căi
cîne polițist. Pînă la urmă iam depistat pe Recs, că tocma
interoga o căța pe care se sprijinise cu labele din față și
atunci ne-a transmis pîn stație mesajul “Vulturu cheamă
patrula Pajura!”. Eu iam răspuns “Greșală, domnu’ căpitan,
ce număr ați format? Aici familia Mitran, ordonați!”. Ce
mia ordonat șefu nam scris în jurnal că poate citește mama
decît numai atît, că să ne deplasăm de urgență la localu nu
mai știu care, că bîrîia aparatu dar bine cam ținut minte că
numele se termină în SRL, unde sa semnalat eveniment de
bătăie între clienți cu scaunele.

Am efectuat balansarea brațului în plan vertical pînă
ce sa sufocat Recs că uitasem săi dau drumu din mîină la
curea și am staționat un tacișu care iam zis conducătorului
auto să se deplaseze regulamentar pînă la crîșma SRL. El
sa rîs de noi pînă ce iam avertizat două peste ochi și nea
lăsat urgent în fața unei unități de deservire pe care scria
ceva și SRL la urmă ezact cum mia ordonat domcăpitan
Bustuchină. Am intrat în interior unde am depistat suspecti
de ambele secse cu semne de recunoaștere ca mafioții la
pept, mai eczact flori albe de creponată roz și bleo. Cînd
am efectuat pătrunderea în incintă tocmai am surprins în
fraglant delict infracțiunea de dare de mită și spălare de
bani deoarece unul declara la microfon “De la nașu zece
milioane șo butelie!” care bani îi aduna întro găleată și
miam dat seama căs mafioți că am văzut și eu filmul nașu,
așa că am gîndit un plan.

* * *

Cristeo, zic eu, eu zic să-i înconjurăm! Mai întîi rămîn
eu aci cu cînele și efectuezi tu înconjurare măcar de două
trei ori după aia schinbăm. Deci rămîn eu cu cînele Recs și
Cristea dispere ca cînd ar pleca. Înjur am semnalat cetățeni

de toate seceșe și mese patrupede cu produse agroalimentare. Recxs, ca cînele polițist, dă să mă tragă, că cred că depistase o urmă de infractor. Îi dau drumu și ordon fincă îi sînt superior în grad șo băiatu, caută, caută. Caută Recs ce caută după ordin cu botu pînă la masa cu fripturi unde sa și oprit începînd a ancheta un corp delict de găină decedată. Aha zic eu, infractorul ori infractori la plural dacăs mai mulți ca de ecxemplu trei s-a ascuns sub masă. Eși de acolo cu mînile la ceafă! Somat! Nu trage șefu, sînt eu Cristea, zice Cristea, căci el era. Ce cauți mă acolo, eu te-am trimes săi înconjuri, fac eu. Păi, raportează el, raportează că așa am făcut da ma luat doi la întrebări că unde am fost că nu m-a văzut cînd sa dat darul. Eu zic că care dar, ei zice că cică ce, că sînt șmecher, una-alta etc, pînă la urmă am scăpat nebătut că mam ascuns aci cu sarmalele și sticla asta. Deodată cum stăteam eu aplecat așa săl chestionez pe Cristea a răsunat o înpușcătură deci am simțit o durere. Au, zic eu, care vipușca mea a tras? Am crezut cam fost înpușcat și cam murit ptr. țară așa că înainte să mor miau trecut pîn fața ochilor toate segvențele din viață întro clipă și cu ocazia asta am aflat și cine mia pus pinieze pe scaun în facult... în lic... în gimnaziu că atuncea nam văzut aflîndu-mă cu spatele.

Ștind că am murit și fincă am vizionat la telenciplon... ceplen... die... la emisiunea aia de la televizor cu animale și savanți de știință cum este cînd e unii care moare de moarte policlinică și dupaia vine de povestește la televizor că simți așa că te ridici de vezi totu în jur și mai vezi în fața ochilor o lumină mare albă care te apropie de ea, așa am simțit și eu că mă ridicam și vedeam în jurul meu ca cînd ași fi fost viu cum niște oameni încerca să mă ridice și mă apropiam de o lumină care cînd am întins mîna la ea ma fript la degete deoarece era becu.

Deci adică eu nu fusesem înpușcat ci numa ma lovit

dopu de la șampane în plan orizontal și niște cetățeni ma ridicat de jos în sus în plan vertical. Bine deci, le ordon eu, carei treaba, mați înconjurat? Vreți bătae? Acu dau pîn stație! Nu, domnu, ați pățit un șoc și ați leșinat pe jos. Măi, întreb eu, vă întreb, sînteți mafioți? Noi, nu, fac ei, ci nuntași. După ce mă au lămurit repede în două ore carei confuzia care o făcusem, eu am efectuat scuze că lam bătut pe nașu și pe mireasă iar Cristea a cerut o sticlă cu liqueor și o farfurie cu tremurici de purcel.

* * *

SÎNBĂTĂ: Deci raportez în jurnal că am eșit din nou în patrulare cu srgnt. rngjt. Cristea și cu cînele Recxs care de el n-am înțeles bine fîncă n-are patru lare ci patru labe. Cred că e destinul inplacabil care nea reunit din nou pe toți patru în aceeaș formulă. Deci am ieșit pe trasel și fîncă începusă burnița am intrat la restaurantul Ciobănașu cum îi zicea pe vremuri că acuma nu știu cum îi zice da noi tot așa îl știm. Am intrat nu de burniță sau de consumație ci fîncă am văzut lumină pe geam după ora închideri care sigur era infractori acolo pătrunși pîn infracție ptr să fure că de hoți e plină lumea. Deci efectuez eu ciocăneală ce ciocăn eu cu bulanu în butonul sonerii pînă aude șeful domnul nea Hrișcu zis domnul Fane care mă cunosc cu el de hăt și care cînd a eșit înjura da' sa oprit cîn ma văzut tocmai pe mine șii mea zis așa. Adică iată ce: "Hai poftiți dom' Mitrane de serviți din prinosul nostru. Mulțani servici ușor" apoi mă trasă la o masă dîn fund unde era ceilanți băeți, ospătarii adică. „Știți, e onomastica mea de naștere" încheie sărbătoritul de turnat în pahare și de îmi umplut farfuria ce a șterso cu mîneca. "Mersi dragă da nu servesc în timpul serviciulului că nu-îmi permite uniforma" zic supsemnatul. "Hai, domnu șef, nu mă jigniți acuma de zioa mea. Dați

uniforma jos, pune-ți șapca și porhartu în cuer și hai, uitați aicea icre de pește, slănină de la Gică porcul nostru, caș de oae proaspătă, pâine caldă de alantăeri, sardele, stickxsuri și un, dacă permite-ți, pahar de frăguță sau căpșunică de la producător, cum se mai zice V2, ca rachetele nemților, adică, da' curat. Și pentru colegii matala la fel”.

Ei în cazul ăsta ce să mai zici, ne-am înfipt eu cu sergnt-ul rngjtl. Cristea ptr. să servim. “Mulțani dom’ Fane, da’ cît ani faci?” lam interogat eu pe sărbătorit. “Cinjdoi, mersi” făcu el cu gura plină. “Deee Domnul sănătate și matala la fel că eu numai necazuri am avut în ultima vreme mai ales cu spărgătoriii din ultimele săptămîni” continoă el în continuare.

Cînd am aozit asta meam amintit că misiunea organului este pentru ca să steie drept în fața corupției a hoției și-a altor neajunsuri ale societăți actuale. “Care spărgători?”, mam informat eu pe dată. “Păi care nea spart geamul și care a penetrat prin efracție periodic în fiecare noapte de nea sustras produse și bunuri în valoare de peste cîteva zeci milioane lei vechi adică roli cum le mai zice plus obiecte personale cum ar fi peptănul lui Matei; ia uitaț la el ce păr are în cap dacă nare peptăn” face el.

M-am gîndit eu ce mam gîndit cum o fi asta cu efracțiile cum a zis Fane, că me-aduc aminte că la aritmetică cînd s-a predat lecția cu efracții zecimale și chiar periodice am fost bolnav la film cu băeții că rula “Revanșa”. Noroc cu Cristea mai tînăr mai cu caș la gură care rămăsese de la o tartină care mai știa aritmetică motiv ptr. care mia și arătat: “Uitați, dom’ agnt. șf. ce-a spart ăștia geamurle pentru ca să intre”. Zis și făcut: ia-m zis lui Cristea, că Recs tocmai se defeca întro tufă deci naveai cu cine discuta, iam zis hai să ținem de pază, poate prindem ceva. Ne-am pus așa: Recs deo parte și eu cu Cristea de cealantă a spărturiii, ca să fim la egalitate și neam pus pe pîndeală.

Cum pîndeam noi așa, trece timpul și după vre-o două-trei zile la un momendat sună pîn stație domnu inspctr.șef. Bustuchină care zice că mă deplasativă (ezact așa mia zis, fără liniuță de unire!) urgent și repede pe str. Sulfinii unde sa semnalat un praf suspect care se crede că e antracs de la teroriști și cade rău la organism deci așadar ca să am grijă să nu gust înainte dacă cumva îl depistez. Plecăm deci la adresa repectivă. Cît îi ceasu, mă? întreb eu pe Cristea. Zece jumate raportează el. Zece jumate ziua sau douăzejdoi treizeci noaptea întreb eu dar apoi îmi dau seama repede că era noapte fiind întuneric. Mă Cristeo fac eu, unei strada asta Sulfinii și ce semnificațe istorică a avut sulfina ptr. poporu român dea botezato așa după numele la o stradă? El cică sulfina e o pasăre fincă și el locuește în civilie pe str-dela Zinbrului care e sinbolul Moldovii și tot așa și cu sulfina, care nu lam contrazis fincă știam căi bun la zoologie fiind cioban. Am răsfoit așadar deci nonmeclatoru cu străzi și artere de trafic și am găsit că se numea înainte fundac Ilie Pintilie care unde tocmai acolo și eram. Mă uit eu în stînga și în dreapta, la nord și la vest să văd prafu alb. Nimica. Aprind eu lanterna și o îndrept spre becu de iluminat stradal străzile și văd că e stins. Aha Cristeo, fac eu, e întuneric! Dau cu lanterna în jur și numa ce văd două grămezi mari de praf albe lîngă o construcție care încă era neconstruită fiind șantier de construcții. Haha, team prins, stai că trag, somez eu suspectul (domnu șf. Bstchn. mia zis că prafu alb e suspect și cu suspecții știu cum să mă port). Fincă nu-a răspuns mam deplasat la el și am luat o monstră în caschetă. Cum mă uitam la dînsa numa ce văd că cînele Recs care tocma efectua urinare într-o grămadă de praf alb dupe jos începe să scoată fum.

Cristeo zic eu, vezi de te uită să vezi ce are cînele că poate ia intrat ulei la motor, nu vezi ce fum face? Cristea dă să se aplece să vadă cei apoi se ridică și raportează: șefu raportează, am văzut că e întuneric. Luminează mă cu bricheta nu sta îi ordon eu ceea ce numa atît am mai apucat să văz cum se apleca sub Recs cu flacăra aprinsă și dupaia mam trezit pe patul ăsta de spital de unde scriu în jurnal. În salon mai e și Cristea înbrăcat în pansament ca o momîe și Recs la fel și a mai fost și domnu inspctr.șf. Bustuchină dimineata care mea adus două bănăni cu un biletel pe ele să le curățăm de coajă mai întîi și ziaru în care am citit despre niște milițeni de-a sărit în aer după ce a umblat cu focu la carbid, care eu mam amuzat de pățanea lor chiar dacă nu-i cunosc deși pe unu îl cheamă tot Mitran și pe altu cam la fel ca pe Cristea. Cînd eșim din spital pornesc eu ancheta să aflu ce sa întîmplat de fapt și de drept și-l iau cu noi și pe bietu Recs care acum provizoriu pe vreo două trei luni se numește Molda fincă la afectat ecsplazia.

* * *

MART: În sfrșit raportează că noi toți trei sau cinci cît sîntem am efectuat însănătoșire în numai două buc. zile fincă domnu cptn.inspctr.șf. Bustuchină care nea adus banane la spital nea zis la plecare “Însănătoșire grabnică măi băeți” și noi am ezechutat ordinul. Cît am stat în spital me-am pus de cîteva ori o întrebare egzistențială: deci noi care sîntem polițiști avem la patrulare cîni polițiști, nu? Asta înseamnă că aștia noi, de era gardieni publici și ia făcut polițiști comunitari, au la patrulare cîni comunitari, nu?

Faptul divers

* Datorită apariției de defecțiuni în rețeaua de distribuire a gazului metan, cetățenii din cartierele Alexandru cel Bun, Ion Vodă cel Cumplit, Radu cel Frumos, Gelu, Glad și Menumorut, Gheorghe Doja, Lăcustă Vodă și Petru Cercel sînt rugați să se prezinte zilnic între orele 8.00-14.00 la ghișeele filialelor de cartier, pentru a-și ridica personal gazul și apa caldă. Pentru pensionari, invalizi și persoane cu copii în brațe, gazul și apa caldă vor fi livrate prin poștă sau prin cablul TV, în pauzele publicitare.

* Un incident regretabil s-a petrecut ieri dimineată, cînd liniștea pașnicilor cetățeni din cartierul Moromeți a fost tulburată de un scandal între doi cetățeni străini, mici investitori particulari. Yussuf Bîr Laden, încălcînd preceptele islamice și aflîndu-se într-o avansată stare de ebrietate, a încercat să violeze haremul partenerului său de afaceri, Ali Men Tarah. Haremul s-a zbătut ce s-a zbătut, s-a smucit și, fiind mai iute de picior, a reușit să scape.

* Venitul pe cap de membru al tribului Hurumbu s-a dublat aseară. Artizanul acestei adevărate inginerii financiare a fost vrednicul vînător Mbwewe, care a prins un iepure.

* Cu un an în urmă, elevii clasei a IV-a de la Școala Generală “Ciuma lui Caragea” au meșterit din traforaj, la orele de atelier, o “Cantină a Păsărelelor”. Trei pițigoi și un scatiu care făceau parte din personalul acestei unități de deservire au fost arestați, fiind surprinși în flagrant pe cînd sustrăgeau alimente din magazie.

* Aflat în misiune și fiind atacat de doi presupuși infractori, agentul Vipușcă Valerică și-a arătat bărbăția în fața celor care asistau la incident. Din acest motiv, subofițerul a fost arestat preventiv și cercetat pentru comportare indecentă în public.

Fenomen luminos neobișnuit

Deasupra casei gospodarului Terente Lămîie din comuna Cîrmoaja a fost văzut un corp luminos straniu, care stătea nemișcat. Bătrînii localității s-au speriat și au început să-și face cruce; ei au declarat presei că așa ceva n-au văzut de cînd se știu! Oamenii de știință chemați la fața locului au stabilit că este vorba de un bec pentru iluminatul stradal.

Misterioasele dispariții de după Sărbătoarea Vinului

Ca suprafață nu este nici mai mică, dar nici mai mare decît alte așezări identice. Unii zic că ar fi vorba de o localitate de cîmpie, alții sînt ferm convinși că se află într-o pitorească zonă de dealuri subcarpatice, iar primarul Eugen Epuraș, cînd se îmbată, umblă pe ulița mare ca pe poteci înguste și șerpuitoare de munte. După ce s-a făcut vinul, iar din recipientele utilizate în acest nobil scop nu s-a mai auzit nici un bolborosit cît de mic, cîtiva localnici inimoși au format un comitet de inițiativă pentru a sărbători evenimentul anual...

Cuvîntul de deschidere al „Sărbătorii Vinului” a fost unul singur, și anume “Dragi”; atît a apucat să spună primarul pînă cînd a auzit o sticlă goală vîjîindu-i, ca o aluzie, pe la ureche. A înțeles mesajul și a tăiat repede panglica întinsă de două școlărițe frumos îmbrăcate, apoi a declarat inaugurat programul sărbătorilor.

Acestea au început, ca în fiecare an, cu o serie de concursuri distractive și instructiv-educative, pe tema culesului și a viticulturii. Lista oficială, cea de trimis la prefect, cuprindea simpozioane, conferințe, dezbateri, vernisaje, momente poetice și de reculegere, dezveliri de bust, depuneri de coroane sau de jurămînt, concursuri de creație poetică și lansări de carte. De cel mai mare succes și de cea mai largă participare - asta au consemnat a doua zi și ziarele locale - s-au bucurat însă proba de degustare-viteză și orientare în teren “Ciroza vînturilor”, jocul pe echipe “Nu

te îmbăta, frate!”, competiția de băut cot la cot și băgat sub masă “Războiul celor două ciroze”, proba contracronometru “Ce-i în gușă e frîncușă” sau concursul de interpretare “Cîntă mierla și merlotul”. La proba de carafă-cabernet startul s-a dat greșit, dar toți participanții au fost de acord să îl repete de cîte ori e nevoie, pînă iese bine.

După cîteva ceasuri, peste vesela așezare s-au îngrămădit nori plumburii, rău-prevestitori. A început să bată și vîntul: un vînt rece, care a luat pe sus corturile și umbrelele de la standurile micilor producători. După prima rafală a început ploaia, o ploaie rece de toamnă. Participanții la seria de manifestări, simpozioane, conferințe, dezbateri și mese rotunde (acum, ude de la ploaie), disperați că li se botează vinul din căni, au căutat adăpost. Opt au încăput în postul de poliție, alții s-au încuiat în școală, iar cîțiva au pășit pentru prima dată în viața lor pragul bibliotecii Căminului Cultural. Dintre ei, gospodarul Sigismund Bășică a strigat prin geam soției să-i aducă cinci sticle pline, o pîine și niște cîrnați, fiindcă mai zăbovește cîteva ore acolo, deoarece i-a descoperit pe marii clasici. Ca el s-au descurcat toți, într-un fel sau altul, iar producția din acea toamnă a fost sărbătorită cum se cuvine, chiar și după lăsarea întunericului.

* * *

În dimineața următoare, domnul prefect al județului a trimis absolut din întîmplare niște inspectori să controleze dacă elevii de la școala generală primesc zilnic și în bune condiții corn cu lapte. Aceștia, inspectorii, nu s-au mai întors. Bănuind orice, de la atentat terorist pînă la intervenție extraterestră, reprezentantul Guvernului în teritoriu a trimis după ei o comisie, să investigheze la fața locului straniul fenomen. Nici membrii comisiei nu s-au

mai întors, aşadar a fost trimisă după ea încă o comisie, pentru a stabili ce se întâmplase cu prima şi cu inspectorii şcolari. A doua comisie s-a pierdut, întocmai ca şi celelalte patru care i-au urmat. Domnul prefect îi suna disperat din cinci în cinci minute pe membrii tuturor comisiilor trimise să investigheze, dar la telefoanele lor de serviciu răspundea doar robotul, cu voce împleticită şi sughiţînd des...

De-abia după o săptămînă (în care presa profitase de subiect şi lansase scenarii dintre cele mai fanteziste, majoritatea ziarelor pomenind despre un OZN cu martieni care răpesc inspectorii, îi trag cu laserul la ei pe navă şi îi controlează la cap), membrii comisiilor trimise de domnul prefect au început să apară, unul cîte unul. Vorbeau puţin, greu şi porcos, ca nişte oameni care fuseseră sedaţi, şi se vedea din întreaga lor înfăţişare că suferiseră. Portofelele le erau goale, nu mai aveau ceasuri şi mape, miroseau îngrozitor, unul rămăsese fără şosete, alţii purtau articole de îmbrăcăminte străine şi toţi, absolut toţi, erau plini de pete ruginii, mai ales pe cravatele boţite şi pe cămăşi. Pînă la dezlegarea enigmei, domnul prefect a declarat oficial, la televizor, că localitatea e în carantină, din cauza gripei aviare...

Concurs de desene pe asfalt

De 1 Iunie, copiii nu primesc în dar minge, sabie, praștie, tobă, pușcă sau trompetă, ci cărți și jocuri plecticoase, pe care le rup, le strică sau le pierd. N-au voie să se joace cu plăcinte de noroi, cu caradaște și cărăbuși, cu maidanezii de la bloc sau de-a ruptul hăinuțelor noi, proaspăt călcate de mămica; dimpotrivă, micuții sînt tîrîți cu grupa sau clasa la teatrul de păpuși, la expoziții, la muzee sau case memoriale, sînt siliți să învețe poezii și cîntece pentru serbare și, desigur, sînt obligați să facă în cadru organizat desene cu creta pe asfalt, desene despre minunata lor copilărie.

Ultima dată cînd doamna învățătoare Matilda Chirvase și domnul director Petrică Beldeanu-Chișcă au organizat concurs de desene pe asfalt cu elevii dintr-a IV-a D, un grăunte de nisip s-a strecurat într-un mecanism care funcționase perfect pînă atunci...

* * *

Era, după cum spuneam, 1 iunie; de-abia începutul verii, dar termometrele indicau 36 de grade la umbră și asfaltul cleios se lipea de tălpi. Păsărelele ciripeau, frunzele din tei foșneau, soarele strălucea, iar elevii dintr-a IV-a D se înghionteau, își trăgeau castane sau își puneau piedică în vreme ce mergeau încolonați cîte doi spre centrul orașului, spre concursul de desene pe asfalt. Se

anunțase în inspecție însuși domnul primar - însoțit de niște străini, niște belgieni, membri ai unei asociații care se ocupă de copii sau așa ceva.

Iliuță și Ionuț sînt prieteni și colegi de bancă; ajunși în centrul orașului, lor le-a fost repartizată o bucată de trotuar refăcută recent, după ce trecuseră pe acolo cîțiva muncitori cu buldozere, lopeți, motopompe și compresoare, să repare o țeavă de apă. N-au apucat să deseneze bine cu creta un avion și o bărcuță, cînd au simțit că se scufundă în asfaltul topit:

- Doamna învățătoareee, ia uitați la mine! a strigat Iliuță. Fiindcă se gîndea la cu totul altceva, doamna i-a răspuns fără să privească: „Bravo, bravo, frumos, îmi place, ai talent!”. După cinci minute, cînd celor doi le ajunsese asfaltul la genunchi, a strigat și Ionuț:

- Doamnaaa! Da' ia uitați la mine și la Iliuță! Doamnei îi era sete și se gîndea doar la o răcoritoare, o înghețată, deci a strigat de unde se afla: „Dacă nu vă astîmpărați și vă mai țineți de prostii, vă rup urechile!”. În următoarele minute, Ionuț și Iliuță s-au scufundat în asfaltul topit pînă la brîu, pînă la piept apoi pînă la gît. Din fericire, pe acolo a trecut o bătrînică milostivă, semănînd cu Sfînta Vineri din povești, care i-a tras pe cei doi cu bastonul. Altminteri, după cinci minute, din ei s-ar mai fi văzut doar mînuțele deasupra mării de asfalt, încleștate pe cretele colorate.

Și colegul lor de clasă Cezărică a rămas înfipt pînă la genunchi, dar nu pe trotuar, ci în plină intersecție, unde desena un porumbel cu ramură de măslin în cioc și doi războinici care își tăiau reciproc capetele. De 1 Iunie, domnul primar interzisese circulația vehiculelor prin centrul istoric, pentru ca micuții artiști să aibă un cîmp cît mai larg de exprimare a talentului și imaginației. A doua zi, mașinile și-au reluat vechile și puturoasele lor obiceiuri, dar ocolindu-l cu grijă pe Cezărică. El spune că vrea să

termine școala prin corespondență chiar acolo unde se află, în intersecție, apoi să devină agent de circulație, fiindcă și-a descoperit adevărata vocație.

* * *

După cum am spus, intersecția din centru și câteva străzi fuseseră închise traficului auto pentru a nu îngrădi actul de creație și libertatea de exprimare artistică. Georgel și Petrică și-au cerut voie de la doamna învățătoare să-și cumpere suculeț de la un magazin. Doamna le-a dat voie să-și cumpere suculeț, fiindcă era, după cum am spus, cald. Georgel și Petrică au cumpărat suculeț, dar au cumpărat în secret și o sticlută de lichior, pe care au ascuns-o bine. În următorul sfert de oră, toți ștregarii din clasă au băut lichior din sticlă, pitiți după un panou electoral cu chipul domnului primar, rămas de la ultimele alegeri.

La vârsta clasei a IV-a, fie ea chiar a IV-a D, nu ții prea mult la băutură - mai ales pe căldură, când se urcă mai tare la cap. Au început toți să rîdă prostește și să facă glume nespecifice vârstei lor fragede. Cu cretă albă, multă cretă albă, au desenat pe toată partea carosabilă linii continue și discontinue, noi sensuri giratorii, locuri de parcare și multe treceri de pietoni. Tot ei au modificat și numărul de benzi de circulație: cînd două, cînd șapte. Urmele desenate cu creta pe asfalt de tinerele vlăstare au rămas chiar și după cele 72 de tamponări de a doua zi...

* * *

A doua zi, pe 2 iunie, era sîmbătă, iar doamna învățătoare Matilda Chirvase și domnul director Petrică Beldeanu-Chișcă au ieșit la iarbă verde cu elevii din clasa a IV-a D. Micuțul Cezărică fusese scutit. Drumetia s-a dorit a fi o minunată ocazie de relaxare și de petrecere a unei zile de

neuitat la aer curat, în sînul primitor al naturii, încununînd astfel concursul de desene pe asfalt organizat în ajun.

Ziua de sîmbătă a fost într-adevăr una de neuitat: în autobuzul care-i transporta pe drumetri spre păduricea de lîngă oraș, toți cei 36 de copii au vrut pipi, însă doar 31 au anunțat; în plus, ocupanții locurilor din spate și-au dat jos pantalonașii, lipindu-și fundulețele goale de geam și arătîndu-le cu nevinovăție celorlalți participanți la trafic. Ajunși în pădure, copiii s-au răspîndit din prima clipă, care încotro; doar din cînd în cînd, cîte un țipăt sau răcnet arăta că natura plină de urzici și alte pericole își cere tributul său de carne fragedă. Bilanțul unei zile de neuitat la iarbă verde a fost următorul (cităm din notițele organelor de anchetă sosite în zonă):

“3 buc. băieței, 1 buc. fetiță căzut Rîpa Dracului, țipat urzici, ghimpi fund. 1 băiețel împins glumă 3 fetițe pîrîu, căzut, împotmolit nămol, mătasea-broaștei; găsit fetițe, spălat furtun. 2 buc băieței băgat mînă scorbura căutat pupază tei poveste Nică; scorbura viespi, întepat 2 băieței, 6 fetițe. 3 băieței fugit cîmpii prins miei care zburdă. Cioban fugit cîmpii prins băieței, bătut bine. Taur comunal scăpat lanț văzut 3 fetițe rochițe roșii cules floricele pășune; fetițe scăpat viață urcat copac, mușcat veveriță. 2 băieței prins bursuc, băgat poșetă doamnă învățătoare; cadru didactic căutat pudră, scormonit poșetă, găsit bursuc, leșinat.

Director fugărit 2 băieței glumă proastă bursuc poșetă; alunecat balegă vacă. Spălat pîrîu, băut apă pîrîu. Amonte, 5 băieței făcut pipi apă pîrîu băut director. 2 fetițe rătăcit pădure întîlnit Muma pădurarului, speriat biata bătrînă. 3 fetițe cules ciupercuțe întîlnit Moș Martin; mîncat ciupercuțe, fetițe. 5 băieței ascuns, băut sticlă vin, îmbătat. Tras praștie tufiș doamnă învățătoare pipi. Cadru didactic crezut șarpe, speriat, țipat. Seara, recuperat parțial număr copii”.

Băiețelul cu chibriturile

Domnul Irinel construiește machete din chibrituri. Tocmai a isprăvit copia la scară a Casei Poporului, pentru care a utilizat 1.563 841 buc. bețe de chibrituri. Dacă nu credeți, n-aveți decît să le numărați. Mai demult, a reușit să construiască tot din bețe de chibrituri, în miniatură, bojdeuca lui Ion Creangă, stadionul din orășelul natal și plopii fără soț. Cu chilia lui Daniil Sihastrul a fost mai greu, fiindcă lui Irinel îi ieșea de fiecare dată o chestie lucioasă și rotundă, ca o jumătate de minge. Mai târziu, după mulți ani, o prietenă care tocmai învăța la română pentru examenul de capacitate l-a lămurit pe Irinel că între chilie și chelie există, totuși, o diferență. Irinel n-a plecat în drumeție pe plaiurile de baladă ale Bucovinei, să se documenteze la fața locului, fiindcă a aflat de la cineva că legendarul Daniil era un pustnic, iar el știa deja din poze cum arată sputnicul lansat mai demult de sovietici pe orbită.

Mica Sirenă

Fabrica de Șpan și Rebuturi „Abnegația” era singura fabrică din întreaga localitate - o localitate nu prea mare. Din prima zi sirena acesteia sunase cu regularitate, anunțând că o tură de lucru se termină și alta începe, așa că viața tuturor localnicilor se desfășura riguros, nu după ceas, ci după sunetul sirenei - care reprezenta, de altfel, principala atracție a orașelului, în papetării existau și vederi cu sirena Fabricii de Șpan și Rebuturi, iar mulți dintre angajații mai vîrstnici fuseseră făcuți pionieri lângă maneta sirenei, soră aproape geamănă cu cea a lui Vasile Roaită, simbol al eroismului clasei muncitoare.

Noul director al fabricii suferea cu nervii, cum se spune. Dacă se trîntea o ușă, dacă scăpa careva pe jos vreun dosar, dacă suna telefonul, dacă îl bătea secretara pe umăr, făcea criză. Urla, sărea în sus, se înroșea sau se albea la față, de la caz la caz, începea să tremure și toată treaba se termina cu o ședință, la sfîrșitul căreia vinovatul era aspru pedepsit. Cel mai urît și mai urît făcea domnul noul director cînd suna sirena, vechea sirenă a fabricii. Acesta a și fost, de altfel, motivul pentru care a comandat din străinătate o sirenă mai mică, al cărui sunet era ca un dulce și armonios cîntec de leagăn, începînd lin și terminîndu-se la fel de lin.

Din momentul în care a fost instalată mica sirenă, confuzia s-a așternut peste oraș, muncitorii n-au mai știut cînd să intre sau să iasă din tură, așadar activitatea a devenit haotică, șpanul și rebuturile au devenit de o calitate mai slabă, chiar îndoielnică, iar după puțin timp fabrica a dat faliment, fiind apoi privatizată.

Albă ca Zăpada și unul dintre cele șapte păcate

În timp ce se adunaseră lângă sediul Primăriei așteptînd să vină mașina cu butelii, oamenii au remarcat că pe stratul de nea proaspăt înfiripat în ajun apar dintr-o dată, din neant, sub privirile lor mirate și fixe, niște stranii urme de pași. Asta, deși nu se vedea nimeni trecînd pe uliță. Mare a fost mirarea tuturor, cîteva babe și-au făcut cruce, doi moșnegi au suduit, cîteva copii s-au speriat și au început a zbiera, părinții lor i-au pocnit pîrintește, iar șeful de post a strigat “Stai, cine-i? Spune, mă!”.

Urmele de pași apărute pe zăpadă au continuat să prindă contur pînă la intrarea bufetului; după două-trei minute s-au ivit din nou. De data asta, din sens opus. Erau mai depărtate, ca și cînd ființa care le-a lăsat ar fi alergat. Erau și mai apăsate, ca și cînd ființa care le-a lăsat ar fi cărat ceva greu. Imediat a apărut în ușa braseriei patronul Pandele, strigînd “Prindeți hoțu’, uăi! A furat o damigeană de rachiu!”. Deoarece infractorul n-a fost zărit de nimeni pe fundalul alb de omăt, șeful de post a scris în procesul verbal că fapta a fost comisă de Albă ca Zăpada.

Părinți, aveți grijă de talentul copiilor dumneavoastră!

Pe micuțul Eugen, părinții l-au dat la cursuri de înot. Prima dată au vrut să-l dea la cursuri de pian, dar n-aveau bani să-i cumpere pian acasă: pianul costa o grămadă, fiind mare, din lemn, cu mecanisme. Mult costau și contrabasul, violoncelul sau harfa - iar de dat la cursuri de fotbal, părinții lui Eugen (deși aveau bani să-i cumpere mingi) nici nu vroiau să audă, motivînd că acolo, copilul ar învăța să vorbească urît, să înjure, să scuie. De aia l-au dat la înot, fiindcă înotul costă mai puțin decît pianul sau harfa, iar în apă copilul n-are cum învăța să vorbească urît.

Mai bine ar fi fost dacă părinții micuțului Eugen l-ar fi dat la pian, la contrabas sau la fotbal, fiindcă poate așa copilul lor nu s-ar fi înecat încă din prima oră de înot. La vioară nu, în nici un caz, fiindcă și acolo s-a înecat o fetiță!

Pe aripile vîntului

În dimineța de după nunta Zamfirei Sobă cu Ermurache Tiberiu, o babă a ieșit în ogradă să prezinte mesenilor rămași treji tradiționalul dans al cearșafului. Surdă ca o ciubotă, n-a auzit că între timp se pornise vijelia și, în ciuda vîntului turbat, n-a vrut nici în ruptul capului să dea drumul cearșafului pe care îl ținea strîns în mîini...

Privind spre cer după primele pale de vijelie, sătenii au bănuț că va bate piatra, așadar au scos din hambar rachetele antigrindină primite pe inventar de la minister. Prima rachetă antigrindină decolată de la cosmodromul din spatele bufetului a fost trasă pe verticală, la ordinul primarului, care așa văzuse el la televizor că fac americanii. De atunci, cei trei consumatori care au supraviețuit sînt obligați să meargă la braseria din comuna învecinată. A doua rachetă, scăpată de sub control, a nimerit în livada localității; țaranii sînt de părere că s-a rezolvat, de-acum încolo poată să bată grindina cît dorește, că tot nu mai are ce strica. A treia și ultima rachetă s-a întîlnit la altitudinea de 2243 de metri cu o babă, s-a agățat în cearșaful pe care aceasta îl ținea strîns în mîini și și-a continuat drumul.

Războiul între klingonieni și rromulani a reizbucnit din pricina unui obiect zburător greu de identificat, care a trecut ca o rachetă agățată într-un cearșaf cu babă după el exact prin zona neutră dintre cele două planete.

Aventuri la gîrlă

Copilul Vicențiu Dosoftei a mers la gîrlă cu alți tovarăși de joacă din sat - o gîrlă folosită de localnici mai ales pentru spălat covoare și autoturisme sau pentru vărsat în ea resturi menajere. Pe cînd se bălăcea în apa pînă la genunchi, copilul s-a înecat cu un cotor de măr de Sfîntul Ilie pe care îl ronțăia și a ieșit imediat pe mal, tușind. Din pricina unor babe surde și suficient de stupide, știrea că micuțul s-a înecat la gîrlă a făcut ocolul întregii localități, ajungînd și la urechile părinților săi. După nici cinci minute, copilul s-a întors acasă necăjit că își pierduse un pantof. Revederea cu părinții a fost fericită, iar dintre babele descrise mai sus, pregătite deja pentru pomană, două au leșinat iar celelalte au luat-o la fugă, bănuind că micuțul e vîrcolac, mort-viu, vampir sau Ucigă-l Toaca.

În localitatea alăturată, un mic întreprinzător a amenajat un ștrand particular. După ce toți clienții acestuia s-au prezentat la dispensar prezentînd ciuperci pe picioare, inspectorii au demarat o anchetă și au descoperit că bazinul de înot fusese amenajat ilegal în incinta fostei ciupercării.

Dezavantajele prospectelor fără instrucțiuni în limba română

Primăria din Cîrțițele a primit niște fonduri din străinătate, de la UE, după ce s-a înfrățit cu o localitate de prin Austria sau Australia, nimeni nu știe asta exact, nici măcar domnul primar Șepcică. Din fondurile primite la Cîrțițele s-au cumpărat următoarele:

- * 1 bec de iluminat stradal, 500 W;
- * 1 mouse-pad special, ca să nu mai pună domnul primar paharul de vin direct pe birou și să lase urme pe lucru;
- * 1 dosar cu șină, pentru a ține în el actele necesare achiziționării unui calculator care să țină evidența actelor din instituție;
- * 1 set mingi ping-pong pentru club;
- * 1 tirbușon nou cu miner din plastic în formă de femeie goală, trecut în acte ca “Utilaj protocol (eventuale) înalte delegații Bruxelles”;
- * 1 buc. mașină de dezăpezit din import, specială, ultimul tip, cu toate dotările și brăduț parfumat la oglindă.

* * *

Din pricina acestei mașini, mai mulți săteni au protestat în fața Primăriei, cu coase, topoare, furci și motive bine întemeiate: în fiecare an, cînd drumul național

care trece prin Cîrțițele se bloca din cauza troienelor, toți soferii înzăpeziți pe cinci kilometri de-o parte și de alta ajungeau inevitabil în comuna lor, se cazau la ei și mîncau la ei pînă reușeau echipele speciale să elibereze carosabilul - sau chiar mai repede, pînă dădea dezghețul. Normal, cazarea și masa nu erau gratuite, prețurile fiind fixate în lumina vorbei din bătrîni “Omul, la necaz, nu se mai uită la bani”. Treaba mergea, iar cîțiva săteni săpaseră fundația unei viitoare pensiuni agroturistice, “Calul din troian”.

Chiar și la viscoalele mai mici, cînd traficul se oprea doar cîte o oră-două, sătenii prosperau: fiecare avea cîțiva cîini dresați, pe care-i trimitea la drumul mare, să dea tîrcoale mașinilor înzăpezite. Javrele purtau la gît butoiașe cu ceai fierbinte, vin fiert sau nefiert (diverse sortimente), rom, țuică, rachiu, secărică sau vermut și fuseseră dresate să primească banii mai întîi; de-abia după aia se uitau atenți la clientul care își turna și începeau să mîrîie urît și să sară la degete dacă omul depășea nivelul.

* * *

Domnul primar Șepțică avea însă alte gînduri și alte probleme: de fiecare dată cînd viscoalea, iar drumul național se bloca, sute de reporteri de la toate televiziunile veneau să transmită dintre nămeți și să filmeze mașinile înzăpezite, apoi se năpusteau ca furnicile în sat, să ia interviuri bătrînilor. Dintre aceștia, moș Ienăchiță Praștie devenise de vreo zece ani încoace un fel de vedetă TV, fiind solicitat de absolut toți reporterii să-și spună cu glas sfătos celebra sa replică, “Așa o iarnă n-am mai văzut din 1955!”. În fine, după ce terminau cu țărani, respectivii reporteri se opreau cu toții la el, la biroul din Primăria Cîrțițele, să-l întrebe diverse tîmpenii și să vadă cum funcționează “Comandamentul Zăpezii”. Cam toți filmau

aceleași chestii: niște țurțuri, câmpul alb pe fond alb, câteva urme de pași pe zăpadă (cam împleticiți), un acoperiș și un gard printre nămeți, apoi pe el vorbind la telefon cu domnul prefect. Posturile de televiziune și de radio, plus ziarele - atât locale cât și centrale - fiind multe, reporterii veniți erau și mai mulți, iar unii cărau după ei cameramani, fotografi, șoferi... O asemenea onoare îl costa pe primarul Șestică în fiecare an cam o sută de metri de cîrnați, vreo treizeci de găini, multe sticle și deranjul. Se cam săturase. Iată de ce și-a zis "Fie ce-o fi!" și a cumpărat mașina de dezăpezit specială, să nu mai aibă nimeni ce filma.

* * *

În ultimul an, la Cîrțițele n-a mai nins. N-a fost zăpadă nici pentru derdelușul copiilor, darămite pentru blocat drumul național. Mașina de dezăpezit strălucea în curte; în ea s-a urcat tremurînd de emoție Mitică, șoferul primarului, cu manualul de întreținere în mînă. A închis ușa. Mașina a pornit din prima, la prima cheie. A pornit, a luat viteză și s-a dus. Nu s-a mai văzut. Conform martorilor oculari, pînă a doua zi (cînd s-a terminat motorina din rezervor) mașina de dezăpezit tăiase pîrtie prin opt păduri ale statului, 261 de case mici și mijlocii, cu tot cu curțile aferente și cu viețuitoarele din ele, 129 de instituții, 47 de turme de oi, 26 de cirezi de vaci, un roi de albine, trei haite de lupi, 72 de colective de oameni ai muncii, 31 de ansambluri vocal-instrumentale, șapte brigăzi de sondori, trei delegații de la minister, o brigadă artistică și o babă care stătea la porțiță așteptîndu-l pe Ghiță să vie de la bufet.

Dintre fiarele contorsionate, vorba reporterilor de televiziune, membrii echipelor de descarcerare l-au scos pe Mitică. Părea nevătămat. În mînă ținea un manual de

întrebuințare și repeta mereu “Cum se zice la frînă în engleză, franceză, germană, olandeză, spaniolă, italiană, japoneză?”.

* * *

La două zile după asta, elevii de la Școala Generală din Cîrțițele au fost scoși de doamna afară, în fața Primăriei, la un “concurs de oameni de zăpadă în cinstea integrării României în Uniunea Europeană”. Acțiunea fusese trecută în program încă de prin septembrie, cînd nici naiba nu-și închipuia că la două săptămîni înainte de Crăciun nu va fi zăpadă. Fiindcă domnul primar, care era și directorul școlii, trata cu severitate abaterile de la program, doamna a hotărît să se descurce cu ce se găsește la fața locului. Cînd s-a lăsat întunericul, în fața Primăriei se înălțau vreo cinci oameni extrem de realiști, făcuți din balegă și paie; văzîndu-i prin ceață, dimineăta, primarul Șepcică a leșinat, crezînd că sînt domnii de la județ veniți în inspecție, să vadă pe ce s-au cheltuit fondurile din străinătate.

Poveste cu fulgi

Seara, doi trecători au observat câțiva unici și irepetabili fulgi de zăpadă plutind prin văzduh. Primul a pozat fulgii cu telefonul mobil, dar pozele n-au fost gata pe loc: fiind un telefon mobil mai vechi, filmul trebuia trimis la oraș, la developat. Al doilea a ieșit la poartă și a vrut să pozeze fulgii cu telefonul fix, dar n-a reușit, din pricina firului prea scurt.

A mai trecut ceva timp, iar primul dintre cei doi a primit prin poștă, proaspăt developate, filmul și pozele făcute cu telefonul său mobil. Celălalt a primit prin poștă doar o somație, să-și plătească nu mai știu ce. Poze n-a primit, fiindcă - poate mai țineți minte - a încercat să fotografieze cu telefonul fix, dar n-a reușit, din pricina cablului prea scurt. De fapt, zic eu prostii: cablul era suficient de lung, dar călcase pe el din greșeală soacră-sa, Varvara. O femeie admirabilă, de altfel, din toate punctele de vedere.

Mapamond paranormal românesc

O fetiță de doar 10 ani a căpătat puteri paranormale, care îi fac pe cei din jur să se minuneze de fiecare dată când o văd, mai ales la televizor, pe posturi de scandal: de mînuțele sale gingașe se lipesc tot felul de obiecte ușoare, cărți, caiete, cutii de chibrituri, lingurițe! Puterile micuței au apărut de cînd blocul în care locuiește a fost debransat de la rețeaua de apă, iar fetița nu s-a mai spălat pe mîni după ce a mîncat caramellele și savarinele cu frișcă primite la școală de Ziua Copilului 2006.

Un alt paranormal este și Gigi Gică: de mîinile lui se lipesc portofele, bancnote, bijuterii, radiocasetofoane de mașină și alte bunuri. Deoarece polițiștii din orașul său nu cred în existența fenomenelor situate mai presus de înțelegerea omenească, bioenergeticianul se află în arest pentru furt din avutul privat.

Păstrați bonul pînă la ieșirea din unitate

Cînd s-a întors acasă de la muncă dimineata pe la doispe, doispe și ceva - hai, trei fără ceva, Georgel i-a zis soției Anemona că a fost la cumpărături și că era coadă mare. Soția Anemona dormea, s-a trezit o clipă, pe un sfert, a gîngurit „Bine, dragă”, apoi s-a culcat la loc. A doua zi, Georgel nu arăta defel ca un om care fusese la cumpărături - avea ochii roșii, îl durea capul, era amețit și sughita.

După alte cîteva zile, soția Anemona a pus rufe la spălat, la mașină; ca de obicei, a căutat prin buzunarele pantalonilor lui Georgel după hîrtii, bancnote, țigări, chei, nasturi sau alte chestii a căror spălare la mașină este contraindicată. A scos din buzunare niște țigări, două chei, un nasture, un breloc, o monedă și o hîrtie. Tot ca de obicei, s-a uitat la hîrtie înainte să o arunce - putea fi un loz cîștigător, de exemplu. Nu era un loz cîștigător, era un bon. Un bon de cassă, așa cum se dau acum clienților. Pe bon era o listă lungă, lungă; aceasta conținea, printre altele, „5 x 150 ml vodca”, „9 x bere dozator” etc. Tot pe hîrtiuță erau trecute denumirea localului, data și ora la care bonul fusese eliberat, ora 02.35. Anemona și-a adus aminte de noaptea în care Georgel a stat la coadă la cumpărături, deci a pus mîna pe cleștele ăla mare, din lemn, de scos rufele din mașină.

În zilele următoare, bărbatul a rămas acasă, la recomandarea medicilor care i-au spus să nu se miște pînă nu îi trece capul. De atunci, el a început să arunce toate

bonurile primite de oriunde; așa se face că după ultima deplasare în interes de serviciu trebuie să dea înapoi cîteva zeci de mii, pe care n-are cum să le justifice.

De ce e bine că Sfântul Gheorghe a învins balaurul și nu invers

Sfântul Gheorghe a rămas în istorie pentru că a biruit balaurul. Dacă balaurul n-ar fi existat, Sfântul Gheorghe ar mai fi biruit o laie; cum balaurul a existat, biruința Sfântului se sărbătorește și astăzi, după atâtea veacuri. Se sărbătorește și la noi, în România...

Vă dați seama ce bine este că în lupta dreaptă a câștigat Sfântul Gheorghe și nu balaurul? Dacă n-ar fi fost așa, nu l-am sărbători pe Sfântul Gheorghe, ci pe balaur. Ia gândiți-vă: aveți cunoscuți cu nume de Gheorghe, George, Gică, Ghiță, Gigi, Gelu, Geo, care să dea de băut? Păi, cam da! Dar câți amici pe care să-i cheme Balaur aveți?

DOMN' REPORTER, PRESA A CAM EXAGERAT
TREABA CU BALAURUL ȘI CU FĂȚ-FRUMOS.
EU AM FOST DE FĂȚ: BALAURUL N-AVEA
7 CAPETE, CI DOAR 3, DINTRE CARE
UNUL DORMEA IAR ALTUL ERA BEAT-
MANGĂ

Rătușca cea urîță

A fost odată, pe un lac, o rătușcă tare urîță. Rătușca asta era nu numai urîță, ci și conștientă de faptul că este urîță, motiv pentru care se plîngea peste tot, pe la toată lumea, “Mac-mac-mac, ce urîțită sînt, vai, mac-mac, cît sînt eu de urîță!”. Din întîmplare, cam toți din jurul ei citiseră în copilărie povestea “Rătușca cea urîță”, iar unii văzuseră și cîteva desene animate pe tema asta, așadar își dădeau coate cînd o vedeau și spuneau cu respect “Băi, șase! La o parte! Uitați, vine lebăda!”. Rătușca cea urîță credea că toți se dau la o parte din calea ei de urîțită ce e, dar adevărul era cu totul altul.

Marile case de modă, marile firme de cosmetice, cele mai importante reviste lucioase și frumos ilustrate, dedicate rațelor și gîștelor, au început să o asalteze cu contracte, ca să pozeze pentru ele cînd va crește și se va transforma din rătușca urîță de acum în grațioasa lebădă, conform poveștii. Treptat, rătușca cea urîță și-a mai abandonat complexe, ba chiar a început să-i placă atenția cu care era înconjurată. Semna contracte cu toată lumea, primea bani din toate părțile și se obișnuise să trăiască pe picior mare - mai bine zis, pe labă mare, cu piele în degete. După nu multă vreme devenise alintată și nesuferită, se dădea vedetă, iar toată lumea de pe lac (mai puțin broaștele) aștepta cu nerăbdare transformarea.

Transformarea a venit peste noapte. Dintr-o dată, rătușca cea mică și urîță s-a transformat. Nu s-a transformat, după cum credea lumea, într-o lebădă, ci într-o rață mare și urîță. Asta, deoarece ea nu era lebădă, ci rață-rață. În copilărie

fusesse, într-adevăr, urâtă, dar din cauza maică-sii, care a scăpat-o pe scări când era încă în ou. Prin urmare, marile case de modă, marile firme de cosmetice și cele mai importante reviste lucioase și frumos ilustrate dedicate rațelor și găștelor s-au pomenit că au contracte pe viață cu o rață mare, grasă și urâtă - care, în plus, mai era și plină de fițe.

Salvarea a venit din partea fiului cel mic de împărat, Harap Alb. Acesta căuta tinerețea fără de bătrînețe și viața fără de moarte, dar își uitase acasă pachetul cu mîncare. Cum trecea el prin zonă a văzut, pe lac, o rață mare. Lui nu i s-a părut urâtă, ci chiar gustoasă.

Poveste educativă

Produsul dintre suprafața secțiunii tubului prin care curge un fluid și viteza fluidului prin acea secțiune este constant. Ecuația de continuitate - acesta e numele ei - se studia pe vremea mea în primul an de liceu la capitolul "Mecanica fluidelor" și n-a intrat în mințile elevilor din Chișcani decât zilele trecute, când a plouat. Atunci, apa gârlei comunale s-a scurs pe fâgașul ei de veacuri, iar o babă leneșă, care a dorit să treacă prin șanț pe unde acesta era mai îngust, a fost luată de șuvoi sub privirile elevilor care jucau polo sau se trăgeau cu barca pe uliță. Doamna a fost recuperată a doua zi dintr-o țeavă a motopompei care scotea apa din sediul Primăriei. Cu aceeași ocazie, elevii respectivi au mai învățat și reciproca zicalei despre apele liniștite care sînt adînci.

În aceeași perioadă ploioasă, colegii lor dintr-o localitate învecinată au beneficiat de o minunată ilustrare a operei sadoveniene "Venea o moară pe Siret": la cîteva minute după ce moara luată de puhoi a trecut pe Siret, la vale, valurile l-au adus și pe morar, iar după un ceas a apărut și morărița cu fuiorul, țac-țac-țac.

Odă în apometru antic

Domnul Serafim Mutulică, de profesie fabricant de rafturi și sertare din PAL melaminat verde deschis cu muchie mov, are o nevastă și trei copii. El mai are un apartament în care a pus gresie pe jos, în baie și bucătărie, a pus termopane la balcon și a montat apometru. Dar mai puțin contează apometrul său, nici măcar centrala termică de apartament n-are importanță prea mare în cele de față. Contează doar că Serafim a fost surprins de un gardian public, pe când se întorcea acasă. Mai exact, el a fost plăcut surprins de gardianul public, deoarece acesta a ajutat o bătrânică să treacă strada. Bătrânică respectivă era urmărită de peste o săptămână. Mai exact, ea era urmărită de ghinion - n-avusese baftă cu numerele la 6 din 49, spărsese o oglindă și i se stricase un oberteil la o chiuvetă. În plus, ea mai era urmărită și pe geam, cu un binoclu de teatru, din blocul alăturat, de un moșneag care o aștepta să se dezbrace pentru culcare.

Rolul și importanța topoarelor în alungarea trăznetelor

Conform tradiției din moși-strămoși, un topor înfipt în fața pragului alungă ieftin și eficient trăznete, după cum scria și Ion Creangă. Un respect deosebit pentru această tradiție a dovedit acum câteva zile doamna Marinela Stropitoru, 96 de ani, casnică. Ea s-a ținut de tradiție, deoarece nori negri și grei se adunaseră deasupra căsuței sale - atît de negri și de grei erau norii, încît, din pricina lor, peste micuța așezare se lăsase bezna ca în miezul nopții.

Din fericire, localitatea sa de baștină fusese de curînd racordată la rețeaua de curent electric, așa că doamna Marinela a putut descoperi la lumina becului de pe prispă locul cel mai bun pentru a înfige toporul în pămînt. Din nefericire, localitatea sa de baștină fusese de curînd racordată la rețeaua de curent electric, așa că tăișul toporului a secționat un cablu subteran. Trei copii care o priveau peste gard au exclamat: „Cool! Beton! Ce dans bagă tanti Marinela!”.

DA' LASĂ , BRE , LA BOALĂ,
COASA AIA ÎN JOS.
NU ȚI-E FRICĂ
DE FULGERE?

Telenovela la îndemîna tuturor - manual pentru scenariști.

Juanita îl iubește pe Rodrigo, soțul Mirabelei - care nu are ochi decît pentru Don Leoncio, bogatul proprietar al Sclavei Isaura, cîștigată de acesta după ce s-a duelat din dragoste cu Carlos. Apare Miramar, cu bani de la Don Esposito, moștenitorul mătușii Almeida, care vrea să investească în afacerea Juanitei (dispărută din primul episod, deoarece actrița nu s-a înțeles cu producătorul și s-a dus la altă telenovelă). Noroc cu buna și bătrîna servitoare Rosaria, sfătoasă și blajină, care îi arată lui Alfonso calea cea mai scurtă spre inima Consuelei, proaspăt scăpată din ghearele răului Alvarez, mîna dreaptă a bogatului Don Pedro, cel cu inima împietrită. Noroc mare și cu Juan Fernandez, care o ia de nevastă pe Juanita (apărută din nou, deoarece a renegociat retribuiția tarifară și a revenit în distribuție). În fața iubirii lor se opune Sclava Isaura, care se dovedește că este soră cu Almeida, frate bun cu Carlos, fiică după cumnat a bogatului Don Esposito, vară de-a patra cu Rosaria, bunica lui Alfonso și cuscă a Juanitei (e bine ca Juanita să nu apară prea des, totuși!).

Între timp, Miramar trăiește ce-a de-a doua sa mare dragoste alături de Rodrigo și au un copil, botezat Rosalinda. Don Leoncio o răpește pe Rosalinda; vreme de cinci episoade se bate cu Fernandez, care recuperează copilul, dar e rănit. Din fericire îl îngrijește Rosaria; din

nefericire, moare. Reapare în episodul 436, când aflăm că, de fapt, l-au îngrijit niște băștinași de pe o insulă. Lovitură de teatru: Juanita îi dăruiește inima sa lui Don Leoncio, care a eliberat-o din sclavie pe Isaura - răposată între timp din cauza holerei căpătate pe când îl îngrijea pe Roberto. Boala e contagioasă și noroc cu Rosaria, care aduce apă tuturor, în vreme ce eroii mor pe capete. Rămân doar Juanita, Alfonso (care nu apare în cadru) și Sclava Isaura, înviată și ea. În plus, se descoperă că buna, inimoasa și blajina Rosaria este bunicul tuturor. Finalul e unul fericit. Cel puțin asta am înțeles eu din cele câteva bucăți de telenovele pe care le-am urmărit involuntar de-a lungul anilor.

Cel mai deștept retrocedează primul

Un om. Demult, a avut, au venit unii, i-au luat, au trecut anii, au venit alții, i-au dat înapoi. O istorie întreagă în câteva cuvinte. Retrocedările, prilej de bucurie, de nervi, de șpăgi. De la om la om, de la caz la caz. Câteva cazuri de dat înapoi:

* Petronel Săndulache, șofer amator și filatelist pasionat, cere să i se retrocedeze permisul, luat în urmă cu o lună pentru conducere sub influența rachiului.

* Cicerone Greblă, salariat și consumator, a declarat că nu vrea să i se dea absolut nimic înapoi. Dimpotrivă, el a cerut în scris patronului său să i se dea înainte leafa pe două luni, fiind invitat la o nuntă cu dar.

* Un alt șofer amator, Tiberiu Brăduț, a dat înapoi mașina proprietate personală cu aproape doi metri treizeci, pentru a intra în parcare, și a zgâriat-o.

* Colectivul de oameni ai muncii de la ferma avicolă „Oul sau găina” SRL s-a angajat solemn că niciodată nu va da înapoi în fața greutăților.

* Un rac de dimensiuni medii, domiciliat într-una din bălțile patriei noastre, a dat înapoi, acum două seri, pentru a nu fi prins de copiii care se bălăceau lângă mal.

* Ieri, în jurul orei 20.00, după știri, gospodina Eugenia Vrabie a dat înapoi vecinei sale de la etajul patru mașina de tocat carne pentru chifteluțe, pe care o împrumutase la prânz.

„Medicina la îndemîna oricui” - emisiune radiofonică

Bună ziua, dragi ascultători. Tema ediției de astăzi este una incitantă: operația de apendicită la îndemîna oricui! Și dumneavoastră vă puteți opera dacă urmați întocmai sfaturile noastre. Luați un cuțit ascuțit. Căutați-vă partea dreaptă a burții. Nu, nu acolo, ceva mai jos, mai jos, mai jos... Așa, fie, e bine acolo, să zicem. Spălați zona cu spirt. Frecați bine, bine... Așaaaa! Luați cuțitul și tăiați... Gata, destul! Curge? Nu-i nimic, aduceți o cârpă și frecați covorul, că pătează. Deci, băgați mîna înăuntru... Dacă nu v-ați spălat pe mîini înainte, mergeți acum. Booon! Să revenim: deci, băgați mîna stîngă și pipăiți pînă dați de apendice. Dacă vă gîdilați la ficat, nu rîdeți, abțineți-vă. Mai la stînga, mai la stînga, acum mai jos, da, ăla-i! Apucați-l cu grijă între două degete și țineți-l așa. Urmarea, săptămîna viitoare, la o nouă întîlnire cu medicina pentru toți!

Mica publicitate

- * Coșar autorizat, vindec acnee.
- * Fac pe dracu-n patru avantajos, cu dracul clientului.
Mă deplasez.
- * Vînd ceas, cuc bărbătesc mare.
- * Ofer garanție. Ieftină, garantată 3 ani.
- * Fac ceva pe el de salariu minim pe economie, cu salariul clientului.
- * Adeverata regină a magiei albe, caut pechinez pentru montă. Vînd rață.
- * Veterinar autorizat, omor capra vecinului fără durere, conform cerințelor UE.
- * Proxenet calificat, ofer fetițe vesele, dispuse să rîdă la glumele clientului.
- * Conducerea cimitirului “Veșnica pomenire” angajează dansatoare, animatoare.
- * Tînără fără vicii, caut băiat pe măsură. Zîce mama că mi-o da zestre cînd m-oi mărita douăzeci de perne mici, toate pline cu furnici, precum și douăzeci de perne mari, toate pline cu țîntari.
- * Am pierdut ieri o batistă și mă bate mama. Stop violenței în familie!
- * Calificări rapide: ospătari, barmani, cofetari, Divizia A.
- * Sună-ne, dacă ești fierbinte. Corpul Pompierilor Voluntari.
- * Roșcată sexy, focoasă, apetisantă, fără prejudecăți, fac domnilor generoși masaje erotice cu alifie chinezească, împotriva reumatismului. Tai bățături.

* Vrăjitoarele Mercedesă, Opela, Dacia, Alfa Romica, Fordă, Pontiaca și Maybachă, adevăratele nepoate ale mătușilor lor, rezolvăm orice problemă din orice culegere, chiar din Gazeta Matematică.

* Blondă bisexuală, superbă, cadastru și intabulare, prețuri avantajoase!

* Căutăm ospătari, barmani, picolițe, muzicieni pentru contract vapor lux croazieră ocean. Nu se oferă cazare.

Sanie fără zurgălăi

Un gospodar n-a vrut cu nici un chip să se pregătească de iarnă: în vara trecută, el a refuzat să-și facă sanie, o săniută cît de mică - ba, chiar, a ieșit de cîteva ori din curte cu toporul la cei care îi aruncau peste gard, în zefleMEA, aluzii necuviincioase la adresa lipsei sale de hărnicie și a modului rușinos în care nu respectă proverbul. Pe doi copii i-a și urecheat!

De fapt, el a refuzat să-și facă vara sanie și iarna car din motive personale: întîi de toate, fiindă săniile îi trezesc amintiri neplăcute. A avut sanie, dar vreme de patru ani la rînd, în fiecare iarnă, copiii i-au furat zurgălăii, să meargă la urat cu ei. În al cincilea an n-a mai pus zurgălăi la sanie și s-a culcat liniștit; peste noapte, cineva i-a furat sania cu totul. În al șaselea an a cumpărat o sanie de la un magazin specializat, o sanie cu sistem antifurt. După două zile i s-a furat sistemul antifurt. După încă două, sania cumpărată de la magazin a început să scîrțîie, să-și piardă șuruburile prin zăpadă, să se zgîlțîie. Domnul de la reprezentanță i-a spus gospodarului nostru că mai are de așteptat: fiind vorba de o sanie din import, piesele de schimb trebuie aduse de la producător - tocmai din Laponia sau din Groenlanda, asta n-a înțeles prea bine. Nici domnul de la reprezentanță n-a înțeles prea bine de ce clientul i-a tras peste cap cu actele, frumos făcute sul și ținute într-o țeavă metalică. De atunci, gospodarul nostru refuză să-și mai facă vara sanie. El preferă ca vara să bea bere și, dacă are de mers undeva, să cheme un taxi fără zurgălăi.

În poiana din pădure au loc și conflicte dure

Angajații secției “Șuruburi” și-au luat vineri zi liberă, la fel ca angajații secției “Piulițe”, dar fără să se fi vorbit în prealabil. A fost o coincidență, rivalitatea dintre cele două secții fiind atât de veche, încât se transformase de-a lungul anilor în dușmănie. Cei de la șuruburi nici măcar nu vorbesc cu colegii lor de la piulițe (și invers), darămite să facă planuri de ieșit împreună.

Rivalitatea asta, dușmănia, își are rădăcinile în vremea întrecerii socialiste, când un deștept din conducere a hotărât că între cele două secții trebuie concurență, iar primele în bani și televizoare Olt cu circuite integrate (sau aparate de radio “Madrigal”) vor fi împărțite în funcție de depășirea planului. Cum beneficiarii comandau întotdeauna un număr egal de șuruburi și piulițe, nimeni n-avea ce face cu depășirile de plan (care ajungeau la mama naibii, în magazie, unde rugineau), motiv pentru care în loc de prime se dădeau penalizări. Din acea perioadă datează zidul de ură dintre cele două secții, rămas în picioare pînă astăzi...

* * *

Primul care a văzut luminișul prin geamul punctat de muște al autobuzului a fost nea Mardare, șeful neoficial al “Piulițelor”. Vigilența și-o dobîndise de cînd păzea secția, să nu vină șuruburile să saboteze, să facă poante proaste - cum se obișnuia la vremea aia prin întreprindere. De

exemplu, să le înfunde veceul turcesc cu un borcan gol de zacuscă, să le scoată siguranțele de la panou sau chiar să le lege ușa cu sîrmă pe dinafară. Nea Mardare a suierat scurt, printre dinți, ca la strungă, iar șoferul s-a speriat și a frînat brusc. Din spatele autobuzului s-a auzit un zgomot, ca și cînd mai multe soții și mai mulți copii de angajați din secția “Piulițe” ar fi căzut de pe scaune cu toate bagajele peste ei. Desigur, fiind vorba de o minivacanță în sînul naturii, piulițele își luaseră și familiile, așa cum se obișnuia în sînul ambelor tabere.

Poienița era aproape rotundă, de parcă ar fi căzut un meteorit peste copaci, spulberîndu-i și făcînd să crească în loc iarbă proaspătă și floricele. Părea locul ideal: vîntul bătea abia simțit, păsărele de soiuri necunoscute ciripeau vesele pe rămurele, erau locuri cu soare, locuri cu umbră și, mai ales, locuri parcă anume amenajate pentru grătar. Primul care a pus piciorul în poieniță a fost nea Mardare, urmat de cîrdul voios al piulițelor cu familiile lor. Cel puțin asta a crezut el; în exact aceeași clipă pusese piciorul în poieniță - dar în partea diametral opusă - și nea Istrate, șeful neoficial al secției “Șuruburi”. În spatele său se afla, desigur, cîrdul voios al șuruburilor cu familiile lor, care intraseră în pădurice pe celălalt drum forestier. După cîteva clipe, ambele tabere ocupaseră poziții de luptă. Din fericire le lipseau scuturile, săbiile și topoarele...

* * *

Există momente de tensiune în care totul se poate duce naibii sau dimpotrivă; doar bărbații adevărați sînt capabili să tranșeze o astfel de situație. Deși fusese operat mai demult (după ce, căzînd din vîrfurile unui cireș, se oprise călare pe o creangă de jos), nea Mardare s-a arătat a fi un asemenea bărbat. Fără nici un cuvînt, în tensiunea generală, în liniștea totală (păsărelele încetaseră să ciripească, iar

bursucii și veverițele înlemniseră) a înaintat spre centrul poienitei. Acolo a ridicat un băț de jos; cei de la “Șuruburi” au tresărit, crezând că maistrul e beat și vrea să-i pocnească. Dar nu. Deși băuse, nea Mardare n-a sărit la bătaie, ci a tras cu lemnul prin iarbă o linie, exact la jumătatea poienitei, apoi a înfipt bățul în pământ și s-a întors la ai lui, tot în tăcere. Nea Istrate l-a privit drept în ochi, la fel de bărbătește. Armistițiul fusese semnat: linia trasată pe iarbă despărțea cele două tabere, la fel cum paralela 38 desparte Coreea de Sud de sora sa fratricidă din Nord...

* * *

După zece minute, în ambele tabere păturile erau întinse, coșulețele cu merinde desfăcute, flăcări înalte mistuiau vreascuri, prefăcându-le în jar pentru grătar, iar radiocasetofoanele se tînguiau, silind păsărelele din copaci să-și ducă aripile la urechi. Nici un șurub nu părea să dea atenție piulițelor și nici o piuliță nu părea curioasă să afle ce se întâmplă la vecini. Toți evitau să-și încrucișeze privirile, iar copiii - atît de neastîmpărați, de obicei - înțeleseseră situația și se fereau să dea mîngea de volei sau fluturele de badminton peste graniță. La nici o sută de metri depărtare, printre copaci, într-o țară neutră, un pîrîiaș cu apă cristalină de munte susura voios, îmbrățișînd cu moleculele sale sticlele de bere puse la răcit de cîțiva piulițari vînjoși. Nu erau multe, o duzină-două de baxuri cu peturi de doi litri, dar se înălțau în calea undelor ca un mic baraj, în spatele căruia deja începuse să se formeze un lăcușor de acumulare...

* * *

În poienită era veselie. Pe o parte, poienita era mărginită doar de niște tufe, în spatele cărora se ridica un deluț. Pe deluț pășteau niște vaci. Lîngă vaci, un taur nu

păștea. Dimpotrivă, privea de sus. Privea spre poieniță. Mai exact, privea șervetul mare și roșu pe care doamna Cremona Grindină, soția lui Tănase de la “Piulițe”, tocmai îl scutura de firimituri și coji de ouă rămase de la Paști...

* * *

În altă margine a poieniței, niște fetițe jucau badminton, Fluturile alb descria parabole prin văzduhul primăvăritic, făcînd concurență fluturilor adevărați, care filîfîiau și ei, neputînd vorbi sau lătra. La un moment dat, traiectoria se curmă brusc, iar una dintre fetițe, Tatiana (tăticul ei, Ispas Burete, era maistru la șuruburi cu cap îngropat), observă fluturile oprit pe o crenguță a unui copac crescut exact în capătul liniei de demarcație. Micuțul Georgel, care pînă atunci trăsesese cu praștia în fundul sportivelor, le spuse că sînt proaste ca niște fete și se urcă în copac, să-l scuture. Fiind ocupat să urle ca Tarzan și să scuture arborele, nu dădu atenție cuibului de viespi care acum se bălăngănea puternic pe o creangă mai îndepărtată, sub care stătea la umbră familia lui nea Mardare, șeful neoficial al secției “Piulițe”...

* * *

Calmul aparent al zilei de primăvară ar fi putut înșela mulți privitori, mai ales că mirosul fleicilor și micilor de pe grătare părea să fi tocit măcar în aparență vechea dușmănie dintre “Șuruburi” și “Piulițe” - pînă într-atît, încît o minge care trecuse linia de demarcație fusese returnată întregă, fără a fi tăiată cu cuțitul sau găurită cu țepușa de frigărui. Unii spun că s-au auzit, chiar, replicile “Mulțumim, nenea!”, respectiv “Pentru puțin!”. În ciuda acestui calm, nori negri (dar invizibili) de furtună se îngrămădeau deasupra poieniței...

Ca să nu iasă discuții, să nu se supere careva, din acest moment acțiunea povestirii noastre ajunge la o intersecție; fiecare cititor va alege finalul care i se pare mai apropiat de gusturile și idealurile sale:

* * *

1) Mitică Praștie și Marian Săpă, ambii de la secția “Piulițe”, sînt trimiși de nea Mardare să aducă berea din pîrîiașul în care fusese lăsată la răcit. Cei doi strică astfel barajul înălțat din baxuri pline cu peturi, iar apa care se strînsese pînă atunci în lacul de acumulare se revarsă ca un torent peste poieniță, unde: a) îi ia pe toți cei aflați în poieniță și îi duce departe, în Dunăre, apoi în mare; b) stinge incendiul izbucnit din cauza unui tăciune de la un grătar nesupravegheat, care fusese rostogolit de briza primăvărarică pînă sub autobuzul “Șuruburilor”, unde făcuse să explodeze rezervorul de benzină; c) îl ia doar pe micuțul Georgel, motiv pentru care cuibul de viespi nu mai cade peste familia lui nea Mardare, ci peste familia lui nea Istrate, cîteva minute mai tîrziu.

2) Micuțul Georgel scutură copacul, iar cuibul de viespi cade peste familia lui nea Mardare; a) o viespe îl înțeapă pe taurul de pe deluț, care înnebunește și intră cu coarneau în toți oamenii muncii, fără deosebire, lăsînd jale în urma sa; b) o viespe îi înțeapă pe Mitică Praștie și Marian Săpă, care nu mai ajung la pîrîu, să ia bere, deci apa continuă să se adune în lacul de acumulare, motiv pentru care se inundă mai multe localități, iar reporterii speciali de la mai multe posturi de televiziune vin la fața locului și transmit în direct cu apa pînă la piept - asta, pînă cînd niște oameni de afaceri din politică amenajează pe malul lacului o bază de agrement, unde organizează petreceri de 1 Mai cu alegătorii; c) nu se întîmplă nimic, fiind un cuib de viespi vechi și părăsit.

3) Doamna Cremona Grindină, soția lui Tănase de la

“Piulițe”, continuă să scuture șervetul mare și roșu, iar taurul de pe deluț a) nu mai rezistă ispitei, o ia la goană spre poieniță și lasă doar jale în urma sa; b) scuipă scîrbit, apoi pleacă într-un loc cu iarbă mai grasă c) este întepat de o viespe, așadar merge la pîrîu să se bage cu fundul în apă, să scape de usturime, iar acolo vede berile puse la rece, desface una, de poftă, apoi încă una și încă una, pînă se face rangă; d) adoarme.

4) Micuțul Georgel cade din copac, spre deosebire de cuibul de viespi. Cade exact peste familia lui nea Mardare, așadar “Șuruburile” și “Piulițele” caută să dezgroape securea războiului, prin urmare a) are loc ceea ce, peste ani și ani, se va numi “Bătălia din Poieniță”, despre care elevii viitorului vor învăța la orele de istorie; b) sapă peste tot, prin poieniță, dar nu-și mai aduce aminte nimeni unde naiba fusese îngropată securea războiului, așa că, neavînd secure a războiului, se bat cu niște pari; c) sapă peste tot, dar înainte de a da peste securea războiului, dau peste o bombă de aviație din timpul războiului, rămasă neexplodată pînă în acel moment.

5) Doamna Cremona Grindină, soția lui Tănase de la “Piulițe”, scutură de firimituri șervetul, apoi îl întinde pe iarbă și îi pofteste pe toți la masă. Mitică Praștie și Marian Sapă aduc berea, toți pun la comun ba niște mici, ba un snițel, ba sare și scobitori, ba pîine și muștar, mănîncă și beau toți, apoi își amintesc de vechea lor dușmănie și încep să se rușineze, se îmbrățișează și plîng pe perechi, șurub-piuliță, unul cu capul pe umărul celuilalt. Cheful se întinde, iar cîțiva bărbați prind taurul de pe deluț, îl taie și îl pun la frigare. A treia zi, după chef, pleacă acasă toți, mai puțin micuțul Georgel, care e uitat în copac.

* * *

După cum vă spuneam, alegeți dumneavoastră finalul care vă place. Sfîrșit!

De-a Baba-Oarba

Mai mulți copii din cartier jucau jocuri specifice vârstei lor fragede. Unul dintre jocurile specifice vârstei fragede medii a copiilor din cartier, chiar preferatul acestora, este Baba-Oarba. Ce-i drept, uneori ei mai jucau și „Tară, țară, vrem ostași!” sau șotron pe bani, dar asta mai puțin contează. Oricum, micuțului Ionel i-a venit rîndul să fie babă oarbă - adică să fie legat la ochi cu o batistă și să-i prindă pe ceilalți.

Cu batista la ochi, Ionel nu vedea nimic-nimic; doar auzea vocile cristaline ale tovarășilor de joacă, tovarăși care îi strigau „Prinde-mă și bate-mă!” sau alte chestii, funcție de educația primită în familie. Strigătele lor l-au întăritat pe Ionel, care s-a năpustit să-i prindă - eventual, să-i și bată. Inutil să precizăm că bietul Ionel, care nu vedea nimic, după cum am mai spus, alerga foarte cîș, era extrem de dezorientat.

Cum fugea el așa, legat la ochi, să prindă și să bată, a ieșit pe nesimțitea din părculeț. La doi metri de el se căska, adîncă și neagră, o gură de canal. Ca prin minune, Ionel a pășit la doi milimetri de ea, apoi a nimerit pe stradă, o stradă aglomerată, cu trafic intens. În fuga lui de babă oarbă, micuțul Ionel a trecut la un centimetru de trei autoturisme care veneau în viteză, apoi la doi centimetri de un camion încărcat cu lemne, apoi la distanțe milimetrice de o basculantă plină cu bolovani, de cinci autobuze, de două tramvaie și de mașina cu butelii. Compresorul care asfalta strada și care fusese parcat ceva mai la deal avea frînele defecte din fabricație, așa că a luat-o la vale, sub

acțiunea gravitației. Ionel s-a oprit brusc, schimbând direcția; dacă ar mai fi făcut încă un pas, ar fi nimerit sub utilajul care căpătase între timp viteză. Ionel s-a oprit brusc și s-a întors, deoarece la geamul unuia dintre blocuri ieșise mama lui, care îl chema la masă.

Acasă, Ionel a încasat o mamă de bătaie de la taică-său, pentru că în timpul jocului său nevinovat își agățase într-un cui pantalonașii cei noi.

De-a bîza-n doi

După ce a mîncat, copilul Ionel și-a făcut lecțiile. De fapt, vorba vine că și-a făcut lecțiile, el fiind un elev puturos, care numai de scris compuneri și de rezolvat probleme n-avea chef. S-a uitat puțin prin cărți, le-a frunzărit, s-a prefăcut că scrie ceva într-un caiet, de ochii maică-sii (de fapt, a desenat un avion cu reacție și pe Omul Păianjen urcînd pe blocul B-12 cu sacosele în mîini), apoi a ieșit în fața blocului, să se joace cu ceilalți copii. Ceilalți copii erau la casele lor și își făceau temele, ei fiind niște elevi silitori și buni la învățătură. Ionel a tras o tură de cartier. Nu era nimeni de vîrsta lui, nimeni cu care să se joace. A aruncat pietricele în geamurile prietenilor, pînă ce au ieșit părinții lor și l-au amenințat că îi rup urechile, mama lui de derbedeu. Într-un tîrziu, după două ceasuri în care Ionel vîrșise paie într-un mușuroi de furnici pentru a strica tihna harnicelor insecte, a ieșit și Georgel la joacă. Georgel, alt elev puturos, care dormise pînă atunci.

Ionel și Georgel au încercat să se joace împreună. În doi, joaca parcă nu avea nici un haz. De-a v-ați ascunselea nu mergea, fiindcă amîndoi știau toate ascunzătorile de prin beciuri și de sub balcoane. Cu o zi în urmă, administratorul le tăiasse mingea cu cuțitul, de-a prinselea nu avea nici un farmec dacă nu erau și fete, să le pună piedică sau să le tragă de păr, telefonul fără fir era exclus, laptele-gros sau gîze-fete-flori-băieți ieșeau din discuție, așadar Ionel și Georgel au ales să joace bîza.

Primul care s-a întors cu spatele, să stea bîză, a fost Ionel. Primul care a lovit bîza cu o palmă bine trasă a fost,

în mod logic, Georgel. Lovit, Ionel s-a întors brusc: Georgel zumzăia din gură „Bîz-bîzzzzz!”, cu o mutră nevinovată și murdară.

După ce s-a gândit puțin, Ionel l-a arătat cu degetul pe Georgel și i-a zis „Tu ai dat!”. Georgel a zis „N-ai ghicit, mai încearcă o dată!”. Ionel s-a întors din nou, blestemînd. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat, boule!”. „Nu eu, treci la loc!”. „Pleosc!”. „Au!”. „Bîzzzz!”. „Tu ai dat, boule!”. „Nu eu, treci la loc!”. Etc.

După ceva timp, din bloc a coborît tatăl lui Ionel, să-l ia în casă - tocmai se întorsese de la ședința cu părinții, deci avea cureaua în mînă. Georgel a fugit de cum l-a văzut apropiindu-se. „Pleosc!”. „Auuuuu! Tu ai dat, boule!”.

Ionel n-a mai ieșit afară, la joacă, vreo două săptămîni, dar nici la școală n-a mers el, nu se putea așeza în bancă, îl durea fundul.

Ileana Cosînzeana din Pădurea Adormită

Ileana Cosînzeana a fost și ea mică, mai ales în copilărie. Cele mai mici dimensiuni le-a avut la naștere; după aia a început să mai crească, pe-o parte sau pe alta. Prin perioada pubertății s-a pomenit cu acnee, motiv pentru care copiii din cartier și colegii de clasă - răutăcioși, cum sînt mulți de vîrsta lor - au poreclit-o Ileana Coșînzeana. Pe măsură ce a înaintat în vîrstă, fata a crescut și în două dintre cele trei dimensiuni. Mai exact, s-a extins pe axele Ox și Oy, așadar aceiași copii din cartier și aceiași colegi de clasă - care, între timp, crescuseră la rîndul lor - au poreclit-o Ileana Osînzeana. În plus, era și o persoană peste măsură de plicticoasă...

Cînd i-a venit vremea, Ileana a ajuns la vîrsta de măritat. Principala sa problemă era că, din pricina tranziției sau a recesiunii economice, și celelalte fete de-o seamă cu ea ajunseseră simultan la vîrsta de măritat. Fiindcă nu găsea nici un tînăr frumos, viteaz și bogat, eventual călare pe un cal alb, care să o ceară de nevastă, Ileana Cosînzeana a început să consulte diverși șarlatani, prețiși vrăjitori, ghicitoare și alți escroci. Desigur, praful s-a ales!

După cîteva luni a citit într-o publicație ilustrată pentru femei că în pădurea de la marginea orașului trăiește Baba Hîrca, singura ei salvare. Baba fusese poreclită Hîrca deoarece fuma mult și scuipa peste tot. La ea s-a dus fata. S-a dus aproape plîngînd și, după ce ce a achitat taxa, a început să-i povestească necazurile ei. V-am spus că Ileana

Cosînzeana era o persoană peste măsură de plicticoasă; în plus, nici nu se pricepea la povestit. Din acest motiv, după nici o oră au adormit și baba, și motanul ei, și toate vietățile din pădure. Într-un târziu, văzînd că toată lumea doarme, s-a culcat și Ileana.

Ziarele de scandal ale vremii, format mic și pline de ilustrații, au preluat informația și au umflat-o, pînă cînd toată opinia publică a ajuns să creadă în Pădurea Adormită și în frumoasa de acolo. Unul dintre cititori s-a nimerit să fie însuși prințul cel frumos, viteaz, bogat și cu cal alb; imediat s-a dat de trei ori peste cap și a amețit, apoi a mîncat o tavă de jăratec și s-a fript, în timp ce calul său se prăpădea de rîs într-un colț. După aia, a plecat s-o caute pe frumoasa din Pădurea Adormită.

După o săptămînă de umblat a ajuns într-o pădure. Era noapte. Cînd s-a luminat, prințul a privit în jur și a leșinat. Nimerise din greșeală în Pădurea Spînzuraților! Ileana Cosînzeana, din cîte se spune, doarme și acum.

Cîmpu-i alb, oile-s galbene

Într-o iarnă a nins. Dimineata, după ce s-au trezit din tradiționala beție de seară, harnicii gospodari din localitate au avut surpriza să vadă pe geam că zona fusese acoperită cu un strat alb, imaculat, de omăt. Peste cîteva minute, plecați să se dreagă, ei au remarcat în fața bufetului, scrise cu litere galbene pe pagina albă a uliței, următoarele:

“Domnule primar, onorați consilieri comunali, prin prezenta țin să vă aduc la cunoștință deosebita stimă pe care v-o port și să vă rog a-mi autoriza construcția unei mori de vînt cu ciocănele pe terenul aflat în imediata vecinătate a localității noastre de domiciliu. Menționez că este vorba despre o investiție importantă și deosebit de necesară micii noastre comunități. Vă mulțumesc anticipat. Cu stimă și considerațiune, C...”.

Cele de mai sus fuseseră scrise cursiv, fără ștersături, dacă le-am putea spune așa. La ultima literă, “C”, se puteau bănui ultimele efortări ale autorului, după ea nemaifiind decît trei puncte de suspensie pe zăpada imaculată. “Aci i s-o fi isprăvit bietului om cerneala!”, a rostit, scărpinîndu-se în bască, unul dintre consilierii locali. Primarul a întrunit consiliul în ședință extraordinară de urgență, iar singurul punct de pe agendă a fost votat în unanimitate, urmînd ca de a doua zi de dimineată toți sătenii de sex masculin avînd nume, prenume sau porecle începînd cu “C” să dea probe grafologice. Din păcate, peste noapte a dat căldura, iar stratul subțire de zăpadă s-a topit.

Sub cupola cercului

Pentru 1 Iunie, primarul Chirvase Țiglă a dorit ceva special în cinstea copiilor din localitate, chiar așa puțini copii erau ei. A vrut întâi să organizeze concurs de desene pe asfalt, dar și-a amintit că nimeni nu s-a ținut de promisiunile din campania electorală, să vină și să asfalteze măcar ulița mare, iar pe drumul de țară plin de hârtoape, de praf sau de glod nu prinde creta. Ceva mai târziu, s-a gândit să amenajeze un parc de joacă, așa, ca la stațiune, pe Litoral, dar nu s-au strâns fonduri decât pentru un scrânciob mic, pe care l-a și furat cineva, într-o noapte. Norocul primarului a picat de unde și când nu se aștepta; într-o dimineață, chiar în dimineața zilei de 1 Iunie, la ușa biroului său a ciocănit un cetățean negricios, mustăcios și îmbrăcat ciudat, venit în audiență să-i ceară o aprobare...

* * *

După-amiază, pe toloaca unde se țin iarmaroacele din zilele de hram fusese înălțat un cort mare, cu dungi albe și roșii, iar forfota din jur vestea ceva neobișnuit, care spârgea liniștea milenară a satului românesc. Pe câțiva copăcei apăruseră, fixate cu pioneze, afișe colorate: “CIRCUS!”...

Bineînțeles, pe înserat, toată populația de absolut toate sexele se îngrămădise la spectacol. Copiii, din cauza înghesuiei, nu vedeau mai nimic, așa că au început să plîngă, motiv pentru care părinții, unii deja cherchelii, i-au cârpit și i-au alungat.

După sunetul de gong, programul a început cu un număr de dans exotic prezentat de “Cea mai urâtă femeie din lume”. Cîțiva spectatori au huiduit, cerînd banii înapoi și aducînd drept argument pozele soacrelor, aduse de acasă. Pentru a calma spiritele, în arenă au apărut frații siamezi Triță și Făniță, care au făcut giumbușlucuri și au spus poezii cu poante porcoase. De la o înjurătură reciprocă de mamă, ei s-au luat la bătaie în văzul lumii, iar cei care au sărit să-i despartă n-au reușit. Triță a povestit apoi, la berărie, că nu mai poate trăi sub același acoperiș cu Făniță, motiv pentru care unul dintre ei trebuie să plece. După cei doi frați siamezi, sub lumina reflectoarelor au apărut doi frați birmanezi, apoi doi frați pekinezi, trei maidanezi și, în fine, doi frați vitregi, care au făcut tumbe.

* * *

O minune a naturii, atracția serii pentru publicul de parte femeiască, s-a dovedit a fi copilul Iliuță, poreclit Terente din pricina unei malformații congenitale, care a mimat o dresură de șarpe boa. Publicul a fost apoi plăcut surprins de iluzionistul Ciordelli; acesta a făcut să dispară portofelele a zece spectatori, dar a fost surprins la rîndul său de șeful de post, pe cînd își număra încasările. Un număr de excepție a fost prezentat de Bombinni, “omul-ghiulea”: aruncat dintr-un tun, el a fost descoperit de-abia a doua zi, pe acoperișul școlii generale dintr-o localitate învecinată, cu capul în horn.

Pentru “femeia tăiată în două” a fost nevoie de o voluntară din sală. Auzind cum se cheamă numărul, toți bărbații din localitate și-au împins soacrele în arenă. Cînd aleasa a fost tăiată în două, din public s-a auzit un strigăt de bucurie; acesta a fost însă urmat de un geamăt, după ce iluzionistul a arătat-o vie și nevătămată.

Unul dintre copiii spectatori, Titi, a vrut la un moment dat să facă pipi; a ieșit ușurel din cort și s-a uitat în toate părțile, să nu-l vadă cumva vreo fetiță de la el din clasă. Zărind în apropiere o ușiță a tras zăvorul și s-a strecurat înăuntru, unde era beznă, era cald și nu părea să fie nici o fetiță de la el din clasă. După ce a terminat repede, a ieșit și mai repede, fără să încuie...

Cortul a căzut peste spectatori la cinci minute după ce rîșii, lupul Pădădie, cei zece bursuci dresați, leul Samson și mistreții, eliberați din cușcă, au scăpat în arenă, unde leul a început să mestece o căciulă cu urechi găsită pe jos. De atunci, domnul primar Chirvase Țiglă e foarte mulțumit, fiindcă nimeni de la județ nu are curajul să mai vină în control.

Povestea lui Halat Alb

Corneluș era un copil mofturos, nu-i plăcea supă. Pe lângă supă, lui nu-i mai plăceau ciulamăua, tuslamăua, stufatul, rîntășul, scordoleaua, piftia, plachia și altele. Îi plăceau sarailiile și baclavalele. Îi plăceau, în egală măsură, jocurile specifice vârstei sale, nu a altora! Mai mult decît supă, Corneluș ura injecțiile: făcuse mai demult o penicilină și îl duruse buca din cauza vecinei, infirmieră pensionară, căreia îi tremura mîna. Prin urmare, copilul se temea de oricine purta halat alb, chiar și de vînzătoarele de la mezelărie.

Mama lui Corneluș l-a dus la tuns, la „Ciufulici, coaforul celor mici”. Doamna care îi coafa pe cei mici purta halat alb, curat. Corneluș a crezut că doamna vrea să-i facă injecție, penicilină, deci a început să răcnească și să facă panaramă. Cînd un domn frizer, tot în halat alb, s-a apropiat cu foarfecele în mîna, Corneluș a făcut cercul de pe lume, l-a mușcat de deget, apoi a fugit. De atunci încoace, nimeni n-a mai auzit nimic de Corneluș.

De curînd, o echipă de exploratori a adus dovezi că există Omul Zăpezilor - sau, cel puțin, o ființă asemănătoare: creatura filmată avea părul lung, pînă în călcîie, și a luat-o la fugă atunci cînd medicul expediției, îmbrăcat în halat alb, s-a apropiat întinzîndu-i o strachină cu supă.

Rolul și importanța bateriilor de 1,5 volți în viața comunității

De când s-a pensionat, domnul Cicerone Dulie a început să asculte la radio. Asculta cu pasiune, cu patimă. Asculta jurnale de știri, programe de șlagăre, muzică populară (chiar și muzică de cameră asculta, deși nu-i plăcea defel muzica de cameră!), asculta emisiunile pe teme agricole, pe teme cosmetice, cele despre creșterea copiilor sau a viermilor de mătase, cheltuia jumătate din pensie pe telefon pentru a suna în direct la “Ascultătorii întreabă, specialiștii răspund” (indiferent de tema abordată), asculta zilnic buletinul cu cotele apelor Dunării și ale râurilor din țară (cote pe care le nota în caiete groase, avea nenumărate volume), asculta tot. Asculta dimineța, la prînz și seara, ba se întîmpla să și adoarmă ascultînd la aparatul care funcționa în gol pînă în zori și îl făcea să viseze frumos.

Aparatul avea un mic defect: nu mergea la priză. De fapt, aparatul ar fi mers și la priză, defect era doar cablul de alimentare, care costase 4 lei în 1976. Fiindcă toți specialiștii care dăduseră sfaturi ascultătorilor în cadrul emisiunilor radiofonice neglijaseră subiectul cablurilor de 4 lei bucata, cealaltă jumătate din pensia domnului Dulie se ducea pe baterii. De 1,5 volți, cilindrice.

* * *

Bătrînul Cicerone nu arunca bateriile consumate. Le păstra pe balcon; notase cu carioca pe fiecare de cînd pînă

cînd a ținut, anul, luna, ziua, precis. Uneori le privea și își amintea cu duioșie: “Astea-s de cînd Dunărea a scăzut cu opt centimetri la Orșova, iar la emisiunea agricolă s-a explicat despre creșterea caprelor de prăsilă în regiuni cu sol nisipos-sărătuos. Ce vremuri!”. Sau alte asemenea amintiri. Bateriile se adunau pe balcon. Nu s-ar fi îndurat să renunțe la vreuna, le iubea ca pe copiii săi, dacă ar fi avut. Poate, chiar mult mai mult, fiindcă nu prea iubea copiii. Cel puțin, nu-i iubea pe cei din cartier, care aflaseră despre colecție și se adunau sub balcon, strigîndu-i: “Moș Ba-te-ri-e! Moș Ba-te-ri-e!”.

* * *

La început, scandările tinerei generații nu l-au deranjat, domnul Cicerone Dulie era obișnuit cu gălăgia, cu mînea bătută în orele de somn (14.00-17.00, după cum era scris la avizierul blocului), era obișnuit cu vecinii care strigau de la o scară la alta “Uăăăăi!” sau altele. Pe cînd alunga o muscă, a realizat că scandările de sub balcon aveau o adresă precisă. El.

Mai întîi, le-a ignorat, din superioritate. Apoi, a încercat să se obișnuiască. Nu s-a putut: scandările tinerei generații prea îl atingeau direct. S-a dus să se plîngă într-o sedință a asociației de locatari, dar domnul administrator și-a mușcat buzele să nu rîdă și a schimbat vorba, pomenind despre campionatul de fotbal. Cicerone a simțit că e cazul să ia situația în mîinile sale bătătorite după ani și ani de frecat menta la locul de muncă. Fusese, de meserie, subaltern.

A încercat să deseneze niște caricaturi pline de simț critic și de un nestăvilit umor și le-a multiplicat la xerox, pe banii săi, împrumutați de la un vecin - el nu mai avea, îi dăduse pe baterii. Le-a lipit în holul blocului, dar oricare ar fi fost eventualul său talent, acesta sigur nu era desenul:

locatarii au înțeles cu totul altceva din caricaturi și s-au bulucit să curețe zăpada de pe alee. Nici cu epigramele tăioase, scrise tot de el, n-a avut mai mare succes: după ce le-au citit - tot multiplicare și tot lipite în hol - locatarii s-au îngrozit și au fugit să-și plătească întreținerea. A mai încercat cu vorba bună, cu duhul blîndeții. Auzise tot la radio, într-o emisiune despre proverbe și zicători, că muștele se prind cu miere, în nici un caz cu oțet, deci a cumpărat din banii împrumutați de la un alt vecin bomboane, pe care le-a împărțit micilor scandalagii. Le-au luat imediat, cu mîini mici transformate în greble, apoi și-au umplut gurițele. După cîteva minute, a auzit de sub balcon niște scandări clefăite, împotmolite în produse de cofetărie “Moh Ba-he-hi-he! Moh Ba-he-hi-heee!”.

* * *

Atunci, a simțit ceva ciudat, ceva nemaismîțit pînă atunci. S-a apropiat de colecția sa de baterii - pe balcon. A luat două: pe ele scria “23 octombrie 1985”. Le-a cîntărit în mîini: erau destul de egale, dacă s-ar putea spune așa. Și-a amintit că ambele și-au dat energia pentru ca el să asculte, printre altele, cîteva meciuri, o emisiune cu sfaturi pentru pionierii care vor să realizeze prin mijloace proprii, în atelierele-școală, instalații de biogaz (realizînd astfel importante economii!), niște programe umoristic-muzicale și patru piese de teatru radiofonic. Dintre piesele de teatru radiofonic ascultate de el îi răsuna mai tare și mai tare în minte una anume, o piesă istorică, despre bătălia de la Posada. Răcni, așadar, din toate puterile „Baterieeee, foc!”, își luă avînt și aruncă bateriile în capul celor mai apropiați strengari. “Au, nu mai da, nu mai da, nene!” au țipat atunci micuții.

În zilele următoare, copiii din cartier nu s-au mai auzit - doi aveau câte un pansament în creștet. După încă o lună au uitat de cucuie, deci au început iar să scandeze sub balconul bătrînului Cicerone.

Ei nu știau însă că, între timp, acesta își descoperise o forță interioară nebănuită, o rupsese complet cu trecutul, își reparase cablul de la aparatul de radio - acum funcționa și la priză, cablul era ca nou, lipit cu leucoplast! - și se mutase la o altă scară, într-o garsonieră. Una fără balcon, fiindcă nu mai avea nevoie de baterii. Le aruncase la gunoi. În locul său venise un alt pensionar, Nechifor Visarionovici, pasionat de vechi autoturisme sovietice. Pobeda, Ceaika, Volga... Fusesse activist de partid și ținea la trecutul său, îl respecta neabătut, păstrase câteva caroserii ruginite la țară, în curtea unui cumnat. Pe balcon ținea doar bateriile, acumulatorii lor. Era un om iute la mînie și vînos, fusesse și maestru la cazangerie, așa că, după ce a auzit de trei ori strigîndu-i-se “Mo-oș Ba-te-ri-ee!”, a ridicat una, la vreo 50 de kilograme, și a aruncat-o peste copiii de jos.

Falsa problemă a crizei de energie

Convins că rezervele de combustibili fosili sînt pe sfîrșite, domnul Grigore Sfeșnic, fost angajat al Fabricii de Covoare Asfaltice Tesute Manual, și-a ridicat în ogradă o centrală eoliană care poate prinde toate vînturile din localitate. Elicea se învîrte cel mai tare în perioadele de post, cînd localnicii se alimentează în special pe bază de fasole, asigurînd lejer funcționarea unui mixer electric cu care nevasta sa face zilnic fasole bătută, pentru a avea cu ce porni a doua zi elicea.

Bunica lui Grigore Sfeșnic locuiește într-un cătun pierdut în creierii munților; mare pasionată de telenovele și de dezbateri pe teme culturale, ea ar face orice pentru a le putea urmări. Din nefericire, localitatea nu este electrificată. Din fericire, ea are un vecin cu mult simț practic, care a montat o manivelă la un dinam, punînd-o pe doamna să învîrtă, dacă vrea să vadă la televizor. Pe lîngă funcționarea aparatului, ea asigură și energia necesară funcționării unei făbrițe din apropiere, care lucrează artizanat pentru export. În timpul pauzelor publicitare, atunci cînd nu învîrte la manivelă, doamna se relaxează, dînd carnea prin mașină sau cîntînd la flașnetă.

Povestea lui Harap Alb

Harap Alb fusese poreclit așa în copilărie nu pentru că ar fi fost alb. Dimpotrivă, era un copil cam nespălat, fiindcă provenea dintr-o familie debransată. Ceilalți micuți din cartier râdeau de el. El era cam nesimțit și se juca în continuare prin gunoaie. Asta era marea lui pasiune: să scormonească prin tomberoanele de gunoi ale asociației de locatari. Vă dați seama, un copil ca el nu miroase tocmai a roze. În plus, Harap Alb petrecea mult timp sub scara blocului, jucându-se cu o familie de maidanezi de la care luase și purici.

Într-o zi, pe când scormonea prin tomberoane după ceva de mâncare, după tinerețe fără bătrînețe, după viață fără de moarte sau după jucării stricate, Harap Alb a găsit niște haine vechi și ponosite. Erau hainele lui taică-său, din tinerețe, pe care le purtase când a fost mire și s-a îmbătat ca porcul la propria nuntă. Încă mai păstrau urme pe revere. Harap Alb le-a îmbrăcat. A găsit și niște jeratic care încă mai mocnea, rămas de la niște vecini mai avuți, mai cu posibilități, care făcuseră mici la grătar pe spațiul verde dintre blocuri; l-a pus pe o tavă și l-a dat lui Tărzănel, maidanezul său favorit. Acesta a luat o gură de jeratic mocnit, s-a dat de trei ori peste cap, a turbat și l-a mușcat pe Harap Alb.

Medicii de la dispensarul unde a fost dus micuțul l-au dezbrăcat de hainele purtate de taică-său când a fost mire, ca să-i facă injecții în burtă. Cu acest prilej, ei au descoperit că Harap Alb avea și rîie.

Aventurile nefericite ale unui locatar de Ziua Îndrăgostiților

Era acea perioadă a anului în care nu e încă primăvară, dar nici iarnă nu prea e, o vreme umedă, când zăpada care nu vrea să se topească se îmbibă de apa care nu vrea să înghețe, o vreme de fleoșcăraie, când mici conlocuitori încă mai merg cu steaua prin tramvaie, iar mamele lor vînd deja ghiociei și zambile la colț de stradă, o vreme mohorîță, de tranziție între anotimpuri. Acea vreme la care vinul fiert și țuica fiartă de la bufetul din cartier - purtînd numele de cod “acolo”, să nu se prindă doamnele soții - păreau deja prea calde, iar berea părea încă prea rece. O vreme de februarie, cînd cheful de muncă era, parcă, mai redus ca în restul anului - nu că în restul anului cheful de muncă al consumatorilor ar fi fost exagerat, asta în nici un caz. În fine, o vreme cînd fiecare eveniment, oricît de neînsemnat, căpăta dimensiunea unei noi ocazii de sărbătorit cu băieții...

* * *

Dimineata, domnul locatar Valentin Clește a ales alt drum spre stația de autobuz. Se grăbea spre serviciu, dar a ocolit. Un necunoscut care l-ar fi urmărit de la distanță în acele clipe și-ar fi închipuit că e un spion în misiune secretă, care se ferește să fie văzut, ascunzîndu-se după fiecare copac, boschet sau mașină parcată. Cei care îl

urmăreau de la distanță în acele clipe nu erau niște necunoscuți și nu și-au închipuit nimic; dimpotrivă, i-au sărit în față de după un tomberon, l-au înconjurat, iar cel mai în vîrstă s-a apropiat pînă ce nasurile lor s-au atins:

- Vrem iar să ne facem de rîs, nea Valentin? Pronunțase mai tare “Valentin”. Iar încercăm să ne eschivăm de la îndatoriri? Ia zi matala...

- Domnu’ Pandele, domnu’ Pandele, cum puteți chiar bănuî așa ceva? Eu acolo veneam, dar, știți, m-am mai plimbat puțin la aer, să văd ce s-a mai construit prin cartier...

Domnul Pandele de la parter, urmat de ceata gălăgioasă și pofticioasă a vecinilor, îl împinse din spate către bufet; ușa se închise în urma lor.

- L-am capturat! Iar încerca să scape! Încă n-a învățat că vigilența cetățenească e mare. Cu destinul nu te poți lupta. Hai, Grigore, bagă, să ne trăiască vecinuțul, de onomastica lui, nu-i așa? Grigore de la bar făcu plinul și se grăbi să noteze în caiet - cu timpul, se adunaseră cîteva volume groase, frumos aranjate pe un raft, lîngă anunțul „Cui îi dai pe datorie / Nu-l mai vezi în prăvălie”. Ca în fiecare an la aceeași vreme, de Ziua Îndrăgostiților, pagina lui Valentin Clește se umplea de sume cu multe zerouri, deși sărmanul locatar nu simțea vreo legătură cu acel Valentine’s Day de la televizor, iar în calendarul ortodox figurau cu totul alte nume de sfinți, printre care Cuviosul Maron...

* * *

Timpul trecea, iar acolo discuțiile harnicilor consumatori abordau teme dintre cele mai variate, pe măsură ce sumele trecute pe caietul de datorii la pagina lui Valentin Clește deveneau mai multe și mai mari. S-a discutat fotbal, politică, filosofie antică, literatură medievală, istorie, au fost lansate idei originale despre

criogenie, extraterestre, fotosinteză, țuică de casă, clonare, murături la borcan sau călătorii spațiale. Doi moșnegi jucau șah într-un colț, iar unul a fost prins cu o a doua regină în mîneacă, pe cînd se pregătea să trișeze, așa că a fost dat afară. Pe Grigore de la bar îl dureau mîinile de la turnat și de la notat în caiet. După amiază, bufetul s-a umplut de alți și alți vecini, de-abia scăpați de la serviciu, pe chipurile cărora se ghicea de la distanță setea, iar veselie a continuat pînă noaptea, tîrziu. Domnul Valentin Clește, care privea tîmp, în gol, printr-o poză înrămată de pe perete, a răcnit brusc, a sărit de pe scaun și a plecat, răsturnînd vermouth peste pantalonii lui Pandelescu. Acesta adormise cu mîna încheștată pe motanul localului, căruia niște consumatori îi turnaseră cu de-a sila, pe gît, niște lichior de fructe exotice.

Acasă, nevasta Clește nu îl aștepta cu flori. Dimpotrivă, ca în fiecare an la acea dată, ea așteptase flori, de Ziua Îndrăgostiților, flori de la soțul său iubit, cumpărate în drum de la serviciu spre domiciliul conjugal. A doua zi, domnul Valentin Clește era mahmur, galben la față și avea în frunte o urmă, unde îl izbise, spărgîndu-se, bibeloul înfățișînd doi bețivi pe o bancă. Deși nu se simțea defel bine și îi era greață, și-a respectat jurămîntul făcut soției și a plecat spre Primărie, să ceară schimbarea prenumelui Valentin cu altul, care nu figurează în calendar. Lîngă stația de autobuz s-a întîlnit ca din întîmplare cu nea Pandelescu și cîțiva vecini, dornici să ofere sugestii și să se dreagă...

După miezul nopții, domnul Clește reușise în sfîrșit să deschidă ușa cu cheia care părea că se umflase; de data asta, bibeloul din mîinile soției Petronela înfățișa un bătrîn pescar chinez.

- Nu da, dragă, am stat la coadă! Mi-am schimbat numele! Gata, Valentin nu mai există! Mă va chema Dragobete!

Aventurile nefericite ale unor tineri de Dragobete

La oraș, informația circulă mai repede, ritmul vieții e mai trepidant, vorba aia, iar iubirea se sărbătorește de Valentine's Day, cu inimioare roz, ca la televizor. În mediul rural au rămas mai mult bătrînii - care, după cum se știe, sînt greu de pornit, dar de-i pornești, sînt greu de oprit. Inerția e mai mare, televizoarele sînt mai puține, iar babele surde, pentru care nici măcar clopotele nu bat de două ori, încă n-au auzit de Ziua Îndrăgostiților.

Asta nu înseamnă că în mediul rural n-ar exista iubire. Dimpotrivă: anual, pe la sfîrșitul lui februarie, se sărbătorește zeul comunal românesc al înălțătorului sentiment. Acesta este Dragobetele și reprezintă echivalentul mai neaoș, mai din topor, al zburdalnicului Cupidon. De ziua lui, tinerii de prin sate ies cu toții la pădure, îmbrăcați în hainele cele mai frumoase, pentru a aduna ghiocei și vreascuri de foc și pentru a se întîlni la figurat - ori chiar la propriu - cu Dragobetele. Tot atunci, mai zic bătrînii, burlacii se îndrăgostesc, iar animalele se împerechează pentru a avea pui mulți și sănătoși. Ce-i drept, alte ocazii de băut nu prea mai sînt în acea perioadă dintre Valentine's Day și 1 Martie...

* * *

La Chișcani, așezare rurală din cap pînă-n picioare, există tineri care au rămas pe loc, în ciuda tentației marilor

orașe. Ei sărbătoresc Dragobetele, cu toate că bătrînii se îngrozesc de fiecare dată cînd aud despre împerecherea animalelor în scopul procreării. Groaza lor datează de pe vremea Dragobetelui din 1982, cînd șobolanii cooperativei agricole de producție s-au împerecheat, iar puii - mulți și sănătoși, după datină - au compromis întreaga producție record la hectar raportată la județ prin toamnă. Din fericire, tovarășul inspector venit în control era miop și, pe întuneric, a confundat șobolanii din hambare cu niște știuleți mai groși, deci a plecat mulțumit și cu portbagajul plin.

Ultima dată cînd s-a sărbătorit iubirea pe plan local, mai mulți tineri din Chișcani au intrat în pădure frumos îmbrăcați conform tradiției, pentru a colecta ghiociei și vreascuri și a se întîlni cu Dragobetele. Nici pînă azi nu se știe dacă suspectul zdrențaros, neras și mirosind a rachiu prost, care i-a atacat, luîndu-le sub amenințarea bîrditei ceasurile, treningurile de sărbătoare și pantofii noi, a fost sau nu Dragobetele. Totuși, trei flăcăi care se despărțiseră de grup fiindcă știau ei o poienită anume, cu mai mulți ghiociei, au avut noroc și nu s-au întîlnit cu suspectul. După o oră, au avut ghinion, căci s-au întîlnit cu niște lupi care nu căutau prin pădure ghiociei, ci ceva de mîncare.

La fel de puțin norocoși au fost și tinerii care, în cinstea Dragobetelui, au adunat după datină cîte o cîrcă de vreascuri, pentru a face focuri menite să alunge iarna; aceștia au fost surprinși de oamenii legii, fiind arestați pentru furt de lemne. De fapt, nu chiar toți: Remus Celofan, pe care l-a nimerit domnul pădurar cînd a tras un foc de avertisment, a ajuns în altă parte.

* * *

Pînă la urmă, bătrînii din Chișcani au fost oarecum mulțumiți de ultimul Dragobete, gîndind cu înțelepciunea

vîrstei că se putea și mai rău. De exemplu, se putea întâmpla ca în urmă cu patru ani, cînd flăcăul Vasile Gîrlă și fata de măritat Ramona Pupăză s-au îndrăgostit într-o sură. Convinși că Dragobetele le-a purtat noroc, s-au luat cu cununie și au făcut nuntă ca-n povești. După un an, tot de Dragobete, Vasile a dat în patima băutului. După încă șase luni, a început să vîndă lucruri de prin gospodărie, butelie, șifonier, televizor, ori să le schimbe pe rachiu. Între timp, Ramona umbla pe la vecini, plînsă și cu ochii învinețiți. După alte trei luni, Vasile și-a pocnit soacra cu o greblă, fiindcă îi spusese „Nepricopsitul!”. După încă două, a dat foc casei, apoi s-a spînzurat în podul grajdului. Din fericire, funia s-a rupt imediat, fiind putredă, dar el a căzut peste vacă.

Unde duce dependența de pizza

Lui Septimiu îi plăcea pizza, ar fi mâncat oricînd, oriunde, oricît. Cu o pizza în față, era mulțumit. Nemulțumită era nevasta lui, Anemona, care gătea zilnic pizza pentru soțul drag. În ultima vreme, soțul drag cam făcea mofturi și chiar avea pretenția ca la fiecare masă să aibă cîte un alt fel de pizza. Anemona i-a făcut pizza cu roșii și ciuperci, apoi cu ardei și pește, apoi cu măsline și praz, apoi cu șuncă și ceapă etc. A luat la rînd toate, absolut toate cărțile cu rețete de pizza.

În acest timp, vecinul de sus - un bătrînel simpatic, nea Haralambie - repara ceva la aragaz, căci se auzea ciocănind.

După ce a isprăvit cărțile cu rețete de pizza (și pe alea împrumutate de la bibliotecă!), Anemona a început să se teamă: soțul Septimiu, din ce în ce mai hulpav, vroia din ce în ce mai mult, devenise dependent. Cerea la fiecare masă măcar cîte o pizza, mereu altfel. Anemona și-a pus la bătaie imaginația, care nu era din cale-afară de mare.

Între timp, vecinul de sus, nea Haralambie, cel care tot ciocănea, a spart ca prostul, din greșeală, țeava de gaz, și a început să telefoneze după meșteri, să vină să repare.

Anemona a încercat să combine în alte moduri ingredientele de la pizzele precedente, pînă s-a prins Septimiu și a amenințat-o: “Ei, drăcie! Ia vezi!”. De spaimă, doamna a ales să improvizeze. Cînd a pus pe masă prima pizza improvizată - cu muștar și ceară de parchet -

avea inima cît puricele și își băgase sub capot, la spate, o pernă, în caz că soțul s-ar fi arătat nemulțumit. Soțul a fost, dimpotrivă, tare mulțumit!

În timpul ăsta, de sus se auzea vecinul Haralambie cum dădea telefoane la toți meșterii care își ofereau serviciile prin rubrica de mică publicitate.

După pizza cu muștar și ceară de parchet, Anemona a gătit pizza cu detergent pentru spălări manuale și cremă de ghetete, cu chit de tîmplărie și șampon de mere verzi, cu balsam de rufe și diluant pentru lac de mobilă, cu pastă de dinți și pămînt de flori sau cu gel de păr și praf de gîndaci (care a plăcut la nebunie soțului).

Vocea vecinului Haralambie se auzea din ce în ce mai slab și mai nedeslușit, de parcă moșul s-ar fi cherchelit.

Într-o dimineată, Anemona n-a găsit la magazin cuie mici, pentru tablă - vroia să-i gătească soțului Septimiu o pizza cu rumeguș și cuie mici pentru tablă. A mai întîrziat prin oraș: se temea să vină acasă fără cuie mici pentru tablă, pentru pizza. Bine a făcut, fiindcă astfel a scăpat de explozia gazului metan acumulat în apartamentul de sus, al domnului Haralambie.

Dintre meșterii contactați de bătrîn pe chestia cu țeava de gaz, doar unul a venit, după cîteva zile. S-a enervat că la adresa respectivă nu mai era nici un bloc și a înjurat, dar a plecat apoi la o doamnă din cartier, care avea nevoie să-i schimbe o garnitură la chiuvetă.

Spațiul mioritic. Ultima frontieră...

De-a lungul veacurilor, dorința de unire a românilor s-a făcut simțită cu nenumărate prilejuri istorice. Între Moldova și Ardeal se înalță, ca o barieră naturală, munții Carpați, cu piscurile lor semețe și crestele lor falnice. De curînd, niște tineri entuziaști moldoveni au străpuns această graniță naturală, trimițînd un mesaj de prietenie fraților ardeleni. Mai exact, racheta tip “Alexandru Lăpușneanu” lansată de membrii cercului de rachetomodelism, fotomodelism și pirogravură al Casei Copiilor din Pîrlita nu a luat foc la intrarea în atmosferă, ca unele navete spațiale ale americanilor, ci de-abia la intrarea în hambarul gospodarului ardelean Imre Puszkas. Acest gospodar nu a fost chiar-chiar mulțumit că o rachetă lansată de niște tinere vlăstare din vechiul Regat a reușit să treacă munții mai repede decît, odinioară, batalioanele române. Dimpotrivă, el a fost chiar nemulțumit că racheta i-a incendiat casa, care s-a aprins de la hambar, precum și calul, cele două vaci și bunica Erszebet, care s-a aprins de la sora ei, care luase foc atunci cînd încerca să-și stingă nepoțiii.

Nici vecinii gospodarului nu sînt prea mulțumiți, deoarece și acareturile lor s-au aprins de la casa lui Imre, care luase foc de la hambar împreună cu fîntîna. Singurul din sat care nu a luat foc a fost porcul Domokos al gospodarului Fekete Ladiszlau, deoarece acesta fusese tăiat, pîrlit și consumat încă din perioada Sărbătorilor de Iarnă.

Povestea porcului - remix

Fata de împărat cea mai mică (din trei surori, cîte erau ele la părinți) s-a măritat cu un prinț frumos, neînfricat, care bătuse în luptă voinicească vreo zece zmei, un căpcăun fioros și aproape o duzină de balauri mici și mijlocii. Cel puțin așa se lăuda el, care își trecuse palmaresul și pe cartea de vizită. Pe lângă mîna fetei de împărat, frumosul și viteazul prinț a mai primit drept zestre niște perne, o plapumă de puf, un mixer și jumătate din împărăție - aia mai săracă, mai defavorizată și mai îndepărtată, dar în acte tot jumătate de împărăție se chema că era.

După cîteva săptămîni, fata a observat ceva ciudat la soțul ei: mai exact, a observat că era victima unui blestem cumplit, cu siguranță aruncat asupra lui de vreun vrăjitor rău. Și mai exact, frumosul și viteazul ei soț era prinț doar în timpul zilei, pînă la o anumită oră, aproape aceeași în fiecare seară; după ora respectivă, sărmanul se transforma în porc. Grohăia, făcea mizerie, mai bine să nu intrăm în detalii despre comportamentul său porcesc.

Tot după cîteva săptămîni, tatăl fetei de împărat (adică împăratul) a observat ceva ciudat la generică: foarte des venea acasă fără paloș, coif și platoșă, motivînd că le-a uitat la locul bătăliei sau că i le-a zgîriat zmeul și le-a dus la reparat, știți, chestii din astea. În plus, aflase din diverse surse că jumătatea de împărăție dată drept zestre prințului se micșora pe zi ce trece, dispăreau din ea ba un deal, ba un rîu, două-trei hectare de pădure, o hală de producție etc. Bănuielile s-au întetit cînd, într-o zi, un domn îmbrăcat în

costum de ospătar, care s-a prezentat Gelu, a bătut vreo două ceasuri la poarta ferecată a castelului, strigînd să iasă prințul, că așa nu mai merge, că aseară a fost prea de tot, că el se șterge undeva cu un paloș, un coif și o platoșă, toate ruginite, care nu acoperă contravaloarea consumației, și că a zis șeful să nu mai dea nimic pe caiet pînă nu i se plătește din urmă.

„Dară când întîmplatu-s-au toate aceste grozăvii, voinice Gelu?”, l-a întrebat pe musafir bătrînul și blajinul împărat. „Păi, luminatulu Împăratulu, aiestea întîmplatu-s-au eri seară, pînă cînd închis-am noi localulu, la ceasurile douedeci și douē!”, răspunse vrednicul luptător pe frontul deservirii.

Între timp, fata de împărat plîngea în năframă: cu o noapte în urmă, frumosul prinț (care acum dormea încălțat și plin de glod pe canapeaua din hol) venise iar acasă pe la zece și ceva, transformat în porc, scăpase buzduganul peste pisica de Angora, apoi băuse apa de la peștișorul de aur.

Luna, pământ românesc

Pe vremuri, tinerele cărora iubiții lor le promiteau Luna de pe cer rămâneau cu promisiunea și cu buzele umflate. Prin 1980, niște americani cu spirit practic au realizat că Luna de pe cer nu e revendicată de nimeni, de nici un fost sau actual proprietar, așadar au intrat în posesia planetelor și sateliților din sistemul nostru solar, pe care le comercializează sub formă de parcele, cu acte doveditoare, bune de lăudat cu ele, să crape de ciudă vecinii. Organizația are filială și în România, unde deja a devenit de bon-ton să cumperi proprietăți extraterestre; diverși cetățeni de toate categoriile, în special vedete, au achiziționat asemenea tarlale pe Lună sau pe alte planete. Situația de pe Pământ nu s-a potrivit însă cu cea de la fața locului...

Domnișoara Varvara Postăvaru a cumpărat mai demult un lot de 80 ha. teren arabil pe Venus, dar s-a pomenit în schimb cu sol nisipos-sărătuos, pe care cresc doar ciulini, popîndăi și cârțițe spațiale, așadar e hotărâtă să trimită o reclamație pe adresa OPC. Și colegul său de serviciu, Romeo Ploșniță, este nemulțumit: dînsul nu poate intra în posesia terenului, din pricina unor țărani marțieni cu acte de proprietate (vechi hrisoave holografice), dar mai ales cu furci și coase, care răcneau “Jos moșierii! Nu vrem botnițe! Huo!”. Romeo i-a dat în judecată, însă marțienii nu s-au prezentat la primul termen, fiind plecați în concediu, în stațiunile Saturn și Neptun.

Vecinul de tarla al domnului Ploșniță este Crișan Viezure și e ceva mai norocos, deoarece și-a luat lotul de

pe Marte în posesie fără prea mari bătaii de cap. El a dat un telefon cu taxă inversă la NASA și le-a zis-o de la obraz ăloră să nu mai încerce naibii să-și recupereze sondele spațiale, fiindcă le-a spart el cu toporul, după ce i-au strivit castraveții din grădină.

În altă ordine de idei, am aflat că primarul de pe litoralul Mării Liniștii e acuzat că ar fi comis tot felul de ilegalități, motiv pentru care a fost chemat la DNA să dea socoteală - printre altele, și despre ferma sa ilegală de vîrcolaci, care mănîncă din Lună și riscă să-i lase pe ceilalți țărani selenari fără tarlale.

Mai mulți zootehniști care au achiziționat terenuri de pășunat pe diverse planete din sistemul solar s-au plîns că, datorită drumurilor pline de asteroizi, nu pot ajunge la timp cu produsele la Centrul de Industrializare “Calea Laptelui”, neputînd onora contractele. Ei nu sînt singurii care întîmpină probleme cu infrastructura: de mai bine de trei ani durează conflictul dintre posesorii de ogoare din Carul Mare și cei din Carul Mic, care își dispută dreptul de folosință asupra bunurilor fostului IAS “Steaua Roșie”, precum și asupra terenului viran dintre cele două constelații.

În fine, astronauții americani din echipajul misiunii “Apollo 32”, ajunși pe solul lunar, au fost luați la bătaie de niște țărani originari de prin părțile Vasluiului, care păzeau o tarla cu pepeni puși de alții. Printr-o hotărîre a Consiliului Local, navetele spațiale Columbia și Challenger nu mai au acces pe Lună decît în locurile special amenajate; decizia a fost luată după ce pentru a patra oară navetiștii au devastat livezile de corcoduși.

Reforma fără fond

La Spitalul “Doctor Faust” din Praștia, în numele reformei sistemului sanitar, domnul director Esculap Popovăț a atârnat pe ușă, de ochii lumii și ai presei, o cutie. O cutie din tablă, vopsită în roșu și mare cât o cutie poștală. O cutie în care toți pacienții nemulțumiți să poată depune nu plicuri, nu pachete de cafea, cartușe de țigări, sticle, damigene sau alte dovezi de recunoștință, ci părerile lor sincere despre comportamentul, despre seriozitatea și devotamentul medicilor care i-au îngrijit. Am văzut și noi ce scria pe o hîrtie cu asemenea păreri:

“S-ă trăiț nea domdoctor ieu sunt Vasile Ghe Năstăsică care care lați avut dvs-stră. pacent bolnav în salonu ăla marele cu apendicită la burtă și care va sunat cineva la telefonu mobil tocma cîn mă operaț pe mine și iaț răspuns că sub cinci sute iepuroi nu discutați nici măcar la telefon că dvs-tră faceț operație cirurgicală serioasă nu luaț bacșiș ca ospătaru și de inervare aț trînit telefonul fără să vă uitaț unde și după aiea m-ați cusut la burtă cu tot cu telefonu dvs. cu respect. Prin prezenta reclam cu respect să binevoiț ami scoate telefonu dvs. dîn burta suptsemnatului fincă zbîrnîe șii mă gîdilă și mai sună noaptea de ne trezește dîn somn pe copii și pe nevastămea.”.

Micuța Publicitate

* Ciobănaș la oi am fost, oile mi-au zis că-s prost. Candidez pe listele oricărui partid. Discreție.

* Predau limba turcă. Predau această sabie în mîinile junei și glorioasei armate române. Întrebați de Osman-Pașa.

* Avantajos, dau legătura corespondenților din țară. Andreea.

* Cînd va bate vîntul peste părul tău, să-ți aduci aminte de numele meu: Gică, frizer autorizat, program zilnic 8.30 - 17.30.

* Mamelor din țara-ntreagă, eu vă dau un singur sfat: nu lăsați copii pe drumuri de dragu' la un bărbat! Firma noastră de adopții internaționale vă stă la dispoziție!

20

Veronica era o fată. Mama ei zicea că îi va da zestre cînd s-o mărita douăzeci de perne mici, toate pline cu furnici, apoi douăzeci de perne mari, toate pline cu tîntari, și, în fine, douăzeci de perne moi, toate pline cu gunoi. Cînd auzea asta, Veronica rîdea ca proasta, dar într-o zi a cunoscut un băiat bun sub toate aspectele. Cel puțin, așa îi spuneau rudele: “Ia-l, tu, nu fi proastă, fă!” și așa mai departe. Ce-i drept, Pandelică reprezenta o partidă bună, fiind un pămpălău cu casă, curte, acareturi, animale, rude, cîteva pogoane etc.

Veronica și Pandelică au făcut nuntă. Au avut chiar și invitații poleite, flori din hîrtie creponată, lumînări și nuntași cu dare de mîină - nu așa, ca tot românul, doar brazi și păltinași. La un moment dat, în timpul chefului (care a ținut trei zile și trei nopți, ca în povești), nașul Ciurlică s-a făcut cleampă și a adormit pe scaun. Cîțiva comeseni l-au luat în cîrcă și l-au pus în pat, cu capul pe niște perne. După două ceasuri, nașul s-a trezit și a revenit în sala de festivități. Avea în păr niște schelete de pește înfipte ca niște piepteni, printre zulufi îi atîrnau coji de salam și de cartofi, iar în creștet purta o jumătate de lămîie stoarsă de tot. Mirosea și a zeamă acrită. S-a plîns tuturor că pernele moi pe care a dormit sînt toate pline cu gunoi; nimeni n-a vrut să-l asculte.

Cînd se chinuiau să-l culce înapoi pe nașul Ciurlică, au apărut tîntarii. Milioane de insecte, care au început să-i ciupească pe nuntași, să-i bîzîie, să-i agreseze. Toți au luat-o la fugă, lăsînd naibii și nuntă, și lumînări, și consumație

de pe mese, și borcanul frumos ornat în care se strîngea darul, și lăutari (care la rîndul lor lăsaseră naibii țambalul cu batista de pe el și fugiseră) și tot, și tort. În timp ce fugeau, înjurau; mai mult, lucru rar la români, se puseseră de acord că fusese vorba despre atacul țințarilor din cele douăzeci de perne mari.

După două ore, cînd s-au întors la nuntă, au descoperit că tortul mirilor - ornat cu frișcă și purtînd în vîrf o mireasă și un mire din zahăr pictat - fusese devorat de furnicile ieșite din cele douăzeci de perne mici, toate pline cu furnici.

Un motiv temeinic pentru a nu participa la tombole

Costan Donose n-a câștigat niciodată nimic. De-aia a și refuzat, la început, să joace la tombolă. A jucat, pînă la urmă, fiindcă era tombola întreprinderii, participa chiar și domnul director: nu era cazul să facă notă discordantă. După ce a jucat la tombola întreprinderii, Costan Donose a câștigat un premiu. Un hamac. Un hamac din sfoară verde frumos împletită, cu bare de lemn lustruit la capete; un cadou de excepție, pe care oricine și l-ar fi dorit. S-a bucurat.

Acasă a încercat să-l monteze: deja se visa întins comod, legănat ușor, ca pe o insulă tropicală. A înnodat un capăt de calorifer, iar pe celălalt de clanța ușii, care se deschidea spre interior. Soția a deschis spre interior ușa să-l cheme la masă, iar Costan a căzut cu fundul peste clește - îl uitase jos, pe covor, de cînd legase hamacul de clanță, cu sîrmă. Frecîndu-se la locul dureros, Costan a căutat alte soluții. A legat capătul liber de un cui bătut în șifonier. Cînd s-a așezat în hamac, cuiul a sărit. Costan a căzut cu fundul peste ciocanul uitat tot pe covor, alături de clește. A legat capătul liber de lustră și s-a pus din nou în hamac. Din fericire, își luase cu el o carte de călătorii, despre insulele îndepărtate și calde din Pacific, din Polinezia, unde toți stau în hamac. Era o carte groasă, cu scoarțe tari, care l-a protejat oarecum de lustră - altfel, i-ar fi căzut direct în cap.

A mai încercat să lege capătul liber al hamacului în

diverse alte locuri, dar a dăruit bibliotecă, a scos un piron din perete cu tot cu tencuială, a rupt tocul ușii și era cât pe ce să-și sugrume socrul. A doua zi, Costan a făcut cadou hamacul: l-a oferit din suflet vecinului de la etajul opt, cu care era cumătru. Acesta a mulțumit, apoi și-a legat hamacul pe balcon, în locul sîrmei de rufe. Costan l-a privit cu invidie: lui nu-i venise o așa idee! Pe vecinul de la opt îl cheamă Mitică. Mai bine zis, îl chema Mitică, fiindcă a căzut de la balcon, de la etajul opt, cînd soția sa a deschis spre exterior geamul, să-l cheme la masă.

La următoarea tombolă a întreprinderii, Costan Donose a refuzat să mai joace, zicînd că numai belele aduce. După trei săptămîni, întreprinderea a dat faliment.

Grădinița de copii, cuibușor de nebunii

La grădinița de copii se servește în fiecare zi masa de prînz, la ora prînzului. Ionuț, Codruț, Codrin și Cosmin din grupa mică stau mereu pe aceleași scăunele, la aceeași măsuță. Scăunele mici și roz, ca și măsuța; pe toate sînt lipite abțibilduri. Scăunelul lui Ionuț are abțibild cu iepuraș, al lui Codruț are un trenuleț, pe scăunelul lui Codrin a fost lipit un abțibild cu ursuleț, iar pe cel al lui Cosmin, unul cu avionăș.

Ionuț, Codruț și Codrin îl invidiau pe Cosmin pentru abțibildul său cu avionăș și, într-o zi, l-au dezlipit de pe scăunelul acestuia și l-au aruncat. Cînd a venit Cosmin la masă, nu și-a mai găsit scăunelul cu abțibild cu avionăș. N-a vrut nici în ruptul capului să se așeze pe un scăunel fără abțibild, darămite pe cel propus de doamna educatoare, unul cu buburuză! Așa se face că în acea zi, Cosmin a rămas nemîncat. Oricum, n-a fost mare pagubă, fiindcă s-a servit budincă de spanac, iar lui Cosmin nu i-a plăcut niciodată spanacul.

Ionuț, Codruț și Codrin au stat la masă, pe scăunelele lor cu abțibilduri, și au mîncat spanac, iar seara au făcut cu toții diaree.

Creierele și furnica

Furnicuța harnică muncea de dimineă pînă seara. Aduna ba o grăunță cît de mică, ba un pai, un puricel verde de plantă, o bucată de omidă, o mustață de coropișniță, ce găsea și ea. Între timp, greierele cînta. Cînta zi de vară pînă-n seară, cînd parcă prindea și mai mult chef de cîntat - la fel ca privighetorile, alte poame! Poate că furnicuța harnică întîmpina și probleme în cîmpul muncii din cauza asta, fiind nevoită să-și folosească două dintre lăbuțe la astupat urechile, să nu mai audă ce cînta greierele, în loc să tîrîie cu ele paie prin mușuroi. Asta, desigur, în caz că furnicile ar avea urechi, ceea ce nu știm exact.

Oricum, dacă furnicuțele au vreo ureche, sigur nu e una muzicală: în mușuroi există probleme mult mai importante decît arta, țambălitul, cîntatul la scripcă, zdranga-zdranga. Acolo se muncește, nu se pierde vremea, toți se comportă ca un singur mușuroi, binele colectiv primează în fața celui individual, individul e o entitate neglijabilă, libertatea de exprimare e un moft, ca și proprietatea privată, iar cîntatul de dimineă pînă seara dăunează dacă nu se petrece într-un cadru organizat.

Conducerea mușuroiului a tot protestat la diverse înalte foruri furnicești, dar greierele, deși tot insectă, tot artropod, tot cu schelet extern, segmentat și articulat, format din chitină, nu era furnică, avea altă cetățenie, cum s-ar spune. Asta s-a văzut mai ales după ce furnicile din mușuroi au aflat cum se intră în casa, apoi în camera și în borcanele doamnei Păvălache. S-au bucurat ce s-au bucurat cînd au găsit borcanele cu dulceață, dar doamna

Păvălache nu s-a bucurat, ci a folosit insecticid împotriva furnicilor. Prin urmare, au murit toate, mai puțin greierele, care nu era furnică. Dacă ar fi supraviețuit măcar una dintre ele, poate și-ar fi dat seama că diversitatea este bună. Bună, cu condiția să fii greiere.

La scurt timp după asta a venit iarna, iar greierele a murit înghețat. În clipele de agonie privea un bolovan, gândind că e bine să fii bolovan în ziua de azi, în țara asta. După câteva zile s-a întetit gerul; un ger de au crăpat și pietrele.

Greierele și furnica
- variantă actualizată

Ceasul rău, pisica neagră și găina

O pisică neagră a trecut prin fața unui motan. Acesta, ca mai toți masculii speciei: iute, după ea, s-o prindă etc. Aceeași pisică neagră a fost văzută de la depărtare și de un dulău, unul mare și rău, care a dat la rîndul său s-o prindă. Deoarece se deplasau pe aceeași direcție, dar în sensuri opuse, unul către celălalt, motanul și dulăul cel rău s-au ciocnit. După aia, au sărit nițel la bătaie, mai ales dulăul.

Din pricina bietului motan care răcnea s-a trezit o găină, culcată devreme, odată cu găinile. După găină, imediat, s-a trezit și un cocoș. Cocoșul, ca mai toți masculii, se dădea cocoș: iute, după ea, s-o prindă și s-o calce. Găina, ca găinile, așa, mai proastă...

Prin urmare, pisica neagră plecase deja, motanul și cîinele se îmbîrligaseră rău de tot din pricina ei, iar cocoșul fugea după găină, să o calce. Găina șchiopăta puțin pe stîngul; din fericire, destinul a hotărît ca ea să nu fie călcată de cocoș, ci de un camion care circula cu viteză excesivă și care nici n-a oprit măcar.

Motanul și dulăul s-au împăcat pînă la urmă, iar în pisica neagră au tras cu praștia niște ștrengari, fără s-o nimerească. Deoarece le-a tăiat drumul și era neagră, ei au luat note proaste.

Aventuri pe gheață, cu Îngerașii dintr-a șasea

Despre doamna Tamara Săftoiu, vecinii spun că e o locatară liniștită și harnică, fără restanțe la întreținere, dispusă oricând să dea zăpada de pe alee sau să te împrumute cu ulei ori făină. Rudele nu spun nimic despre ea, fiindcă Tamara Săftoiu are doar un văr, surdomut. Colegii n-o vorbesc nici de bine, nici de rău. Tamara e profesoară în prag de pensie și dirigintă la clasa a șasea; școala se află într-o zonă nici urbană, nici rurală, nici de ses și nici de munte.

Din lipsă de inspirație, doamna Săftoiu și-a pus elevii să scrie o compunere despre iarnă. “Cine o termină, e liber să iasă în curtea școlii, la joacă, fără gălăgie”, a mai spus ea la începutul orei, cu un minut înainte ca toți îngerașii din clasă să-i dea compunerile gata terminate și să se bulucească spre ușă. Scena îi aminti de un film istoric vizionat în tinerețe - mai exact, de secvența în care tătarii se reped cu berbeci din lemn spre poarta ferecată a Cetății de Scaun.

Alte trei minute au fost de ajuns pentru citirea tuturor compunerilor. Toate începeau cu “A venit iarna. Ninge. Afară e frig.” și se terminau cu aceeași concluzie, redactată cu un scris din ce în ce mai repezit: “Iarna e bucuria copiilor, care ies să se dea pe gheața de pe balta din satul nostru.”...

Doamna Tamara Săftoiu nu avea o minte prea ascuțită: rareori se prindea de poanta vreunui banc spus în cancelarie. I-au trebuit încă două minute pentru a prelucra informațiile, apoi ceva a zăngănit brusc în mintea ei și, de spaimă, a căzut cu scaunul. A fost văzută trecînd ca un fulger globular roșu la față pe holurile școlii, pocnind pe toți cu catalogul în cap, să-i facă loc, apoi țîșnind pe poartă și dispărînd peste deluțul din spatele școlii...

În spatele deluțului din spatele școlii se afla balta comunală, străbătută de un pîrîu anonim. Adîncimea și conținutul acesteia variaua, în funcție de perioada anului. Uneori, pîrîul aducea apă multă de la munte și se făcea inundație, iar unii săteni - aceiași - primeau termopane de la Guvern. La fiecare secetă ieșeau din mîl frigidere, mașini de spălat și aragazuri ruginite, care îi făceau pe foștii proprietari să lăcrimeze de emoție. Primăverile nu te puteai apropia de apa în care toți aruncau pe furis murăturile stricate. În fine, cînd venea gerul anual, balta comunală îngheța la suprafață...

* * *

Și în ziua compunerii despre iarnă balta înghețase doar la suprafață, dar cum elevii doamnei Săftoiu, aflați la o vîrstă încă fragedă, nu gîndeau prea în profunzime, și-au aruncat ghiozdănașele, și-au luat avînt și au ajuns pe tălpi sau fundulețe departe, în larg, cam pe deasupra caroseriei de Volgă aruncată prin 1976 de vecinul Costel Potlogaru.

Doamna profesoară stătea pe mal și striga. Se vedea arsa pe rug sub geamul cancelariei, după ce domnul director Gherasim Duțu, îmbrăcat în inchizitor, cu glugă neagră, îi reproșase tovarășește, în fața corpului profesoral, dispariția sub gheață a clasei a șasea.

Pe baltă elevii patinau, rîdeau și se înghionteau fără

grijă. Bulgări răzleți zburau prin aerul rece. Donose Ghe. Costel băga zăpadă după gît unei colege. Cîțiva, adunați pe malul celălat, făceau un om de zăpadă în care încercau să înfigă o mătură, iar doamna Tamara Săftoiu îi privi cu drag cît de liniștiți se jucau ei în comparație cu ceilalți, pînă cînd omul de zăpadă se smuci și o luă la fugă; sub stratul de nea îl recunoscă pe Sipcă V. Remus, premiantul clasei.

Cei care jucau hochei cu un penar erau prea preocupați să nimerească poarta făcută din căciuli, așa că nimeni n-a observat-o pe dirigintă cum se apropia ca o focă, nici n-a auzit gheața crăpînd. S-au jucat în continuare, apoi s-au plictisit și li s-a făcut frig, deci s-au întors la școală, fiindcă aveau lucrare la chimie.

Abandonată în mijlocul bălții, pe un sloi mare, doamna Tamara Săftoiu își ținea cu greu echilibrul: în jurul său, gheața se crăpase și prin găuri țîșnea apa mîloasă. Strigase de cîteva ori “Uuuuu! Uuuu!”, dar puținii trecători și-au închipuit că vine trenul sau că urlă lupii, deci au grăbit pasul. După o oră, doamna profesoară descoperi că dacă stă în fund își ține mai bine echilibrul; se așeză, deci, pe poalele paltonului, cu grijă să nu se murdărească. Vîntul îi biciuia fața, așa că deschise ca un paravan catalogul cel mare, cu care plecase de la școală. Îl ținu cu brațele întinse, pînă ce o moleșeală dulce o cuprinse. Adormi...

* * *

Peste noapte, gerul s-a înmuiat, iar bucățelele de gheață s-au desprins și au început să curgă prin pîrîu, la vale. A venit apoi rîndul bucăților mai mărișoare, apoi rîndul celor mai mari. La sfîrșit, triumfător ca un iceberg, a intrat în albia pîrîului și sloiul pe care dormea în fund doamna Tamara Săftoiu, cu catalogul larg desfăcut în mîinile întinse. Pîrîul anonim se vărsa într-un rîuleț mediu,

care îmbogățea, ceva mai jos, debitul Prutului. Fiind noapte, grănicerii de pe ambele părți n-au observat-o pe doamna profesoară cum se vărsa în Dunăre...

Cînd s-a trezit, n-a văzut decît apă în jur și s-a speriat puțin, dar cum stătea așa, speriată, cu catalogul larg deschis în fața ochilor, a remarcat că elevii Iliescu și Parfenie au multe absențe, iar lui State V. Paraschiv nu-i iese media la biologie, așadar s-a cufundat în lectură. Cu foamea era obișnuită de mult, fiind cadru didactic în România, așa că se lăsă legănată ușor de valuri și împinsă de vîntul care bătea în catalog ca într-o pînză de corabie...

* * *

Doamna profesoară Tamara Săftoiu a fost scoasă din mare cu năvodul și urcată la bordul unui pescador sub pavilion turcesc. Marinarii au înjurat pe limba lor, ghiaur sictir, acuzînd-o că a speriat peștele, apoi au închis-o într-o cabină, împreună cu catalogul de care n-a vrut să se despartă.

Întoarsă în țară, la școală, directorul Gherasim Duțu a făcut-o cu ou și cu oțet în cancelaria plină și a penalizat-o pentru orele lipsite și pentru că mirosea groaznic a hamsie și guvid.

Poveste cu iepurași fricoși

Un iepuraș stătea pe imaș și tremura. Nu de frig, căci avea blăniță; tremura de frică. De lup. În vreme ce tremura, își spunea în sinea lui “Vai, vine lupul și mă mănîncă, vine lupul și mă mănîncă!”. La el n-a venit lupul să-l mănînce, a venit alt iepuraș, care tremura de frică la rîndul său, gîndind că vine lupul și îl mănîncă. După aproximativ un sfert de ceas s-au pomenit cu un al treilea iepuraș care tremura de frică gîndindu-se la lupul cel rău, care cu siguranță umbla după el să-l mănînce.

Cei trei iepurași fricoși au început să-și spună povești cu lupi fioresi, care i-au înspăimîntat și mai tare. Cum stăteau ei așa, a apărut de undeva și al patrulea iepuraș, care gîfîia de oboseală: fugise ziua-ntreagă pe cîmp de teamă să nu-l prindă lupul cel rău și să-l mănînce...

Varianta A: Fiind patru iepurași strînși laolaltă, unul dintre ei a scos cărțile de joc și au încins un poker pe bani. Cum erau ei așa, absorbiți de partidă și lipsiți de vigilență, a venit lupul prin surprindere și i-a mîncat pe toți.

Varianta B: De grupul celor patru iepurași fricoși s-a mai lipit un iepuraș, la fel de fricos din exact aceleași motive. După cinci minute a mai venit un iepuraș, apoi încă unul și tot așa. Pînă spre seară, se strînseseră pe cîmp cîteva zeci, poate chiar sute de iepurași, o armată întreagă de iepurași. Într-un tîrziu, pe acolo a trecut și lupul cel fioros; cînd a văzut atîți iepurași, s-a speriat și a fugit cît colo, fără a mai privi în urmă.

După plecarea lupului, pînă dimineata au tot venit iepurași dinspre toate punctele cardinale: treceau pe acolo,

vedeau aglomerație și se băgau, crezînd că e coadă la morcovi. Între timp, primii iepurași veniți prinseseră curaj, chiar tupeu - acum, că lupul plecase. Unii chiar începuseră să cînte „Cine se teme de lupul cel rău?”, pe mai multe voci. Gălăgia lor a atras niște vînători. Mult s-au bucurat aceștia văzînd așa o aglomerație de iepurași, deci au făcut mare economie de cartușe, trăgînd la grămadă.

Noaptea în care cîinii au lătrat a pustiu

În toiul nopții, pe o străduță dintr-o mahala, cîinele maidanez Băiatu lătra a pustiu ca într-un cîntec de pahar despre tramvaie. Cîinele maidanez Rex l-a auzit pe Băiatu lătrînd, așadar a început să latre și el, tot a pustiu, fără să-și pună prea multe întrebări. Pe cer erau nori și nu se vedea Luna, deci varianta urlatului la Lună cade. Azor și Lăbuș, auzindu-i pe cei doi cum lătrau a pustiu, și-au închipuit că e ceva serios, deci au început și ei să latre, tot a pustiu.

În toiul nopții, pe o străduță dintr-o mahala, patru cîini lătrau a pustiu. Patru cîini care latră a pustiu în aceeași mahala pot naște un puternic curent de opinie, așa că Tărzănel, Amy, Bobiță - și chiar Pufiță ăla mic, cu coada strîmbă - au aderat la cauză fără întrebări. Despre opt cîini lătrînd simultan a pustiu se bănuiește că au un motiv temeinic să o facă; prin urmare, toate cotarlele din mahala au început să urle și ei a pustiu.

După două ceasuri cîinele Băiatu, botezat astfel de baba mioapă în curtea căreia se oploșise, a încetat să mai latre: fătase și își lingea puii. Locuitorii din mahala, treziți de la lătrat, au chemat hingherii, care au pus arcanul pe toți trubadurii - mai puțin pe cățeaua Băiatu, care își lingea puii în tăcere.

Două povești de groază pentru citit la culcare copiilor obraznici

1. Poveste edilitar-gospodărească din cimitirul fruntaș „Ultima relaxare”

Era noapte, noapte care îți dădea fiori, noapte neagră, cu lună palidă, de ceară. Era o noapte în care eventualul trecător rătăcit pe aleile cimitirului “Ultima relaxare” ar fi putut zări o forfotă neobișnuită...

Un strigoii burtos (pe timpul vieții fusese cu siguranță măcar șef de secție, dacă nu chiar responsabil cu gestiunea sau administrator de asociație) făcea gesturi largi din oasele mâinilor, dînd indicații unor strigoiași slăbănogi și cam nepricopsiți, cu tuleie, bască și salopetă, care văruiau prost, de mîntuială, bordurile; în timpul asta, o stafie stafidită și negricioasă mătura frunzele de pe alei oprindu-se din cînd în cînd să scuipe printre cei doi dinți rămași în alveole și să tragă dintr-o pipă - o pipă din os, bineînțeles. Cîteva morminte mai încolo, niște fantome chicoteau și se înghionteau în vreme ce ștergeau cu gaz luat de prin felinare inscripțiile porcoase făcute cu două nopți în urmă de o gașcă de puștani sataniști. Aceștia băuseră diazepam cu votcă, zdrăngăniseră la o chitară crăpată și dezacordată, ascultaseră muzică la casetofon, răcniseră, se îmbătaseră

lemn și - înainte să li se facă rău și să plece la casele lor - spînzuraseră în mod ritualic, ca în filmele horror, un motan din cartier. Stafia motanului era și ea prezentă, torcînd și vîrîndu-li-se tuturor printre țurloaie, pînă cînd zări în depărtare fantoma unui cîine și țîșni în stafia unui copac pe care, cu ani în urmă, cineva îl tăiasse ilegal și îl făcuse lemne de foc.

Scheletei și scheletele mergînd piticește ciuguleau din iarba hîrțiile și chiștoacele sub supravegherea severă a unei scheletese cu figură didactică și ochelari, fostă dirigintă, care flirta vizibil cu un schelet athletic, posibil fost profesor de sport sau maestru instructor. Ceva mai încolo cîteva fantome greblau, iar doi strigoi cărau frunzele uscate într-un giulgiu. Prin copaci, păsărele ciripeau: "Crau-crau!".

Eventualul trecător rătăcit, după cum spuneam, pe aleile cimitirului "Ultima relaxare", s-ar fi mirat cu siguranță de forfota asta neobișnuită. S-ar fi mirat, s-ar fi îngrozit și ar fi fugit cît colo. Asta, desigur, dacă n-ar fi citit în presa locală anunțul despre faptul că Primăria organizează o nouă ediție a concursului de curățenie "Cel mai frumos cimitir din municipiu".

2. Poveste de Halloween, în care nu toate ies conform planului

Un scîrțîit lugubru sparse liniștea nopții, un scîrțîit ca de cosciug deschizîndu-se, urmat de clămpănitul unor maxilare descărnate, os pe os, în vreme ce vîntul șuiera năpraznic printre crengile desfrunzite, ridicate spre beznă ca niște gheare. De groază, Luna se ascunsese după nouri, și doar cîteva raze înspăimîntate proiectau pe ceriu umbre fantastice, tremurătoare, ale unor făpturi sau lucruri de pe altă lume. Era noapte: o noapte înfiorătoare, o noapte rece,

o noapte ireală, o noapte nepămînteană, o noapte străbătută, din cînd în cînd, de răcnete. Era noaptea de Halloween, cînd făpturile Întunericului, duhurile rele, strigoii, vîrcolacii, fantomele, stafiile, strigoii, moroi și morții-vii ies în lume, după cum ați aflat și de la televizor...

În arestul secției de Poliție era animație: agentul-șef Vipușcă Romulus lovea în masă cu bulanul din dotare pentru a părea mai fioros și se răstrea la trei stafii firave, proaspăt aduse cu duba de patrulă. Stafiiile, în lîntolii putrede și murdare, purtau legate la picioare cu lanțuri ruginite ghiulele grele de fier, semne al osîndei veșnice ce le fusese hărăzită.

- Spuneți, mă, recunoașteți! striga agentul-șef Vipușcă, împingînd în fața suspectelor o foaie de hîrtie și un pix. Scriți cum ați efectuat deplasare în incinta depozitului dă resturi metalice dă fier vechi după raza secsei noastre de unde ați suptstras fraudulos prin infrațiunea dă furt fierul metalic vechi găsit asupra suspectilor... Adică cantitatea dă trei sfere rotunde din material metalic fieros și dă trei lanțuri metalice dă fier ca cum era alea dă legam eu cu dînsele vaca în sat la mine, înainte pentru ca să deviu ce sînt acum... Scriți și dă ce vi le-ați legat, băi, dă membrele inferioare, ca cătușele, hă-hă! Să ușurați munca dă activitate neobosită a organelor, hă-hă! Cristeo, la țambal cu ei!

Țambalul - adică arestul de la subsol - era ocupat de cîțiva morți-vii, ieșiți din mormintele lor cu nici trei ceasuri în urmă; surprinși de o altă patrulă și întrebați unde domiciliază, aceștia arătaseră cu degetul în jos, spre pămînt (mai exact, spre sub pămînt), așadar au fost săltați pe loc și băgați în dubă. "Plină țara, bă, dă boschetari din ăștia, care trăiește pînă canale!", a filosofat majurul, punînd zăvorul. În drum spre secție a oprit duba pentru a ridica și un cetățean suspect, care se pregătea să mănînce o bucată din Lună.

Luat la întrebări peste ochi, acesta a declarat că e vîrcolac. “Aha, adică ești din ăia care stă toată ziua cu punga dă vîrcolac la nas, nu?”.

Nici alte fapte ale Întunericului n-au nimerit-o mai bine în noaptea de Halloween: cîțiva strigoi mai tinerei, cu caș la gură și fără tuleie pe maxilare, au nimerit pe teritoriul unei găști de cartier și au fost bătuți fiindcă n-au avut țigări și fiindcă purtau giulгии albe, ca tricourile echipei Dinamo; unuia dintre ei, doi șmecheri i-au furat craniul și au tras în el cu piciorul pînă l-au ciobit. Ceilalți au rămas fără banii de pe ochi, cu care fuseseră înmormîntați. Și un biet vampir a pornit-o de capul său prin lume, în căutare de sînge proaspăt. Mai întîi a încercat să muște jugulara unui boschetar, dar i s-a făcut greată văzîndu-i gîtul nespălat, iar cîteva străzi mai încolo a dat peste un cetățean adormit, care primise leafa și o beuse; sărmanul vampir a supt din sîngele cu mare concentrație de alcool pînă ce a ajuns mort viu de beat. El nu s-a mai întors acasă, iar vampirița, nevastă-sa, și vampirașii cei mici, copiii, îi adresează și pe această cale rugămintea: „Tăticule, întoarce-te! Grinda de sus, din clopotnița părăsită, e pustie fără tine!”.

Așa s-a castrat câțelul

În sediul Centrului de Ecarisaj se auzeau troznind din vreme-n vreme trei vreascuri rupte dintr-un gard și miorlăitul motanului Popescu. Popescu îl chema și pe director, dar acestuia angajații nu îi puteau lipi gumă de mestecat pe coadă, nici trage șuturi în fund. Pe hol, într-o vitrină, odihneau pe pernțe de catifea un arcan, o lesă cu zgardă, componente ale unui pistol cu cu tranchilizante și cîteva mici mulaje de câini, diverse rase. Cu excepția zilelor de leafă, cînd se făcea coadă la casierie, femeia de serviciu Marcela era mulțumită de sediul pustiu, fiindcă se păstra curățenia.

Telefonul secretarei era roșu și zbîrnîi pentru prima dată de la începutul anului. După o clipă, albă la față, secretara Anemona intra fără să mai ciocănească în biroul directorului Popescu.

După două ore, sediul Centrului de Ecarisaj se umpluse în timp record, mai ceva ca la chezină; toți angajații, proaspăt bărbieriti, priveau cu teamă spre șef, așteptîndu-se ca de obicei la ceva rău, la vreo reducere de personal sau chiar la închiderea instituției - pe porțile căreia în ultimele șase luni pătrunsese un singur cîine, pechinezul doamnei Popescu, nevasta șefului. Oftatul colectiv de ușurare flutură perdelele ca un vînt: nu, instituția nu se desființează, ci dimpotrivă! Se pregătea o ofensivă fără precedent împotriva patrupedelor fără stăpîn, o ofensivă cu fonduri europene, cu multe premii.

Zilele următoare au marcat profund și ireversibil viața orașului. După ce domnul primar anunțase că hingherii vor fi plătiți la numărul de animale capturate, aceștia l-au prins doar pe dulăul Pandele de vreo sută de ori în aceeași zi, el fiind un câine blînd și prietenos, care vine de fiecare dată cînd strigi cuțu-cuțu. Rex, Lăbuș sau Grivei, alți maidanezi din cartier, au trecut la rîndul lor prin padoc măcar de zece ori într-un singur ceas. La capătul primei săptămîni, angajații Centrului de Ecarisaj își numărau cu satisfacție cîștigurile; conform acestora, în țarcuri ar fi trebuit să se afle cam un sfert de milion de maidanezi, nu cinci, cîți îi ieșeau la numărătoare domnului primar, care tocmai efectuase o vizită acolo și se mira.

Săptămîna următoare, gospodarul șef a trecut la măsuri drastice, anunțînd că de-acum încolo nu se mai plătește capturarea, ci doar sterilizarea cîinilor comunitari. Asta, ca să nu mai fie loc de fraude. Cîțiva hingheri începători au interpretat în felul lor indicațiile cu sterilizarea, deci au început să frece maidanezii cu spirt, pînă cînd un dulău a scăpat și i-a mușcat. Au vrut apoi să sterilizeze o cătea prin fierbere; din fericire, directorul Popescu era pe teren și a intervenit la timp.

Într-o dimineată, în curtea Centrului a parcat o dubiță de la București, din care cîțiva angajați au descărcat lăzi mari de carton. Fănică a fost unul dintre ei; profitînd de neatenția generală și-a luat pentru acasă, dintr-o ladă, un pistol și o cutie mare de seringi cu ser tranchilizant. De atunci, viața lui Fănică s-a schimbat în bine, iar el a devenit un ginere fericit, pe care soacră-sa nu-l mai bate la cap.

În ziua următoare, pistoalele cu tranchilizante au fost împărțite hingherilor aflați pe teren, la prins maidanezi.

Deoarece vreme de cîteva ceasuri nici un cîine comunitar n-a trecut prin zona controlată de frații gemeni Geo și Teo, aceștia au început să se plictisească, au scos pistoalele și au început să tragă la țintă mai întîi în copaci, apoi în cetățenii care ieșeau cu cumpărături de la complex, după care s-au jucat de-a duelul; din acest motiv, ambii, buni trăgători, au dormit neîntorși pînă la încheierea campaniei...

* * *

Primul Război Mondial a început în forță, cu nemaivăzute mișcări de trupe, cu lungi și obositoare marșuri, cu șarje de cavalerie și fronturi mutate pe zeci de kilometri în doar cîteva zile. Pe la sfîrșitul lui 1914 însă, ostașii ambelor tabere s-au apucat de săpat tranșee, din care n-au mai ieșit decît ocazional pînă la armistițiu. Nu intrăm mai profund în studiul istoriei, fiindcă aceasta oricum se repetă: deși n-au săpat tranșee ca pe frontul de vest, cei prinși în lupta cu maidanezii municipali s-au pomenit la un moment dat într-o perioadă de stagnare. Cauzele erau multe: unii dormeau de la tranchilizantele cu care se împușcaseră în glumă, alții își numărau banii rămași după prima săptămîină sau sufereau de mahmureală, vreo trei făceau injecții în burtă și se juraseră că nu se mai apropie în viața lor de vreun cîine, maidanez sau ba, iar cîtiva (întotdeauna au existat dezertori, indiferent de cauză!) deveniseră peste noapte simpatizanți ai unei asociații, „Vier Pfofen”, al cărui nume s-ar putea traduce în limba noastră prin „Patru labe”.

În zadar a încercat domnul director Popescu să-i convingă pe aceștia din urmă - la un moment dat a adus chiar și un popă de cartier, care i-a stropit cu agheazmă și i-a amenințat cu afurisenia, făcînd aluzii la denumirea asociației și la păcătosul personaj biblic Onan. Ei au rămas

pe poziții, cam ca sectanții ăia, care se trezesc în plin război că religia le interzice să pună mîna pe pușcă.

Prin urmare, situația stagna, mai ales că padocul municipal putea adăposti maximum zece exemplare canine - hai, doispe, dacă se bagă și în cușca portarului. Maidanezii municipali se încîrligau în voie pe sub scări de bloc și renunțau la plăcuta ocupație doar pentru a băga botul în sacoșele sau colții în picioarele trecătorilor. Întunericul amortit al stagnării era străpuns doar de cele cîteva raze vesele, venite de la fondurile care luminau ca un far și așteptau, după cum am mai spus, să fie cheltuite.

* * *

În timp ce dormea de la injecția cu tranchilizante (îl împușcase un coleg), hingherul Aurel a avut un vis. S-a trezit brusc și a plecat la serviciu. A intrat fără să bată la ușă în biroul directorului Popescu. După un ceas, hingherul Aurel și directorul Popescu au ieșit ținîndu-se după gît ca doi foști colegi de bancă din școala primară și s-au îndreptat spre cea mai apropiată bodegă...

* * *

A doua zi de dimineață, la oficiul poștal din oraș - mai exact, la ghișeul „Expediții colete” - era coadă mare. Cetățeni oarecum diferiți la înfățișare, părăind la prima vedere să nu se cunoască, trimiteau colete identice ca dimensiuni, care semănau leit și la scrisul de pe etichete sau la sunetele care răzbăteau din ele - un fel de sforăit de maidanez adormit cu injecții tranchilizante. Destinatarii erau mulți: de la diverse rude din mediul rural, cumătri, cumnați și mai ales soacre, pînă la primul ministru, președintele țării, secretarul general al ONU, președintele

Statelor Unite etc. Numele expeditorilor nu erau chiar atît de multe: „Dl. Ionescu”.

A doua zi, doar greierii mai spărgeau liniştea nocturnă a oraşului. Nu se mai auzea nici un cîine urlînd. Domnul primar era bucuros, împărţise multe premii, apoi îşi luase concediu...

* * *

Începînd din a treia zi, în curtea oficiului poştal au început să vină camioane mari, care se zgîlţiau pînă şi în timpul staţionării. Din coletele pe ale căror etichete fusese pusă ştampila „Retur” mîrîiau cu ură nişte patrupede turbate de foame.

BELLA , M-AM ÎNTÎLNIT AZI
CU HINGHERII... DE'ACU
ÎNAINTE RELAȚIA NOASTRĂ
VA FI PLATONICĂ...

Povestire mică despre niște mici

Familia Ciozvîrtă a profitat de blîndețea soarelui primăvăratîc pentru a petrece clipe de neuitat în pădurea din apropierea localității lor de baștină. Mirosul micilor la grătar a atras mai întîi invidia vecinilor, apoi doi bursuci, cîțiva frați jderi și, din nefericire, patru dulăi ciobănești flocoși și răi, care s-au repezit să ia. Domnul Ciozvîrtă a salvat micii la timp, fugind cu ei în pădure și scăpînd de urmăritori, dar cum fugea el așa, cu platoul de mici în mînă, s-a întîlnit cu ursul. Ursul n-a fost tentat să mănînce micii, prea condimentați pentru gustul său, ci doar pe domnul Ciozvîrtă, care nu era așa de condimentat și pe care l-a considerat băiat bun. Micii au fost găsiți a doua zi.

Între timp, în poieniță, lucruri și mai grave se întîmplaseră: pe doamna Ciozvîrtă a mușcat-o de deget un bărzăune, iar mîna i s-a umflat și n-a mai încăput în poșetă, de unde vroia să-și scoată peria de cap. Mai bine, fiindcă în poșetă îi intrase un cîrcîiac mare. Jucîndu-se pe iarbă de-a dacii și romanii, copilul Ciozvîrtă l-a mușcat de picior pe un alt copil, cu care se luase la trîntă. Tatăl acestuia a dorit atunci să-l bată pe domnul Ciozvîrtă. Din fericire, domnul Ciozvîrtă a scăpat de bătaie, fiindcă în acele momente tocmai era ocupat cu ursul, care îl mîncă!

Tîrg de fete

Florile priveau spre Soare, mulțumindu-i cu sclipiri de rouă pentru aportul său în procesul de fotosinteză, parfumul teilor se răspîndea prin biosferă, cărăbușii zumzăiau la joasă înălțime ca niște purceluși zburători ai lumii insectelor, apele venite de la munte mai luau cîte o gospodărie, două, iar tradiționalul Tîrg de Fete tocmai se deschidea oficial, în sunet de fanfară și în prezența primarului Axinte Rămurel. Ziarele locale și chiar unele publicații centrale au scris mult despre eveniment, semn că acesta n-a trecut neobservat. Pentru a păstra obiectivitatea, preferăm să reproducem cîteva articole dedicate manifestării:

*** Ziar de opoziție, antiguvernamental:**

„Scăderea nivelului de trai cauzată de politica dezastruoasă a primului ministru și-a pus amprenta pe Tîrgul de Fete din acest an: de teamă să nu rămînă cu marfa nevîndută, mai mulți tarabagii au fost nevoiți să ia aminte la posibilitățile financiare ale clienților. Cei mai mulți dintre aceștia, care nu și-ar putea permite din salariul mediu pe economie sau din pensie o fată întreagă și la locul ei, au dorit să achiziționeze la gramaj pulpe de fată, ceafă, spată, piept de fată, ciolan și cap de fată pentru răcitur, eventual tacîm de fată (gheare și gîturi)”.

*** Tabloid popular și populist, cu poze mari, colorate:**

„O echipă de inspectori OPC pornită să controleze Tîrgul de Fete a descoperit grave nereguli: multe fete erau

expirate, prezentau modificări ale proprietăților organoleptice, fuseseră depozitate în condiții necorespunzătoare, iar cîteva adresau propuneri rușinoase trecătorilor. Comercianții prinși cu mîta-n sac au primit amenzi usturătoare, iar peste fetele stricate s-a vărsat detergent. Cîteva dintre ele au acceptat să pozeze pentru ziarul nostru chiar în timp ce se clăteau de detergent: o binevenită ocazie de a deveni fotomodele!”.

*** Mic săptămînal cetățenesc, cu specific infracțional:**

„UITUC. Cetățeanul P.M. a plecat cu căruța la Tîrgul de Fete să vîndă un purcel și să-și cumpere în schimb trei tinere care să-i facă bătrînețea mai ușoară. După ce și-a achiziționat fetele dorite, P.M. s-a întins cam mult să bea adălmașul, așa că și-a uitat marfa sub masa bufetului. Din fericire, cîtiva elevi cinstiți și buni la învățătură care au găsit fetele uitate de cetățeanul ebrietat le-au predat primului om al legii întîlnit. Acesta le-a dus la secție, unde le-a amendat pentru prostituție.”.

*** Ziar central, pro-guvernamental:**

„Cîtiva comercianți s-au plîns că, din cauza inundațiilor, a grindinei și a gîndacilor de Colorado nu prea s-au făcut fetele anul ăsta, iar cele care s-au făcut au ieșit pipernicite, galbene, fără vlagă și cam prostănace. Ei sînt siguri însă că Ministerul Agriculturii îi va ajuta cu fonduri de la buget pentru a recupera măcar o parte din investițiile făcute în îngrășăminte naturale, irigații și educație.”.

*** Săptămînal financiar de mare tiraj:**

„Economia de piață face ca oferta Tîrgului de Fete să se diversifice cu fiecare ediție. Cererea fiind de așa natură, în acest an mai multe firme au comercializat fete chinezești

cu leduri și becuțe, fete contrafăcute pe vapor, femei între două vârste, reșapate, ba chiar și câteva babe bătrâne care știu rostul la pâine. Reprezentantul pentru România al unui mare concern multinațional ne-a declarat că, din păcate, vânzările la standurile sale nu merg conform estimărilor, deoarece românii încă nu au bani să-și permită fete noi, de ultimă generație, dotate cu pernțe mari și Euro-IV, ci preferă mîna a doua.”.

* * *

Articolele de mai sus și altele de aceeași teapă au fost decupate și lipite pe foile numerotate din caietul studentesc al domnului primar Axinte Rămurel, caiet găsit pe malul unei bălți adînci, lîngă hainele bune ale primului gospodar, împăturite cu grijă. Pe prima pagină fusese scris cu pixul, la repezeală: „Întrucît condițiile actuale, conforme cu hotărîrea Consiliului Local Nr. 27/94206, nu reprezintă un cadru viabil și propice, am onoarea să prezint alegătorilor mei cele mai alese urări cu ocazia Sfintelor Sărbători precum și demisia mea definitivă din toate funcțiile deținute sau nu. Rog prin prezenta ca în baza aceleiași hotărîri, văduva mea să primească 4 (patru milioane) hectare grădină legume în spațiu intravilan extraterestru ultracentral, cu balcon, dependințe și termopane roz.”.

Niște tăietori de lemne aflați întîmplător în trecere pe acolo l-au coborît pe domnul primar din copac cu tot cu creanga pe care cînta și au chemat ambulanța.

Așteptându-l pe poștaş

Un bătrîn aștepta pensia. Nu aștepta să-i aducă poștaşul Gică altceva, ci doar pensia. Totuși, cu treizeci de zile înainte de pensie, poștaşul îi bătuse la ușă, să-i dea un plic mare, cu multe timbre colorate. Deși avea bătăături și era surd, bătrînul înțelese adevărul din plic și lacrimă: bogatul său străbunic din America murise, lăsându-l moștenitor. Scrisoarea respectivă, de la bancă, îl anunța că are de ridicat un milion de dolari și ceva.

Bătrînul așeză plicul pe noptieră, lângă paharul cu dinții, apoi începu din nou să aștepte pensia. De data asta, așteptarea parcă nu mai era așa plăcută; ațipi într-un târziu și, după ce în prima jumătate de noapte nu-l visă nici o clipă pe poștaş cum vine și-i aduce pensia, se trezi și rupse plicul în bucăți. Apoi dormi minunat, factorul poștal Gică i se arătă în vis cu tot cu șapcă și tolă, iar dimineata se trezi vioi, așteptînd pensia!

Păcală, frate cu românul

La prima vedere, pisica pare că doarme, visînd o lume minunată, fără cîini, dar plină de șoricei și motocei. Cîntăriți pisica. Puneți pe masă un cîrnat (100 de grame) și ieșiți din odaie. Reveniți după cinci minute. Pisica doarme în continuare. Cîrnatul a dispărut. Cîntăriți din nou pisica. Va avea cu 100 de grame mai mult. Somnul îngrașă, dar nu chiar în halul ăsta! Animalele știu să păcălească. Omul este un animal. Și el se pricepe la păcălit. Românul este om.

Se spune că păcăleala a fost soră cu românul încă din cele mai vechi timpuri. Dacă ar fi să o luăm doar de la geneză încoace, tot găsim sumedenie de exemple. De pildă, în anul 106, Decebal l-a păcălit pe Traian tăindu-și singur capul, după cum se poate vedea și pe Columnă. O păcăleală celebră figurează și în programa școlară, fiind luată de elevi drept bună: din cîte se pare, cel care a răspuns “Da, împărate!” la întrebarea “Tu ești Mircea?”, aruncată cu aroganță de înspăimîntătorul Baiazid, ar fi fost paharnicul Bărdacă Ștrulea, aflat în stare de ebrietate și pus pe șotii fiind. În 1437, țărani adunați la Bobîlna îl păcălesc pe grof, poftindu-l să vină pînă la ei, să-i arate ceva frumos, iar prin 1462, Vlad Țepeș păcălește mai mulți turci, zicîndu-le să se aplece puțin, să vadă ce măiestrit a fost lucrat covorul. În ultimii ani, mai mulți oameni politici români au spus electoratului, cu diverse ocazii, să-i aleagă pe ei, fiindcă vor munci pentru bunăstarea țării...

Minciuna face parte din natură. Cameleonul, de exemplu, te minte că e verde de la mama lui, dar se face roșu, pepit sau galben dacă e nevoie. De la el s-au inspirat militarii, când au conceput costumele de camuflaj, precum și politicienii care își schimbă culoarea după rezultatele alegerilor. Plantele mint și ele: cele carnivore sînt frumoase, lucioase, viu colorate, pline de sucuri dulci, de parcă ar spune insectelor “Corola noastră, locul ideal pentru petrecerea unor clipe de neuitat într-un cadru agreabil, pitoresc, unde veți putea gusta tradiționalul polen!”. De la ele s-au inspirat unii care lucrează în turism și care, prin pliante frumoase, lucioase și viu colorate spun oamenilor “Hotelul sau restaurantul nostru, locul ideal pentru petrecerea unor clipe de neuitat într-un cadru agreabil, pitoresc, unde veți putea gusta tradiționala tochtură!”. Insectele și turiștii care cred în chestiile frumoase, lucioase și viu colorate își găsesc, astfel, sfîrșitul.

* * *

Pe lîngă animale și vegetale mint și mineralele, deși ar putea să pară greu de crezut la prima vedere. Există bolovani care de-abia așteaptă să se reia circulația pe Valea Oltului, după eforturi supraomenești din partea drumarilor, a echipelor de intervenție care au muncit non-stop, cum se spune pe la televizor. După ce se termină treaba, se degajează carosabilul, iar drumarii își strîng sculele și pleacă, respectivii bolovani își dau drumul să cadă pe șosea. În plus, poate ați remarcat și dumneavoastră că locurile de unde se aude cel mai bine ecoul sînt exact pe buza prăpastiei, iar malul de-abia așteaptă să se surpe cu tot cu turiști și cu aparatele lor de fotografiat.

* * *

Istoria despre care pomeneam mai sus continuă să se scrie sub ochii noștri. Istoria păcălelilor, de asemenea:

De 1 Aprilie, temîndu-se de teza la matematică, micuțul Viorel Tîndală, elev în clasa a VII-a D, a tras o păcăleală. A anunțat telefonic că în școală se află o bombă. Desigur, s-a stîrnit panică, iar profesorii și elevii au fost evacuați. Cînd a fugit afară din laborator, profesoara de chimie a uitat deschise robinetele de gaz. Trupele speciale au cercetat școala vreme de cinci ore, dar n-au găsit nici o bombă; ostenit, unul dintre pirotehniști și-a aprins o țigară...

Electricienii școlii, Fănică și Mitică, au scăpat de explozie fiindcă tocmai făceau un ciubuc în timpul programului, reparînd mașina de spălat a unei doamne din cartier. Fănică l-a păcălit pe Mitică, spunîndu-i că a scos mașina din priză, așa că poate să apuce firele cu mîna.

După ce i-a oferit primul ajutor lui Mitică, domnul doctor Anatol Plasture a profitat de cîteva clipe libere pentru a-și păcăli un alt pacient, spunîndu-i că transplantul de creier a reușit pe deplin. Pacientul era tocmai cel care, în timpul meciului de fotbal dintre “Avîntul” și “Recolta”, își păcălise colegii din galeria “Avîntului”, strigînd “Hai, Recolta!”.

Domnul doctor Plasture a fost întrebat și de al treilea pacient “A reușit operația? Ce mi s-a întîmplat?”. Șugubățul cadru sanitar, pus pe șotii, și-a lipit barbă și mustați din vată, a luat o legătură de chei în mînă și s-a aplecat deasupra patului, spunîndu-i “Bine ai venit, fiule! Să mă prezint: eu sînt Sfîntul Petru!”. Bietul om era de meserie cioban, iar ghinionul său fusese că lupul a venit la stîină tocmai de 1 aprilie, așadar strigătele sale de disperare au fost interpretate oarecum greșit de localnici. În seara aceleiași zile, auzind că ursul mormăia din nou pe la geamuri, vecinul ciobanului și-a păcălit soacra, zicîndu-i să iasă puțin pînă la porțiță, că o strigă cumătra.

Noaptea în care s-a spart țeava de la beci

- Vasilică, sari din pat, s-a spart țeava de rahat!

Strigătul unei vecine către soțul său m-a trezit din somn, un somn bîntuit de coșmaruri despre rîurile de pucioasă puturoasă ale Iadului. Putea în continuare, mirosul trecuse frontiera dintre somn și veghe, dovedind că visele pot deveni realitate pentru oamenii cutezători. Bănuiesc că și ceilalți vecini visaseră cam la fel: cînd am deschis ușa, ei erau deja pe hol, care în pijama, care în izmene sau chiloți...

* * *

La etajul patru domiciliază dom' Gică, meșter instalator specializat în closete; obișnuit cu parfumul meseriei, dormea. Nu s-a dat trezit (venise acasă tîrziu și cherchelit după un ciubuc), deci a făcut scandal, aruncînd cu papucii în cei care trăgeau de el. Pînă la urmă, tîrît pe scări și îmbrîncit cu piciorul în fund, s-a pomenit pe holul comun de la subsol, ocupat de biciclete, frigidere vechi, săniuțe și multe borcane goale. Nea Tănasă, administratorul, a ordonat:

- Meștere cu aia-n creștere, te așteaptă meseria! Bagă mare!

Meșterul mahmur dom' Gică a inspirat de două ori, ca un degustător de vinuri rare, a făcut "Hmmm!", apoi s-a întors:

- Așa e. Țeava de rahat e. S-a crăpat și curge. Chemați pe cineva, eu mi-am terminat orele de program și nu-mi iau de lucru acasă. Mă duc să dorm. Dacă faceți gălăgie, vă reclam! Nu se știe cine a aruncat din întuneric cu un borcan în dom' Gică, dar toți s-au bucurat chiar și după plecarea ambulanței. Apoi, locatarii s-au culcat la loc. De la subsol se auzeau muște bîzîind vesele.

Cu primele raze de soare s-a ivit și vecinul Tămădău, întors din oraș cu un domn burtos, posedînd bască și geantă de scule.

- Stimați locatari, sughiță el, vi-l prezint pe cumătrul meu, Mitică! Mitică, repară tot ce se strică! E meșter! Meșter bun! Deși de la subsol putea în continuare, am remarcat că bunul meșter Mitică trăznea a secărică, la fel ca vecinul Tămădău. Am bănuir că nu e de la pasta de dinți. Specialistul Mitică a venit la mine:

- Îmi trebuie un băiat tînăr și voinic să mă ajute! Ceilalți au răsuflat ușurați, iar o vecină mai miloasă și-a sters iute o lacrimă din colțul ochiului drept. Mi-a venit greu să refuz: bărbații blocului făcuseră cerc în jurul meu, iar privirile lor binevoitoare sugerau că m-ar prinde imediat dacă aș fugi. Am coborît, avînd în minte imaginea vecinului Gică pe targă, după ce fusese pocnit cu borcanul.

* * *

Treptele spre subsol păreau fără sfîrșit, mai multe ca de obicei, mai multe chiar decît celebrele trepte din Pașcani. Coboram în întuneric, pe orbește, urmînd sunetul pașilor lui Mitică, aflat pe undeva, prin bezna din față. După multe minute, s-a arătat o geană de lumină; așa am observat la timp o stalactită lungă și m-am ferit, să nu dau cu capul. Pe măsură ce coboram, lumina devenea tot mai puternică. Stalactite și stalagmite se aflau cu miile, iar cînd am privit

tavanul aflat la zeci de metri deasupra, am văzut sute de lilieci (sau poate pterodactili), care filfîind, care atîrnați cu capul în jos, ca țărani la 1907 ori la colectivizare.

Un geolog ar fi remarcat pe pereți, în straturile sedimentare depuse, succesiunea epocilor. Eu remarcam doar picturile rupestre. Mai întîi, urme brune de palme cu degete boante. Apoi, un desen stîngaci reprezentînd hominizi păroși care fugăreau un mamut aruncînd spre el sulite cu vîrf de silex. Ceva mai încolo, niște inscripții mărturiseau tăcut despre trecerea unor civilizații, unor popoare, a unor oameni: “Caesar plus Bvrebista”, “Traianvs plus Decebalvs per Scorilo” etc.

În stînga, fusese reprezentată o vînătoare de stegozauri (sau brontozauri?), printre urmele mai multor mîini late, cu degetul mare de-abia opozabil. În dreapta, o scară a lui Iacov, cîteva hieroglife egiptene care povesteau anecdote din viața lui Ramses, un șir de cuneiforme și un afiș electoral scorojit, trei coloane cu capiteluri corintice, niște urme de tălpi care urcau și inscripția cu vopsea verde “Jos Iliescu!”. Pe lîngă mine trecu din sens opus un pîlc de mineri cu bărbile pînă la pămînt, cu lămpașe, bîte și topoare în mîini...

Cîteva schelete atîrnau de tavan, prinse în lanțuri ruginite. Pe unul dintre degetele descărnate sclipea un inel. L-am luat, așa cum cu siguranță ați fi făcut și dumneavoastră, l-am apropiat de ochi și l-am frecat cu mîneca. O lumină orbitoare invadă subteranul, apoi în față apăru o creatură ce nu era, cu siguranță, făcută din materie - dar, după zîmbetul tîmp, nici cu spiritul nu stătea prea bine: “M-ai chemat, stăpîne? Ce dorință ai? Spune, stăpîne, și ți-o voi îndeplini!”. “Băi, să-mi trag una!”, am exclamat, mirîndu-mă. În clipa următoare mi-am tras singur una peste nas, cu pumnul. Căzînd, am mai apucat să-l aud pe duh întrebînd: “Mulțumit, stăpîne?”.

Mutra tembelă a duhului, aplecată deasupra mea, s-a transformat treptat în mutra tembelă a colocatarului Matache, care îmi făcea vînt cu un ziar.

- Ai leșinat, vecine? Că am văzut cum ai dus mîna la nas și te-ai scurs pe trepte pînă peste damigenele lui dom' Stamate! Hai, bre, scoală, că s-a reparat! Halal bărbat, să nu reziste la miros! Se vede că la matală în casă ai timp de curățenie!

După cîteva zile, locatarii au aflat că meșterul Mitică nu reparase țeava, ci o înfundase cu sticla goală de secărică. Din fericire, cînd aceasta a cedat, eram plecat în concediu.

Apă de ploaie

Cică, într-un sat, trăia un țăran. El avea un hectar de pământ uscat, nisipos-sărătuos și în pantă, inadecvat practicării unei agriculturi intensive. Bietul gospodar a încercat să îngrășe pământul atît natural, cît și chimic, a investit bani, răbdare și talent într-un sistem de irigare, a angajat cu ora o echipă de paparude care să presteze servicii de adus ploaie, dar tot nimic nu se alegea de muncușoara lui. Văzînd că nu merge și nu merge cu aplicarea tehnologiilor moderne în agricultură, a apelat la mijloacele tradiționale. A achitat la popa Pafnutie contravaloarea unei slujbe pentru ploaie, plus TVA. Popa Pafnutie, luat cu treburile, cu două nunți, trei botezuri și o sfințire de birou parlamentar, a luat banii, a tăiat chitanța și a uitat de slujbă.

În săptămîna următoare seceta a continuat să pîrjolească pământul, iar țăranul a înjurat urît de buletinele meteo și a dat bani pe încă o slujbă. Popa Pafnutie a tăiat o nouă chitanță și a uitat din nou - tot ocupat. La fel s-a întîmplat și în lunile care au urmat: gospodarul plătea la popă, iar popa punea chitanțele în sertar și uita de ele.

Pînă într-o zi, cînd preoteasa - care făcea curat prin casă sau căuta bani prin sertare, nu se știe exact - a găsit teancul de chitanțe (27 la număr) și l-a luat la rost pe popă: “Vai, bărbate, bărbate, etc!”. Popa Pafnutie și-a notat cu pixul în palmă, să nu uite, iar a doua zi, încă de la prima oră, a oficiat la rînd, una după alta, 27 de slujbe pentru ploaie pe tarlaua țăranului din poveste.

La prînz, deasupra hectarului omului nostru, nori negri

stăteau îngrămădiți și se pregăteau să se ia la bătaie. A doua zi, cînd toată ploaia celor 27 de slujbe se isprăvise, pompierii și scafandrii încă îl mai căutau cu cîngile prin apă pe gospodar, fiindcă mai avea de plătit un rest la popă, ieșise ceva cu virgulă din cauza raportului euro-dolar.

Examen de ciobănit european

Pomenisem mai demult despre importanța competenței și despre faptul că, indiferent de domeniu, avem nevoie de specialiști selectați riguros în urma unor examene dure. Pînă și groparii de la cimitirul “Odihna” (*) au fost obligați să susțină probe de aptitudini, așa cum nici un președinte, ministru, primar sau parlamentar n-a susținut vreodată...

De milenii, viața locuitorilor din spațiul mioritic a fost afectată direct sau indirect de transhumanță. Nu există român să nu fi auzit de balada Mioriței, să nu fi mîncat caș sau pastramă de oaie, să nu fi purtat căciulă sau cojoc ori să nu fi cîntat, cînd era mic, „Mieii zburdă pe cîmpii, haideti să-i vedem, copii”. Apropierea dintre ciobănașul român și oaie, de-a lungul milenarei sale istorii, l-a transformat într-un specialist capabil să detroneze instalatorul polonez, raketul basarabean, teroristul fundamentalist islamic sau umbrela bulgară. Ciobănașul român a devenit un brand de țară, reprezentat stilizat sub formă de trepied - fiindcă are și bîță, în care se sprijină: pot mărturisi despre asta nenumărate turiste străine, care ne-au vizitat țara în căutare de inedit și de plăceri simple, rurale.

În ultima vreme, același ciobănaș român, marcă încă neînregistrată, e solicitat și pe piața externă - mai ceva ca, odinioară, Gerovitalul. El devine, astfel, un adevărat ambasador al patriei noastre, așadar selecția celor care ne

(*) Vezi volumul "Întorcerea pungutei cu doi bani" de același autor, Editura Polirom - 2005

vor reprezenta pe pășunile Europei va fi mai dură decât cea de la Eurovision, de exemplu. Un prim examen de ciobănit european a avut loc deja.

Probe de aptitudini (test eliminatoriu):

* Tuns-viteză, pe durata piesei “Nea Alecu, nea Alecu, tunde oaia și berbecu”. Pentru a se evita fraudele, pe biletele de examen au fost trecute mai multe subiecte: tuns plastic, permanent la rece, breton simplu, cărare pe mijloc, tunsoare modernă cu perciuni, bărbierit berbec, vopsit oaie în culori de sezon etc.

* Aruncarea cu bîta după cîine, la punct fix, și suieratul ca la strungă, cu sau fără degete.

* Interpretarea din tilincă, bucium, solz de pește, frunză sau caval a unei melodii la alegere din repertoriul ciobănesc românesc și internațional.

* Strigături ciobănești din bătrîni. Variante de pe bilete: “Uăăăăi!”, “Lupu’ la stîinăăă!” sau “Haida, haida, băi Costică!”, precum și traduceri ale acestora în trei limbi de largă circulație internațională.

Probe scrise:

* Obținerea cașului și zerului în cnezatele lui Gelu, Glad și Menumorut: diferențe de proces tehnologic, influențe externe, descoperiri arheologice.

* 150 de oi pasc în 10 zile iarba de pe o suprafață S în formă de triunghi isoscel ABC , cu laturile AB și AC egale. Să se afle ce distanță a parcurs berbecul B din rasa merinos după 4 zile, știind că se deplasează pe bisectoarea unghiului BAC , iar densitatea ierbii rămîne constantă.

* O turmă cu masa M coboară de la munte cu un batal frumos în frunte și trei cîini ciobănești neomologați pe o pantă de unghi α . Cunoscînd coeficientul de frecare μ dintre turmă și suprafața pantei, să se calculeze energia

cinetică a turmei la baza planului înclinat de lungime l.

* Stoarcerea brânzei asistată pe calculator (simulare în condiții de întuneric, frig, vânt, beție și stress).

* Atitudinea ciobănașului moldovean în fața morții și alegoria moarte-nuntă. Acutizarea luptei de clasă dintre ciobănași, cauzată de diferențele de avere, poziție socială, număr de câini etc. Eros în relația dintre ciobănaș și oița bîrsană.

Vești bune pentru animale

Intrarea în Uniunea Europeană nu înseamnă doar veselie, salarii mari și chefuri pe pătură, la iarbă verde; ea impune și sacrificii. Românii care posedă pe lângă casă animale domestice sînt nevoiți să respecte anumite norme europene. “Norme de bunăstare a animalelor” se numesc ele și sînt menite, după cum le arată numele, să asigure bunăstarea animalelor. Cine va avea curiozitatea să citească aceste norme va afla că, în spirit european, „nu mai sînt permise strivirea, răsucirea sau ruperea cozii animalelor, iar animalele nu vor mai putea fi împinse, lovite cu picioarele, învinețite, atîrnate de cap, coarne, picioare, coadă sau păr”... Din pură curiozitate am încercat să aflăm cum respectă crescătorii noștri deveniți dintr-o dată europeni normele de bunăstare a dobitoacelor din gospodărie; iată ce am descoperit:

* Gospodarul Silvestru Paraipan a rupt pisica-n două, apoi a aruncat mîța moartă în curtea vecinului Pamfil Epure. Acestuia, Silvestru îi urase cu doi ani în urmă să-i moară capra.

* Printr-o scrisoare anonimă iscălită de locatarii blocului PI-6 am fost informați că domnul Paul Vizeure de la etajul trei a încercat să facă sită de mătase din coada cîinelui Pufiță al doamnei Georgescu de la parter.

* Domnul primar Ieremia Pătură este acuzat de niște consăteni că a legat boul de coarne și omul de semnătură, că și-a pus boii în cîrd cu dracul și i-a scos fără coarne, apoi că a făcut din cal măgar și din tîntar armăsar, că a dat cîinelui să lingă sare și să mănînce mere pădurețe, că a

vîndut pielea ursului din pădure, că a luat partea leului, că s-a aruncat în gura lupului (pe care îl îmbrăcase în prealabil în piele de oaie!), că a fost prins cu mîta în sac (sărmanul patruped riscînd astfel să se sufoce), că a umblat cu cioara vopsită și a luat două piei de pe un bou, că a pus clopoței pisicii ca să nu mai prindă șoareci, că a urcat scroafa în copac și multe altele asemenea răutăți, care ne fac să credem că dl. Ieremia Pătură nu este tocmai un prieten european al necuvîntătoarelor.

* Într-una din zilele trecute, mai mulți pensionari și bugetari români trăgeau mîta de coadă, iar bătrînul Hagi Tudose a fost surprins pe cînd încerca să taie coada pisicii, motivînd că din pensie nu-și permite centrală de apartament și termopane.

* În fine, rămîn multe întrebări privind originea numelor “La motanul cherchelit”, “La mîta beată”, “La cățeua leșinată” sau “La cățeua spînzurată”, purtate de diverse bodegi, braserii și bufete din diverse zone ale patriei noastre.

ÎNJURĂTURĂ ÎNTRE MÎTE

Capra cu trei purceluși

Pe cei trei iezi, capra, mama lor, i-a lăsat singuri acasă. Nu era prima dată când capra își lăsa ieziile singuri acasă, treburile astea intraseră în rutină. “Măi, iezielor, știți, eu ies”... “Da, mămucă, sigur, cunoaștem, știm problema”... “Deci, aveți grijă, nu vă jucați la foc, la gaze...”... “Da, mămucă, OK, nu te repeta, hai, ieși mai repede, tiva, că ne ții în curent și se duce căldura”... “Deci, nu deschideți decît dacă vă cînt cîntecul ăla, cu trei iezi cucuieti...”... “Da, sigur, ușa mamei descuieti, știm, mămucă, mai schimbă și tu caseta, bagă chestii noi! Gata, ai tăiat-o?”. Și capra plecă.

De data aceasta, capra uitase în cămară o damigeană cu vin. De curiozitate, cei trei iezi s-au îmbătat. Cînd s-a întors capra de la cumpărături, a găsit ușa trîntită de perete. Înăuntru nu era nimeni: cei trei iezi, care băuseră ca porcii, se transformaseră în cei trei purceluși. Realizînd că au ajuns în cu totul altă poveste, ei s-au apucat să-și înalțe case, în care să se adăpostească de lup.

Lupul nu știa ce să mai creadă. Văzuse multe pînă acum, fiind un lup trecut de prima tinerețe: prinsese colectivizarea, revoluția, văzuse foști activiști de partid transformîndu-se în vajnici parlamentari cu idei europene, dar trei iezi cucuieti care să se transforme în trei purceluși nu mai văzuse. Se opri să chibzuiască, apoi reciti ambele povești, cea a caprei cu trei iezi și aia, cu cei trei purceluși. Ambele se terminau prost pentru el, așa că luă o decizie...

Între timp, după cum spuneam, cei trei iezi transformați în cei trei purceluși își construiau case, ca în

poveste: primul, o căsuță de vacanță cochetă, din paie; al doilea, o cabană din lemne, în stațiune, iar al treilea, mai gospodar, din cărămidă și beton, cu termopane. După puțină vreme, ei s-au pomenit în vizită nu cu lupul, ci cu procurorii și mascații, care i-au săltat și i-au dus cu duba. Se pare că, transformați în purceluși, cei trei iezi și-au construit casele din bani publici. Lupul a fost cel care i-a denunțat, după care a grăbit spre pădure, la întâlnirea cu Scufița Roșie.

Aventuri în țara Împăratului Verde

În țara Împăratului Roșu toate erau, cum s-ar spune, pe roșu, cele mai multe chiar interzise, așa că situația stagna, și toți vedeau roșu în fața ochilor. În țara Împăratului Verde, aproape toate erau verzi, iar lucrurile evoluau, fiindcă verdele, după cum se știe, e o culoare care sugerează libertatea, căile deschise.

Totul a fost bine, verde și frumos în țara Împăratului Verde până în ziua în care cea mai mare intersecție, din piața mare, în fața palatului, a fost semaforizată.

Fata nevăzută a Baladei Mioriței

Ciobănașul moldovean avea o nevastă cicalitoare, Vitoria, un fel de cincizeci de neveste într-una singură. Cum lipsea ciobănașul moldovean de-acasă, cum Vitoria își lua copilul și cîinele, puneă mîna pe baltag și pleca să-și adune soțul de pe drumuri. Îl găsea ba prin cîrciumi, chefuind cu lăutari, ba pe la vreo strungă, mulgînd oile, ba colo, ba colo. La un moment dat, Vitoria nu și-a mai găsit soțul, care nu era nici colo, nici colo. Ea nu știa că soțul ei avea o oiță năzdrăvană și bîrsană, care vorbea. Aceasta stătea de șase și îi spunea “Băi, vezi că nevastă-ta vine pe Poteca Bradului!” etc.

Din cauza Mioriței, Vitoria nu și-a mai găsit bărbatul, pe ciobănașul moldovean, deci a dat anunț în presă: “Cine mi-a văzut, cine-a cunoscut mîndru ciobănel, mic, burtos și chel, minunat bărbat (cînd nu este beat!), talentat oier cu fluier de fier, talentat păstor, de dînsul mi-e dor etc și ofer substanțială recompensă!”.

Oaia, miorița, cînd a citit anunțul, nu s-a mai gîndit la ciobănaș, ci la substanțiala recompensă. A doua zi a fugit din saivan, pe șest, căutînd un telefon. Din nefericire, lupul cel rău o pîndea, ascuns în boscheți. Din fericire, ciobănașul vrîncean și cel ungurean au văzut-o și au prins-o înaintea lupului, au tăiat-o, au pus-o la proțap și au mîncat-o tot înaintea lupului.

Ciobănașul moldovean s-a întîlnit cu Vitoria mai tîrziu, într-un local. Doamna avea asupra ei baltagul, iar părerile medicilor legiști și ale autopsierilor despre starea ciobănașului moldovean coincid.

Balada Meșterului Manole

Manole era meșter, deși în școala de maiștri îi umblase mintea doar la distracții, discoteci, băutură cu băieții, ciubucuri și mici învîrteli. Cînd s-a văzut cu patalama la mînă a chefuit trei zile. Într-a cincea era tot mahmur și s-a pomenit la ușă cu o vecină care avea nevoie să-i schimbe un oberteil. Se dusesse deja vestea că în cartier locuiește un meșter cu acte. N-are rost să pomenim despre cum a schimbat Manole oberteilul doamnei, nici despre vecinii de jos, inundați.

Treptat, meșterul a început să învețe din greșeli: a aflat cum să nu spargă geamurile cînd dă cu trafaletul, cum să nu crape gresia cînd schimbă vreo siguranță, să nu dea foc mobilei cînd pune faianță sau să nu-și scape cheia franceză peste degete cînd își coase un nasture. După ce a învățat toate astea, Manole a considerat că stăpînește tainele vieții și ale meseriei. Între timp, nevastă-sa Ana îi făcea de mîncare...

Deținînd tainele vieții și ale meseriei, Manole și-a deschis SRL de construcții și a cîștigat licitația pentru o vilă într-un nou cartier select. A muncit pînă seara, apoi s-a culcat. A doua zi de dimineață, la șantier, dezastru, panaramă, catastrofă: ce ziua lucrase, noaptea se surpase!

Între timp, nevastă-sa, Ana, terminase de făcut mîncarea, o împachetase într-un sufertaș și venise cu ea la șantier. O idee încolți în mintea meșterului:

- Ia, fă, și ține de-aici peretele, să nu se răstoarne! spuse Manole femeii, începînd să clădească repede-repede, să aibă măcar un zid cît de mic de arătat beneficiarului.

Beneficiarul nu era prost, deci rupse contractul și chemă altă firmă să continue lucrarea, iar Manole plecă să se angajeze în altă parte. Fiind o loază, toți patronii se fereau de el ca de gripă. La capătul unei luni în care bătuse drumurile de pomană, meșterul cu acte realizează evidența: nu era bun de nimic, nu știa să facă nimic, era un neisprăvit! Prin urmare, alege cariera politică, în care avu mare succes.

După puțin timp, își cumpără o vilă într-un nou cartier select. În prima noapte, pe când chicotea și se hîrjonea în pat cu amanta, Manole auzi din peretele dormitorului: “Bărbate, bărbate, mă mai ții mult așa? Mi-au amortit mâinile!”.

Sărbătoare cu parașutiști sportivi

Cînd s-a sărbătorit atestarea documentară a localității, consilierii au hotărît să ofere oamenilor nu doar bere, ca de obicei, ci focuri de artificii și un atractiv program de parașutism acrobatic. O greșeală de organizare a făcut ca artificiile montate în fața Căminului Cultural să fie lansate tocmai în timpul spectacolului aerian; nici pînă azi nu se știe ce s-a întîmplat cu 14 dintre cei 25 de parașutiști care au sărit din avion cu cinci secunde înainte ca nea Gică să dea foc la fitile. Dintre ceilalți parașutiști, unul atîrnă și acum în bradul de lîngă școală, la o înălțime de peste 30 de metri (după cum se poate citi pe altimetrul de la mîna sa). Sărmanul om nu se poate da jos, fiindcă s-a lipit de rășină, iar bradul nu poate fi tăiat fără aprobare de la județ. În sînul sportivului s-a cuibărit o familie de veverițe. Alt parașutist a nimerit prin horn, ca Moș Crăciun, în casa unei doamne, unde se simte bine, ea fiind văduvă și gospodină. Mai puțin norocoși au fost cei trei colegi luați de vînt: primul a ajuns în furca uitată de proprietarul său lîngă o căpiță de fîn, al doilea a fost doborât de grăniceri pe cînd survola ilegal frontiera de stat, iar al treilea a ajuns ca vai de capul său, după ce s-a apucat de băut.

Oricum, se putea și mai rău, cum s-a întîmplat într-o localitate învecinată, unde tot cu parașutiști sportivi a fost sărbătorită Ziua Recoltei: la vestiar, pilotul aparatului AN-2 a confundat din greșeală salopeta sa cu a unui coleg care avea pregătită pentru aceeași oră o misiune utilitară, de

aruncat din avion îngrășăminte naturale (ieșea mai ieftin decît cu îngrășăminte chimice). Încurcîndu-și salopetele, cei doi și-au inversat planurile de zbor. Parașutiștii sportivi au ajuns la mama naibii, în plin cîmp, unde au fost fugăriți de niște mistreți, iar localnicii adunați în piață să vadă spectacol aerian s-au pomenit cu trei tone de bălegar, fără parașută.

HAI, POPESCULE, MAI
REPEZOR UN PIC.
ABIA TE MIȘTI... STĂ
TOATĂ LUMEA ASTA AICI
ȘI NU SE POATE ÎNCEPE
ȘEDINȚA DIN CAUZA TA...
IA ÎNCHIDE PARASUTA
AIA ÎMEDIAT ȘI VINO
MAI REPEDE!

Adevărul despre situația dotării unor instituții de învățământ

Unii spun că iarna e bucuria copiilor, care se dau cu sania pe derdeluș, patinează, fac oameni de zăpadă și se bulgăresc. Alții sînt de părere că bucuria copiilor e vara, cînd minorii se tăvălesc pe iarbă, merg la scăldat sau la furat cireșe, bat mingea pe maidan cît e ziua de lungă și umblă în pantalonași scurți. Adevărul e că bucuria cea mai mare a preșcolarilor, elevilor și studenților, indiferent de sezon, este atunci cînd cadrele didactice intră în grevă și nu se mai țin ore de nici un fel. O cauză a acestor greve este, din cîte se spune, lipsa dotărilor din unitățile de învățământ; din fericire, există și instituții particulare care reușesc să atragă fonduri pentru achiziționarea materialelor.

Universitatea Populară „Lăcustă Vodă” împarte sediul cu primăria, căminul cultural, un magazin mixt și trei bodegi. A fost atestată, oarecum, și se numește “populară” din cauza popularității de care se bucură pe plan local, după ce a găzduit în amfiteatru mai multe spectacole de muzică populară cu interpreți îndrăgiți. La facultatea de fizică populară, prin grija primarului, rector al Universității, fondurile au fost folosite pentru dotarea laboratorului de cercetare. Din aceste fonduri s-au achiziționat trei sisteme de referință, o sacoșă plină cu puncte materiale de masă „m”, zece coeficienți de dilatare nou-nouți, un plan orizontal din import și un întreg spațiu

tridimensional (căruiua îi lipsește, din nefericire, una dintre axele de coordonate - mai exact, axa Oy). S-au mai achiziționat tot din import și câteva mobile M care se pot deplasa rectiliniu sau curbiliniu, uniform sau accelerat, între oricare orașe A și B din problemele date pe la olimpiade, cu viteze de pînă la 250 de kilometri pe oră. Deocamdată, aceste din urmă materiale didactice au fost înmatriculate pe numele domnului rector și ale rudelor sale.

Studentii facultății de matematică din cadrul aceleiași instituții beneficiază și ei de cele mai noi dotări: doar în ultimul an s-au primit trei kilograme de integrale, cîțiva radicali, mai multe unghiuri ascuțite sau obtuze, diverse segmente, puncte de tangență și drepte paralele de ultimă generație, un set complet de biseatoare și mediatoare, un logaritm nou-nouț, precum și patru cercuri, cu tot cu diametrele, suprafețele și razele lor. La aceste raze de cerc se încălzesc studenții, în iernile mai friguroase.

Mici probleme s-au semnalat la facultatea de medicină populară, unde nu există schelete, nici cadavre pentru disecție. Conducerea instituției plătește cu ora cîte un copil mai costeliv din sat, pe care îl arată studenților la cursurile despre sistemul osos, iar în locul cadavrelor este folosit săptămînal paznicul Georgel, mort de beat. Studentii facultății de biologie populară sînt bucuroși că de material didactic e plină balta comunală, iar o mare parte a programului de studiu și-o petrec pe sub scaunele din sălile de curs, prinzînd rozătoare pentru colțul viu. Nici viitorii absolvenți ai secției de istorie populară nu s-au plîns vreodată de lipsa dotărilor, deoarece canalizarea Universității, instalația de iluminat și cea de încălzire fac parte din istorie, datînd cu mult dinaintea genezei poporului român.

Ceața bate filmul

Nimeni nu știe exact dacă mai întâi a fost oul sau găina, nici unde începe de fapt circuitul apei în natură. Se știe doar că la un moment dat apa, leagănul vieții, se transformă în picături fine, mici de tot, și devine ceață, prin care nu se mai văd așa de bine gropile din asfalt, mizeriile, cojile de semințe și rahatii de câine care se înalță pe trotuar.

Cînd au început zilele cețoase, locatarii din cartier au sperat că vor scăpa de munca voluntară obligatorie, de greblat frunzele și de adunat gunoaiele de pe spațiul verde, că vor scăpa de focurile alea din frunze uscate și gunoaie, care în fiecare an umpleau de fum puturos spațiul dintre blocuri. Pentru administratorul asociației de locatari, domnul Axinte Hercule, nu exista ceață, ci doar lene, fugă de răspundere și lipsă de simț civic. Prin urmare, a încercat să mobilizeze oamenii și să-i scoată din case la muncă voluntară obligatorie, ca în ultimii ani. Cum mergea el așa, prin ceața deasă, de la un imobil la altul, a remarcat că drumul pare mai lung ca de obicei. A pus în sinea lui întîmplarea pe seama expansiunii Universului, despre care urmărise un film documentar. Pe măsură ce înainta împins de simțul datoriei, ceața devenea tot mai deasă: la început, ca un lapte, apoi ca un iaurt și, mai spre final, ca o smîntînă groasă, de la țărani. Despre domnul administrator Axinte nu s-a mai auzit nimic din acea zi, iar locatarii, fericiți în unanimitate, și-au văzut în continuare de viața lor, chiar și în condiții de ceață.

Ca în fiecare dimineată, doamna Lucreția de la parter a plecat vioaie spre complex și tot ca în fiecare dimineată se

pregătea să răspundă la salutul unor vecini care plecau la serviciu cu bicicletele. Văzînd prin ceața groasă două faruri, le-a făcut semn cu mîna. “O zi bună, spor la lucr...” a mai apucat ea să strige; din fericire, camionul de care s-a izbit cu capul staționa urcat pe trotuar, șoferul fiind dus după țigări. După ce s-a dezmeticit, și-a continuat drumul spre magazin, frecîndu-și cucuiul din frunte de parcă ar fi vrut să cheme un duh dintr-o lampă fermecată. Încă mai freca atunci cînd, tot din cauza cetei, a căzut într-o groapă nesemnalizată. A avut noroc mare doamna Lucreția, fiindcă a căzut pe moale, peste niște cetățeni nimeriți în aceeași groapă încă din zori, care se plectiseau și jucau bîza.

Între timp, domnul administrator Axinte Hercule continua să meargă, mirîndu-se: “Expansiune, expansiune, da’ cam mare, totuși, nu?”. În jur nu vedea nimic, deci se ghida după sunete, din ce în ce mai necunoscute...

* * *

Într-o seară, după ce vîntul risipise ceața de peste cartier, jurnalele de știri din întreaga lume au prezentat cazul unui necunoscut mic, burtos, nădușit, cu bască și palton peste bluza de la pijama, fără acte (dar ținînd în mîini o listă scrisă cu pixul), care mergea de nebun prin ceață, prin ninsoare, prin zăpada de pe banchiză, și care a fost întîlnit de membrii unei expediții polare multinaționale. Cînd s-a ciocnit de aceștia, necunoscutul a strigat: “Aha, deci aici erați! Haideti, haideti la treabă, spațiul verde dintre blocuri ne așteaptă!”. Oamenii de știință cred că este vorba de un supraviețuitor al unei specii dispărute.

Cineva, acolo, sus, ne pîndește?

Într-un vechi letopiseț datat de prin veacul al XIV-lea curioșii pot citi următorul paragraf: “Atunce vredniculu paharniculu Bărdacă Novac ridicat-a ochii în văzduhulu și așa grăit-a: Mărite voievodulu, au ce e obiectulu zburătorulu neidentificatulu de pre ceriulu? Domnulu Moldovii scos-a paloșu și strigat-a: E un ozeneulu turcesculu! Pre el să mi-l loviți, viteji arcași! Cerulu s-a întunecatu de puzderia săgeților, iară obiectulu fugit-a cu zgomotulu. Vodă ridicat-a pre locul respectivu o mănăstire, iar cui intră acolo îi cade părulu și sbârnâe pana paloșului voinicesculu.”

Mai târziu, pe la finele secolului al XIX-lea, într-un cotidian local de opoziție apărea, cu semnătura „N. Mernicu”, textul din care cităm: “Considerațiunea de care se bucura onor. dl. Pache Haralambie-Vlașca, moșier și deputat liberale, în sânul partidului și electoratului urbei, s-a compromis groasnic eri seară când dânsul a povestit dela tribună despre mașinăria sburetoare vedută cu douë dile în urmă, la moșia d-sale. Fiind cunoscute legile firei, anume că obectele mai suptstanțiale ca aerul nu pot sbura, ne chestionăm cât de turmentat trebuie să fi fost domnul deputat liberale în acele clipe în care cu sigurațiune numai la viitorul Patriei nu se putea gândi. Eată, onorabili și distinși electori, cine vă ține în mâini destinele, eată cui ați dat d-voastre votul!”.

Și mai târziu, aproape de zilele noastre, un proces-

verbal completat cu brațul lung al Legii consemna așa: "Tov. pltnr. Mitran Ghe. Rafael șef post com. Cîlți raportează că vehiculul zburător care a efectuat aterizare pe raza postului m-eu între DN 96 și DE 62 prezenta defecțiuni la sistemul de iluminat fiind nematriculat la număr. conducătorul vehiculului a refuzat să prezinte actele l-a control permisului buletinul certificatul și talonul. Fîcă era verde la față ca bețivul după ce bea eam dat fiola alcoolului de alcool să sufle în ea care mea mîncătoare de-odată motiv ptru. care l-a arestat preventiv cu bulonul din dotare ear vehiculul suspect l-am transportat în curtea postului unde luminează ca becu aprins și din el se aude sunete și aburi ca cînd ne duce la baia comunală în fiecare luni cînd pică pe unșpe eanuale ale anului."

* * *

În ultimii ani, libertatea de exprimare a permis semnalarea mai multor fenomene stranie, care nu se pot explica decît prin intervenții cel puțin extraterestre. Despre cîteva dintre ele, în cele ce urmează:

* Domnul Eugen Pojghiță este bun gospodar și reputat viticultor. Din pivnița sa au dispărut trei bidoane cu tîmîioasă românească, de cîte un dubluldecă fiecare. Singurele urme rămase la fața locului, în praful pivniței, au fost lăsate de niște tălpi cu cîte trei degete, care provin cu siguranță de la o făptură din altă lume. Sau de la vecinul Năstase, care are și el cîte trei degete la picioare, după ce a adormit beat într-un șanț și a degerat.

* Deși a ajuns acasă tot după miezul nopții, Georgel era treaz și cu portofelul întreg. Băieții de la bufet zic că în seara respectivă nici n-a trecut pe-acolo, iar el însuși declară că a fost răpit de niște ființe înalte și subțiri, cu picioare lungi de la gît pînă la pămînt. Nevastă-sa l-a

pocnit și a intentat divorț.

* După ce s-a jucat o zi întreagă cu mingea pe maidan alături de ceilalți repetenți ai școlii, Costeluș s-a întors acasă curat și cu pantalonașii negăuriți în genunchi.

* În vreme ce venea de la cimitirul comunal, baba Demelza Țiglă s-a întâlnit cu trei necunoscuți slabi, lungi, cu capul și cu ochii mari, care i-au dat binețe și i-au spus că tare frumos s-a mai făcut păpușoiul prin părțile celea. Baba l-a întrebat pe cel mai răsărit dintre ei “Da’ matale de unde ești, bre!”. “Eu? Păi, hă, tocmai de pe la Proxima Centauri, dacă știi matale!”, răspunse acesta. “Aha, pe lângă Vega! Știe baba! Da’ al cui ești matale din Proxima Centauri, maică?”, a insistat ea, făcând o glumă, dar necunoscutul a dispărut ca din pușcă.

Povestea peștișorului de aur

Peștișorul de aur se dădea șmecher în fața peștișorului de argint și celui de bronz, de parcă ar fi fost medalie olimpică. Despre relațiile sale cu alți peștișori din fier, fontă sau oțel de scule, nici să nu mai vorbim: aceștia ruginiseră sau cocliseră de la apă, arătau ca vai de solzii lor și scîrțiau din înotătoare. Peștișorul de aur era deosebit, un fel de vedetă, așadar se dădea șmecher, cum am spus.

Habar n-avem ce sistem de propulsie o fi avut peștișorul de aur, să-l ajute la înot: aurul este mai dens ca apa, deci forța de greutate e mai mare decât cea arhimedică. Peștișorul nostru de aur ori o fi fost gol pe dinăuntru, ori n-o fi fost chiar din aur-aur, ci din plastic poleit, aur de trompetă, nu se știe.

Dumneavoastră, dacă ați fi peștișor din aur adevărat, de măcar 18 carate, sigur nu v-ați rezezi ca fraierul la o rîmă obișnuită. Prin urmare, pescarul din poveste o fi pus în undiță vreo momeală deosebită. Asta pare greu de crezut, el fiind cunoscut în cartier pentru datoriile sale mari la întreținere (din cauza lui, întreg blocul a fost lăsat fără căldură și apă caldă!). Dacă ar fi avut vreo rîmă scumpă, cu siguranță ar fi băut-o. Oricum, ceva-ceva tot a pus el în cîrlig, de vreme ce peștișorul de aur s-a rezezit ca prostul.

Cînd s-a pomenit în palma bătătorită și murdară a pescarului, peștișorul de aur a început cu amenințări: “Băi, dă-mi drumul, să-mi saie ochii, că te fac, îl chem pe taică-meu sau pe frate-meu mai mare!”. Pescarul nu i-a dat

drumul: chiar s-ar fi bucurat să pună undița și pe rudele mai mari ale peștișorului de aur, să aibă ce băga în oală. Văzînd că nu merge cu amenințările, peștișorul de aur a trecut la rugăminți: “Nene, hai, te rog, fie-ți milă de un biet peștișor de aur, n-am mamă, n-am tată, mă bate părinții acasă, bogdaproste etc!”. Pescarul nostru, nimic, surd, ce mai! În final, peștișorul a plusat: “Știi, băi? Dacă-mi dai drumul în baltă, îți voi îndeplini trei dorințe. Pe bune!”.

Pescarul a cîntărit peștișorul în mînă - la nici o sută de grame, cam puțin! - și a zis că hai, merită să încerce. A aruncat peștișorul de aur în apă și a cerut mai întîi o vilă, apoi o mașină cum n-avea nimeni în cartier (*). Primele două dorințe fiind îndeplinite, pescarul și-a pus-o pe a treia: “Data viitoare cînd bag undița să-l prind din nou pe peștișorul de aur, care să îmi îndeplinească iar trei dorințe dacă îl arunc înapoi în apă!”. Și cea de-a treia dorință a funcționat.

De atunci, pescarul merge zilnic la baltă - chiar de mai multe ori pe zi, funcție de necesități. Posedă vile, mașini, firme, femei, loc în Parlament, tot ce-și dorește. Cu toate astea, niciodată nu și-a rugat peștișorul să-i plătească datoria la întreținere, așa că foștii săi vecini de bloc nu au nici acum apă caldă și căldură.

(*) - Unele guri rele povestesc că treaba ar fi fost cu totul alta. Mai exact, pescarul nostru, auzind că peștișorul de aur se oferă să-i îndeplinească trei dorințe, exact ca în povești, ar fi spus cu voce tare “Să mor io dacă am mai văzut așa minune!”, după care a murit.

Jurnal de știri

- Bună seara, dragi telespectatori, urmăriți o nouă ediție a jurnalului nostru informativ. Știri de senzație din toate domeniile, știri adevărate, despre oameni adevărați, știri pentru toți. Zi tu, că mie mi-a intrat o gîză în ochi!

- Da, îmi pare rău că ți-a intrat o gîză în ochi, dar să revenim la știri. Mai întâi ne informează reporterul nostru special, aflat la fața locului:

* * *

- Da, bună seara, dragi teles... Bagă firul, măi! Deci, tocmai a fost descoperit aici un profesor care reușește să trăiască din salariu! El ne-a declarat în exclusivitate că a obținut performanța datorită unui bioenergoterapeut care l-a învățat să trăiască doar cu apă și un sfert de morcov pe zi. Mă îndrept acum spre locuința profesorului, unde va ajunge în curînd și o echipă de procurori, pentru a afla din ce bani și-a permis un cadru didactic să-și cumpere morcovi! Deocamdată, el este bănuît că ar fi pretins mită de la elevii săi. Ai legătura!

- Cum dai legătura? Mă scuzați, deci, am legătura, dar mai bine o dau la corespondentul nostru de pe Piscul Vîrfu, care vine cu o știre de interes general. Din cîte spune el, a fost capturat Omul Zăpezilor. Așa este? A fost capturat sau nu?

* * *

- Da, bună ziua, nu știu dacă așa este! Mai mulți geologi care căutau noi zăcăminte și cîțiva etnologi care

căutau cîntece bătrînești au capturat aseară o creatură bipedă, gîrbovă și păroasă, care pîndea după niște troiene din apropiere. Bănuind că l-au prins pe Yeti, cercetătorii l-au legat cu sfoară și i-au tras o mamă de bătaie, dar ființa și-a lăsat blana în mîinile lor și a fugit, răcnind.

- Ce s-a întîmplat în continuare?

- În continuare, mulțumesc de intervenție, a doua zi, deci azi, cum ar veni, cînd oamenii de știință se pregăteau să redacteze o comunicare despre prezența lui Yeti în spațiul mioritic și despre faptul că acesta își schimbă pielea la fel ca șarpele ori șopîrla, un cioban de la stîna învecinată a venit cu colegii și cu bîtele să-și ia cojocul înapoi. Ai legătura în studio!

* * *

- Da, mi-am scos gîza din ochi, strașnică veste! Să-ți scoți o muscă din ochi e o intervenție destul de neplăcută. Fiindcă tot vorbeam despre intervenții neplăcute, iată știri din domeniul sanitar. Mai multe despre ele știe corespondentul nostru:

* * *

- Da, bună seara, dragi telespectatori, cîteva știri de ultimă oră din domeniul sanitar. La Spitalul de Boli Mintale a fost sărbătorit pacientul Donose. El a fost adus aici în tinerețe de membrii familiei sale, deoarece la vremea respectivă pretindea că este savant și că descoperise elixirul vieții veșnice. Asistentele și medicii din pavilion au pregătit astăzi un tort frumos ornat, în care i-au înfipt 754 de lumînări, cîte una pentru fiecare an de stat în spital. Colegul său de salon, cel care zboară prin spatulele meu, îl puteți vedea în aceste clipe trecînd prin

cadru, este Aristotel Păsărică și a fost internat de când a început să se creadă gugustiuc. E un pacient liniștit, care de obicei nu face nimănui probleme; doar atît, că din cînd în cînd mai evadează, urcîndu-se pe pervazul ferestrei și luîndu-și zborul. Din fericire, e capturat de fiecare dată, deoarece infirmierii îi ung cu clei creanga sa preferată. Atît de aici, de la clinica de boli mintale, dau legătura în studio.

* * *

- Da, mulțumim. Poate ați văzut și dumneavoastră, dragi telespectatori, că vremea, în ciuda previziunilor meteorologice optimiste, nu pare să țină cu noi. Mai ales cu soferii, dintre care mulți au rămas blocați pe diferite artere de trafic. Reporterul nostru special se află acum în mijlocul troienelor, în mijlocul celor prinși în lupta cu iarna care și-a reintrat în drepturi:

* * *

- Dragi telespectatori, mă scuzați că nu mă vedeți în aceste clipe, dar pînă am primit legătura m-a nins... Fac semn cu mîna! Iuhuuu! Mamă, sînt bine! Deci, ultimele ore au stat sub semnul zăpezii, al viscolului și al gerului. Cu toate astea, în fața stihiiilor s-au ridicat drumarii, membri ai Comandamentelor Zăpezii, care luptă cu vitejie pentru a croi drumuri printre troiene. Cu cîtiva dintre ei încercăm să stăm acum de vorbă, deși viscolul cel tăios ne smulge reportofonul:

- Bună ziua, domnu'. Merge, merge?

- Vorbește matale mai tare, uăi, că mi-am pus vată în urechi, uăi, și am tras clampetele la căciulă, să ție de cald, uăi!

- Merge, merge?!

- Hăi? Cum, uăi? Mergeți așa, la stînga, uăi, pînă la capăt, dați de rond și mai întrebați, uăi, da' nu cred să fie deschis pe vremea asta, că uitați ce vreme e! Uăi-uăi! Și dacă are, are numa' la litru, uăi, că alea mai mici s-a terminat, uăi!

Iată că de undeva, din întunericul punctat de viscolul alb și rece, răsare un alt om, un alt cetățean, parcă mai dispus să stea de vorbă cu noi:

- Lăsați, domnu', vă răspund eu, că ăsta-i ca vai de capul lui, e colaborator la noi, plătit cu ora. Deci, ca să fiu exact, eu aș fi de părere că desigur, merge-merge, după cum ați sugerat dumneavoastră răspunsul.

- Ce anume merge? Dacă mă uit mai bine, văd că utilajele stau!

- Merge, de exemplu, ninsoarea, merge fulgii, de sus în jos, că are și ei forță gravitațională de atracție din ei, a pămîntului, cum este, pămîntul patriei scump, deci, și mai merge totodată și utilajul de lopată, pe care tocmai îl utilizez care dau cu el dacă nu mă țineți din treabă cu întrebări. Avem, după cum vedeți, și alte utilaje de dezăpezit zăpada, utilaje din astea mari, de import, dar au rămas toate înzăpezite...

- Vreți să spuneți că utilajele speciale pentru dezăpezit, din import, se află și acum sub troiene?

- Da, s-au aflat, dar nu se mai se află. Problema s-a rezolvat. Decît că pot spune că am avut mare noroc, că a trecut un bade cu căruța, care le-a remorcat și le-a scos. S-a dus cu ele.

- Am aflat că folosiți nisip și sare; este adevărat? Eu încă n-am văzut pînă acum nisip și sare!

- Sigur ați aflat din presă! Țștia de la ziare, șantajul și etajul, nu știți? La interpretări din astea ne pricepem și noi. Păi, unde s-a mai văzut să punem nisip? Noi, aici, folosim piper și sare, uitați și ceapa, usturoiul, avem slănină, pîine,

l-am trimis pe Vasilică și după vin fiert...

- În cât timp estimați că drumul va fi practicabil?

- În primul rînd, ca să fiu mai precis și să se știe de la început: noi încă habar n-avem dacă aici, unde săpăm noi să dezăpezim zăpada, este drumul sau este altceva. S-ar putea să avem noroc, asta zic eu, dar nu cred. Sincer nu cred, fiindcă acum o oră am reușit să degropăm de sub troiene o plancardă, care nu prea seamănă a semn de circulație cum nu semăn eu cu un parameci...

- Ce fel de pancartă, ce scrie pe ea?

- Una de tablă, așa. Tablă de cinci, zic eu. Puțin ruginită. Scrie pe dînsa “Rîul Gîrla”.

- Adică dumneavoastră, în loc să dezăpeziți drumul național pentru a elibera cetățenii blocați în troiene, dezăpeziți rîul pe banii publici?

- Mai exact, noi aici vrem să eliberăm cetățenii blocați sub stratul de gheață: dacă vă uitați puțin în jos, că tocmai stați cu picioarele peste Grigore, îl vedeți cum rîde. Rîde așa de alaltăieri, de cînd a vrut să dea la pește la copcă și a alunecat. Pe ceilalți de lîngă el și pe copiii ăia cu patinele nu-i cunosc prea bine...

* * *

- Mulțumim reporterului nostru special aflat în plină ninsoare, acolo, unde nici vulturii nu se mai avîntă. Și, fiindcă tot ne aflăm în lumea zăpezii, a sporturilor de iarnă, trebuie să vă oferim și cîteva vești bune:

Concursul de sărituri cu schiurile de la trambulină organizat pe pîrtia “Rîpa Mortului” s-a desfășurat aseară în ciuda gerului mușcător și a crivățului turbat și s-a bucurat de o largă participare, deoarece sponsorii au împărțit gratuit vin și țuică fiartă. La încheierea seriei de manifestări sportive juriul a decis că medalia de bronz va

fi oferită lui Cezărică Bucifal, care a ajuns pînă pe acoperișul Școlii Generale “Nechifor Lipan” și a rămas înfipt în horn, pe care l-a înfundat, existînd riscul ca elevii să se intoxice cu monoxid de carbon. Medalia de argint și cel de-al doilea loc pe podium vor reveni concurentului Năstase Aurelian, de profesie chitișbușar, însă de-abia după ce o echipă de chirurghi și meșteri lăcătuși îi va scoate din fund antena TV aflată pe casa unui gospodar dintr-un sat învecinat. Despre cîștigătorul competiției și ocupantul celei mai înalte trepte a podiumului, domnul Antonică Silvestru, încă nu se știe nimic. Cînd a părăsit trambulina, el a mai apucat doar să strige „Uăăăăi!”, apoi a dispărut printre nori.

În partea a doua a întrecerii s-a desfășurat proba de slalom uriaș, însă ambii concurenți înscriși au fost descalificați: domnul Rafael Zmeură, pe motiv că n-a ocolit nici un fanion ieșit în cale, și domnul Anghel Ramură, pe motiv că n-a ocolit nici un arbore ieșit în cale și nici o ursoaică flămîndă, cu puii săi.

* * *

- Interesante știri din sport, ce zici?

- Da, eu zic că știrile din sport sînt mereu interesante, dar există, din nefericire, și vești proaste. O veste proastă ar fi că autoritățile locale au pornit de-abia acum campania de euthanasiere a cîinilor maidanezi. Unul dintre reporterii noștri se află pe teren pentru a lua pulsul și a sta de vorbă cu cei angrenați în această operațiune:

* * *

- Da, mulțumesc că mi-ați dat legătura, iată, sîntem alături de cei care tocmai se căznesc să rezolve într-un fel

sau altul problema cîinilor comunitari... O problemă la ordinea zilei. Mai bine să vorbească despre asta chiar cei direct implicați:

- Bună ziua... Domnu', domnu'! Dacă sînteți amabil să ne răspundeți la cîteva întrebări... Așadar, cine sînteți și ce faceți aici?

- Așadar, deci, da, stați puțin să mă arenjez la freză, dacă mă pozați... Deci, sînt un om al muncii, care acum, în aceste momente care mă întrebați, tocmai prestez operațiunea de pîndeală, care cînd se încheie pîndeala încep să trec la punctul doi, care este, cum ar veni, ademeneala...

- Sînteți, așadar, angajat al serviciului de ecarisaj, nu?

- Nu. Eu hingher sînt. Hingher, care tocmai ne-a trimis domnu' primar să deratizăm cîinii dîn oraș, care s-a-nmulțit, latră noaptea, hau-hau, hau-hau, care dom' primar nu poate ca să doarmă de gălăgia care o face cîinii care latră... Mai mult, face murdărie, fugărește pisicile și locatarii care vine de la magazin cu cumpărături în pungă...

- Pomeneți adineauri de etapele muncii dumneavoastră. Fiți puțin mai explicit, dacă se poate.

- Păi, mai întîi e, cum ați zis că pomeneam adineauri, pîndeala. Adică să pîndim să vie cînele, ori să plece stăpînul, pentru ca să-l putem prinde...

- Vreți să spuneți că dumneavoastră prindeți și cîinii cu stăpîn, nu doar vagabonzi?

- Dacă ne enervăm și mai luăm înainte și una mică, de curaj, prindem și stăpînul lui cînele. Deci, adică omul, adică, cum ar fi. Hop-trosc, hodoronc-tronc, un-doi, lațu' de gît, nu mai apucă nici să zică pis!

- Cum să zică pis, doar e cîine?

- Stăpînul lui cînele să zică pis... La noi nici nu prea contează, de fapt, dacă cînele e de rasă ori de gunoi, maidanez sau comunitar, cum îi zice mai nou, de cînd cu

comunitatea europeană, la noi contează să iese ei la număr, decît că ca să ne luăm și noi banii...

- După operațiunea de pîndeală, cum îi ziceți dumneavoastră, am înțeles că urmează să ademeniți cîinele. Cum faceți asta?

- Asta facem cu feluri specifice, cum ar veni de la coleg la coleg, adică. Costică, de exemplu, a învățat să facă ca mîța, miaună, miorlăie, vai de capul nostru cînd încep ăștia a lătra; Vasilică are un motan legat cu sfoară, care-i dă drumul pîn fața cînelui și cînd vine, haț! Motanul e refolosibil, că s-a învățat de-acuma, se ferește, nu se lasă...

- Dumneavoastră ce metodă folosiți?

- Eu combinez de la caz la caz diferite metode diverse, care depinde de felul cînelui, cum e el, adică rasă, sex, culoare, nume...

- Cum adică să depindă metodele de numele cînelui? Ce vreți să spuneți?

- Deci, vreau să spui că dacă pe cîine îl cheamă Zorro, de un exemplu, eu am metoda că să strig la el "Zorro, hai aici!". Dacă-l cheamă pe cîine, tot de exemplu, Bombonica, Pichi sau Bubiță și strig "Zorro, hai aici!", nu vine, dacă mă-nțelegeți. Așadar, trebuie să strig "Bombonica, Pichi sau Bubiță, hai aici!".

- Și cum știți numele cînelui pe care vreți să-l ademeniți? Ați adunat în prealabil informații de la oamenii din cartier sau cum?

- Păi, deci, eu încerc prin încercări repetate. Strig mai multe nume: la care ciulește urechile, sigur așa-l cheamă. Numele care le strig, eu le iau din cartea de telefon, care uitați, umblu cu ea după mine...

- Și merge, merge?

- Ei, asta-i! Merge, dar întîmpinez și neajunsuri. De exemplu, acum o săptămînă am întîmpinat neajunsul cu un animal de cîine, am strigat patru zile și nopți la el și de-abia

la Popescu Ghe. Viorel de pe Sulfinei paișpe, bloc Barbu opt, a ciulit urechile.

- Dar l-ați prins?

- Ce să-l mai prind, că după patru zile și patru nopți ne cunoșteam bine, ne împrietenisem, îmi devenise ca un frate, mai ales că tot Popescu îmi zice și mie de la botez.

- După ce prindeți un câine, ce faceți cu el?

- După ce prind un câine, dacă îl prind eu pe el și nu mă prinde el pe mine de picior, cum s-a mai întâmplat, deci dacă l-am prins, îl duc la domnul primar, în audiență, care-mi zice "Brava, mă, Popescule!" și-mi dă de-o bere-două. După care luăm câinii și-i tatuăm, că așa ne-a învățat la instructaj.

- În ce fel tatuati câinii? Le inscripționați un număr pe ureche sau cum?

- Cum, necum, asta nu ne-a mai zis la instructaj, așa că face care cum îi vine pînă minte sau la mîină. Eu, de exemplu, îl leg la bot și labe cu batista să nu mîrîie câinele, să mă muște - că ăștia și mușcă, știți! - apoi le tatuez de la caz la caz ancore, sirene, inimi cu săgeată sau le fac desene cum poartă tineretul pe geți: usa, ai laviu... Asta le fac eu!

* * *

- Da, îi mulțumim colegului nostru aflat pe teren și îi dorim să rezolve oarecum problema, deoarece am văzut acum pe monitorul din studio că niște câini tocmai îi dau tîrcoale... Să trecem și la subiecte mai optimiste, pentru că anotimpurile se succed inexorabil. Dragi telespectatori, trăim, după cum bine se știe, într-o țară a contrastelor de tot felul. În anumite regiuni, după cum ați putut vedea, nămeții au pus stăpînire pe părțile carosabile, dar există și zone în care topirea zăpezii provoacă fenomene dintre cele mai puțin dorite de localnici, cum ar fi inundațiile. Desigur, un

alt coleg de-al nostru, tot un reporter special, se află în aceste clipe la fața locului, pentru a ne spune cum a fost rezolvată problema viiturilor de la munte... Costele, ai legătura... Costele! Costeleee!

* * *

- Mă scuzați, da, nu am auzit, că toate clipocesc în jurul meu... Ca să parafralez niște scriitori, mai exact pe autorii manualului de fizică, aceste troiene de zăpadă sînt, de fapt, apă. Apă în stare solidă. O apă în stare solidă devine din nou lichidă cînd se încălzește. Acum, în ultima vreme, s-a încălzit la noi în județ, iar apa în stare solidă din troiene s-a transformat în apă lichidă, care curge pe unde poate. Dacă nu poate, inundă. În jurul meu, mai mulți localnici se leagănă, plutesc. Eu stau în mijlocul lor, în apă, de vorbă cu cîțiva dintre ei. Acum, chiar cu primarul: domnia sa tocmai plutește alături, într-o ambarcațiune improvizată dintr-o cadă, așadar încercăm să îl abordăm. “A aborda” pare cel mai potrivit verb, în cazul de față:

- Bună ziua, domnule primar Andrei Marin... Numele dumneavoastră, Marin, se potrivește perfect în context, nu credeți?

- Eu cred că dacă mă mai enervați cu poante proaste, nu vă mai răspund. Sînt necăjit acum, nu vedeți?

- De ce, fiindcă vă gîndiți deja la urmările acestui dezastru?

- Da, și mai ales că mă vedeți acum în cadă, care e alunecoasă și nefamiliară. Eu nu prea obișnuiesc. Eu, decît mai mult cu scăldatul vara, la rîu, cînd curge; în rest, mă tem să nu răcesc.

- Au mai fost asemenea inundații aici, la dumneavoastră?

- A mai fost acum doi ani, în sediu, că s-a spart o țevă

și m-a inundat, s-a udat dosarele... Pînă la urmă, ne-a trimis ajutoare de la Guvern, care mi-am făcut casă nouă din ele.

- Nu era mai bine dacă din ajutoarele primite construiți diguri, să nu mai intre apa în sat? Bănuiesc că și pe dumneavoastră v-a inundat, nu?

- Păi nu, că casa aia care am făcut-o e la oraș, care am apă la robinet. Și atunci, cînd cu țeava spartă, eu am fost singurul ăsta, cum îi spune, sinistat. Iar dacă făceam dig, acuma nu mai inunda apa de la rîu, și dacă nu mai inunda, nu se mai dărima casele, și dacă nu se mai dărima casele, nu mai era motiv de trimis ajutoare... Despre alte inundații de pe la noi, care m-ați întrebat, mi-am adus aminte că a mai fost. Astă-vară, de exemplu, a fost cu cișmeaua din fața școlii, cînd a curs trei săptămîni, că nu se găseau garnituri de paișpe. Mai recent, nu țin minte...

- Țăranii, oamenii din sat, ce spun de necazurile care s-au abătut pe capul lor? Sînt îngroziți, nu-i așa?

- Ei sînt îngroziți de cum s-a împărțit pămîntul, cu legea, știți... Noi acum ne bucurăm că s-a dizolvat în sfîrșit CAP-ul, poate o fi mai bine...

- De-abia acum, la aproape două decenii de la Revoluție, ați organizat ședință de dizolvare?

- Nu, că s-a dizolvat singur, fără ședință, cînd a venit apa, s-a înmuiat chirpiciul de la fostul sediu, s-a topit și s-a dus, a dispărut... Lumea e chiar bucuroasă cînd se inundă, vrem și să schimbăm numele satului în Mica Venetie. Mai întîi că s-au astupat fără investiții gropile de pe străzi și ulițe, apoi că nu te mai scoli dimineată să dai apă la vacă, la porci... Fiecare are pește în casă nu numai la zilele de dezlegare și nu doar în frigider. Eu am prins azi dimineată un crap uite-așa în camera copilului...

- Iar copilul ce făcea? Sau l-ați evacuat din timp, nu?

- Copilul se juca pe hol de-a bătălia navală, în loc să-și facă lecțiile.

- Familia cum se descurcă în asemenea condiții?

- Păi, nevastă-mea a plecat la oraș, la cumpărături, în albia de rufe, iar soacră-mea... Soacră-mea e dusă cu pluta...

- Ceilalți săteni cum fac față inundației, cum se descurcă?

- Păi, cam ca pe la noi, adică fiecare pentru el. La caz de dezastru, cum ar veni ăsta de aici, nu mai ții cont de rudă, frate, cumătru... De un exemplu, cu trei ore în urmă l-am văzut pe Fănel, care plutea într-un șifonier cu trei uși, în vreme ce săraca nevastă-sa se chinuia pe o noptieră fără sertare. Dacă vi-i zic pe toți cum fac față se usucă apa, da' un exemplu tot dau. Azi dimineață a fost înmormântare în sat, a murit o babă de 97 de ani, Ecaterina Samurache; să fiu mai exact, ar trebui să zic scufundare, nu înhumare, dar n-a mai fost, că cum trecea cortegiul, care cumătru pe cauciuc de tractor, care nepot în cadă de baie, care vecin sau cunoscut pe mese sau dormeze, a dat un val mai mare, a luat sicriul cu baba și pluta cu colaci și colivă și... Fuse, fuse și se duse, au scăpat-o la vale. Acu', na, ce să spui, cine o găsi-o, prin satele din aval, a lui să fie, nu cred că ne-o mai dă înapoi, mai ales coliva, că a dispărut cinstea românilor!

* * *

- Dragi telespectatori, ați aflat, prin urmare, că există în țara noastră nenumărați compatrioți aflați în primejdie, aflați în nevoi... Cu această ocazie, anunțăm că postul nostru de televiziune angajează noi reporteri speciali... Deocamdată vă spunem la revedere și vă așteptăm mâine, la aceeași oră, pentru un nou jurnal informativ! O seară cât mai plăcută alături de noi!

File din jurnalul elevului Nelu

earna bucuria copilor

a venit earna! copii veseli ese la joacă pe derdeluş se dă pe geată se bulgăreşte sau face uameni de zăpadă. Şii noi am făcut geţuş în carter în faţa la magazinu une ese vecini mei cu sacosiile da na căzut nimenea pe iel decît puţin de tot şi nu sa lovit tare că zicea şi nenea de la anbulanţă că sigur scapă moşu dacă se întîmplă vre-o minune şi are zile la vîrsta lui.

Alantăeri mam dus la şcolă une nea scos în paoză domna profesoră ca să curăţim curtea de troene şi dupaea să facem un uoam de nea specific vîrstii noastre. noi neam început să ne bulgărim cu bulgări şi dupaea am făcut şi un uoam de zăpadă mai ezact un domn de zăpadă că am tras toţ deodată în domnu director care trecea pea-colo şi lam astupat de tot dupaia iam făcut pălărie dîn găleata de gunoae. Cîn so dezgeţa poate că ese da nu prea crecă fîncă noaptea a fost ger şi eri să întărisă ca peatra domnu director.

mia î-mi place tare earna bucuria copilor fîncă acu pot să zvîrlu cu bulgări şin nenea grigorică adimistratoru să cază pe geată săş rupă gîtu fîncă ma pîrîl la părintţ că am dat în iel cu praştea cîn punea antena dea căzut dupe balcon. Tot ieu î-m-i mai place earna fîncă eri cîn a-m vrut să facem

un nene de zăpadă pe deluțu de lîngă parcale nea lunecat bulgărlu cel mare pe derdeluș în jos șii sa făcut șii mai mare șii mai mare și crecă se făcea cît blocu dacă nu se spărgea de tanti marcica femea de servici care mătura pîn față așa că fîncă iera plină de omăt na mai trebuit decît ca săi pui un morcov în gură cărbuni la ochi că mătură deja avea în mîină da după juma de oră nea mîncat morcovu.

earna ieste cel mai frumos anotînp al sezonului plin cu bucuri ptr. toț copii șii chear ptr ieu mai ales că fîncă mam udat la sâniuş șii mam răcit la nas șii nu mai mă duc la școlă.

c-um mam înbolnăvit de gripă și ma dus la poreclinică

După ce mam udat la joacă pîn zăpadă mam molipisit de gripă șii ma loat cu temperatură la subraț și cu strănutat dîn nas care i sa făcut greață lui tata cîn ma văzut cum îmi curge în tînpu mesii și mă smîrcîi deaea ma dus mama la poreclinică ca să mă însănătoșez dinou. La poreclinică iera frumos șii ma dus la o tante doctoră care mea băgat ternometrul ca sămi ieie temperatura da mam spereat că de ce să meo ieie că dupaea ieu cu ce rămîi dacă meo ea fără sām-i dee nimica la scimb șii a mai vrut sămi iee tensiunea și pulsu care eam zis că i le dau numa pe doă gume de amestecat cu surprize.

A venit șun dom doctor bătrîn cari în loc să mă însănătoșeze sa apucat să asculte muzică că șia băgat în ureci niște cauciuce de la stestocop care avea la capătu celănlant o tobiță mică care am bătut ieu în ia cu bobîrnacu dea sărit în sus domdoctor. Dupaiea a vrut ptr. ca sām-i facă injecte da ieu am fugit pe sală și iel după ieu cu siringa în mîni noroc cam vărsat pe hol niște pastili rotunde și

colorate ca alunecat pe iele domdoctoru dea căzut pe trepte în jos și na mai țipat.

Dupaia cum fugeam ieu să nu mă prinză infirmerii că striga că ce iam făcut lui domprofesor mam ascuns într-o dae de raze care era întuneric și un fel de ca un dulap care mam băgat în iel da sa spereat o tante dea leșnat fîncă mia văzut pe un ecran schiletu care mișca că tocma mă scobeam în nas cu picsul. întrun cuer era niște halate albe care meam loat și ieu unu șo bonetă și meam pus șii o pînză la gură ca să mă uiț în oglindă să văz dacăm-i șade bine să mă fac doctor cîn oi fi mare da fîncă iera întuneric și nu mam văzut bine a-m eșit pe coridol une ma loat două infirmere și mea zis hai domdoctor ca venit pacentu de la țară dea adus corcan șo damijană.

ieu iam făcut doă injecți cu apă și una cu cerneală șam plecat acasă cu corcanu și vinu care mia mea plăcut la poreclinică că mam făcut sănătos dupaea cu vin fert și mai am loat deacolo un bisturel carei bun la curățat nuci șii mai am și niște seringi care le duc la școlă săi fac sănătoș și pe colegi mei.

cu părinți mei l-a cabană

Ma dus părinți mei în escurse la munte une am mers cu trenu care meam făcut curea dîn pele de cefere că așa scria pe ea șii mam amuzat deam scuipat pe geam de lam nimerit pe un nene dîn alt conportament care fuma cu capu afară da ie vina lui că dacă na citit că ie periculosu sporgersi iaca cea pătit.

La munte mia mea plăcut tare cu telecabina cîn am urcat toți la cabană fîncă de frică că era mai sus ca pe bloc la noi mea venit pișu și crecă tăetorii de lenmne care era dedesupt a crezut că ploă și nu nea nimerit cîn a svîrlit cu

toporul dupe noi. La cabană era frumos și o pele mare de urs în holu căbănii pusă în fața șeminelului care mam băgat ieu sub ia deam început a mormăni mor mor mor cum face ursu de sa leșinat toț turiștii.

Nea cazat într-o odaie cu mai multe paturi ca cum e la cabană și cu alți cinci turiști care cîn mam descălțat a mai rămas numa doi care leșinasă pe pat da a plecat și iei după ce ia trezit cu apă rece de isvor așa că mama ma pupat de bucurie fîncă care cîn a plecat și a uitat bagajele și borseta. Am dat o roată în juru căbănii une creștea petre și flori de colț dîn care iam făcut o coronită lui mama care cîn a văzuto cabanerul a țipat de individie dea fugit după eu să mio ieie da a lunecat pe niște biluțe de capră neagră și i era să cază în prăpaste da sa prins deo rădăcină și la scos mai încolo.

După amează am eșit în pădurea de la munte care era cu copaci în ea și cu animale sălbatice care cîn ma văzut a luato la fugă și am mai văzut un isvoraș cu apă rece și linpede care am mai făcut ieu alt isvoraș lîngă el une a venit să se adăpeze un cerb care după aea făcea numa huu huu și se izbea cu coarnele de copaci. În codru mam întîlnit cu ursu moș crăciun sau mojmartin nu știu ezact cum îl cheamă care am făcuto pe mortu iar animalu ma mormănit pe la urechi după care ma mirosit și a căzut. Dîn codru des am cules o veveriță moartă un vezure tot mort și iel și niște ciupreci cu pălărie roșe cu bulini albe care seara la cabană nu ma văzut nimenea că leam pus la fert în oala cu mîncare și crecă lea plăcut la toț fîncă azi dimineată na mai eșit nimenea dîn odaie de la iei. Voi mai scrie în jurnalul meu da nu acuma că ma strigat nenea cabaneru sămi arate ce pușcă frumoasă are cu care tocma vrea să tragă în eu.

cu bunici mei l-a cules de strunguri

Fincă a venit toamna care iese anotimpul hanbarelor pline de bucate ma dus părinții mei la bunici la țară săi ajutam la cules de recolta rodnică a toamnei. Cîm ma văzut bunicu sa bucurat că avea pastilele la iel și na mai făcut hîu ca vara asta cîm la dus la dispensar de ia pus mască de oxigen la gură și iam învîrtit ieu robinetu de sa umflat bunicu ca balon. Și bunica sa veselit de vizita mea da a scos mama din cotețu purcelului și ia zis că ma adus să ajut la cules strunguri din vie așa că bunica a lăsat furca jos. Am mers în via cu strunguri care mea zis să culeg de săi pui în găleată care eu prima de toate am mîncat strunguri pînă mea venit de la burtă că era stropiți deci mam ascuns ca să fac întrun vece care am aflat după că era coliba lui nenea paznicu dela vie. Noroc că nu ma prins să mă bată fincă mam ascuns sub tractor de iam înpins din greșeală cu picioru peatra de la roată care sa pornit la vale și peste nenea pasnicu și peste colibă plus alți oameni care culegea în vie.

Pînă seara am cules douăzeci de găleți în special din plastec roș sau albastre care nu se uita la ele uamini. Bunica mea zis că mă hoțule ai furat gălețile vecinilor să vez tu ceo să pățești numa bunicu sa bucurat că a zis că le vinde de cunpără rachiu din iele că tot nu sa făcut anu ăsta recoltă ca bătut piatra și ce sa mai făcut a trecut tractoru de lea stricat. După două ore pe bunicu la luat nenea plutoneru de la săltat ptr. găleți care mia mea plăcut la cules fincă cîm am mers cu părinții mei săl vedem pe bunicu în arest la postu de poliție am luat un pistol din seltar cu care moi juca foarte frumos în prima zii de școală să trag în tanti învățătoare.

Ei, ia să vedem ce-și
dorește elevul Nelu...

... POATE NIȘTE COPITE
DE REN PESTE BOT?

Mersul Trenurilor

- Roman diesel-electric -

Motto:

„Angajăm personal. Sunați la gară”

Primul capitol, din care aflăm cam care este rostul trenurilor pe lumea asta, în general, și al personalului 89890, în special. Tot aici apare și șeful Jenică, dar nu prea mult.

Nu se știe exact nici pînă azi ce a fost mai întîi: locomotiva ori calea ferată; pe tema asta, unii specialiști în probleme de tehnică se contrazic și în zilele noastre, iar cu prilejul unui simpozion internațional, cîțiva respectabili cercetători s-au încăierat în holul unei instituții seculare, apărîndu-și principiile. Cu atît mai puțin se cunosc numele celor care, de-a lungul veacurilor, din dorința de mai bine, de progres, au dotat vagoanele cu perdeluțe murdare, canapele învelite în mușama, cuiere și fotografii înrămate pe pereți. Printre anonimi se numără cei care au montat plăcuțele inscripționate cu tradiționalele “E pericoloso sporgersi” sau “A nu se folosi în timpul staționării”; tot necunoscuți rămîn și urmașii lor, care au furat perdeluțele, au tăiat cu bricegele mușamaua canapelelor, au rupt cuierele, au stricat pedalele closetelor din vagoane și au adăugat fotografiilor înrămate de pe pereți detalii nerușinate...

A doua zi după ce s-a inventat fotografia, unii au făcut prima poză cu femei goale. Se poate băga mâna în foc că al doilea film realizat vreodată în istoria cinematografiei a fost unul interzis minorilor. După cum spuneam, nu se știe nici pînă azi ce a fost mai întîi, locomotiva ori calea ferată, dar mai mult ca sigur, a doua zi după inventarea trenului s-a găsit cineva care să-i adauge vagonul restaurant, cu bufet, bere rece și ciorbă de burtă...

În zilele noastre există trenuri de marfă sau de pasageri, puse în mișcare de locomotive electrice, diesel, diesel-electrice, cu aburi sau cu alte chestii. Există vagoane de diferite modele, mărimi sau culori, avînd destinații dintre cele mai diverse. Vagoanele pentru călători formează o specie aparte, care prezintă mai multe subspecii.

Pe căile ferate din întreaga lume circulă, scoțînd un tăcănit universal, vagoane pentru toți, indiferent de sex, religie, vîrstă, apartenență politică, studii, rasă, etnie sau buget. Pe aceleași șine pe care au alunecat lin și parfumat aristocrații pasageri ai Orient-Express-ului s-au înghesuit, apoi, garniturile cu soldați în drum spre front, după care, zdruncinîndu-se, trenurile cu brigadieri și vagoanele scorjite ale personalelor de navetiști. Calea ferată reprezintă astăzi o oază de egalitate socială: deși a plătit mai mult, omul de afaceri sau năzuosul parlamentar călător la clasa I ajunge la destinație în același moment și cu aceeași întîrziere ca simplul cetățean așezat pe valiză, pe culoar. Și, fiindcă dispunerea vagoanelor e hotărîtă de forțe situate mai presus de înțelegerea unui călător obișnuit, iar gările în care se schimbă locomotiva și sensul de mers sînt multe și necunoscute, nici măcar șansa de a coborî din tren mai aproape de gară și de peron nu i se oferă pasagerului simandicos. Măcar la avion e mai simplu: în caz de coliziune frontală, cei care mor primii sînt pasagerii de pe scaunele din față, cei de la Business Class.

* * *

Trenul personal 89890 are vagoanele verzi și murdare și nu are Business Class, deoarece cu el nu călătoresc prea mulți oameni de afaceri - doar câțiva patroni de magazine mixte amenajate în garaj sau de bufete comunale mai merg la oraș, după marfă. Are, în schimb, vagon restaurant, adăugat în mod excepțional pentru călătorii care pînă atunci trăgeau semnalul de alarmă, oprind garnitura în dreptul tuturor bodegilor zărite pe geam. Rezultatul înregistrat a fost pozitiv, iar după cîteva luni, o persoană cu simț practic din conducerea regionalei a lipit de restaurantul pe roți și un vagon de marfă, rezolvîndu-se astfel și problema aprovizionării pe traseu; unii rămîn de părere că ar fi fost mai nimerit un vagon-cisternă...

* * *

Pe peron, șeful de tren Jenică se uita la ceas; prin jurul său treceau ca niște particule în mișcare browniană călători cu geamantane, genți și saci sau împingînd cărucioare de butelii. Toți se dădură în lături pentru a face loc unui electrocar plin cu bidoane și condus de un cetățean care purta după ureche o țigară boțită și care făcea din gură “Bi-biiii! Ti-tiii! Ni-no-ni-no! Ferea, că n-are frîneeee!”, fiindcă vehiculul nu avea nici claxon. Acesta își întrerupsese discursul pentru a-și trage sufletul și a striga:

- Hai noroc, nea Jenică! Merge, merge? Ce face ăla micu?

NOUL MERS AL TRENURILOR

TREN NR.	SOSEȘTE S-AR PUTEA SĂ SOSEASCĂ LA ORA:	PLEACĂ S-AR PUTEA SĂ PLECE LA ORA:
2	~~~~~	~.
~	~~~~.	~
~	~~~~	~
-	-	

Popa Serapion Tămîie povestește păcătoșilor despre parastase și zădărnicia celor pămîntești - printre care, economia exagerată de apă curentă.

Forfota gării se domolise: pasagerii, veniți în gară cu ore înainte, să nu piardă trenul, se urcaseră în vagoane, iar acum fumau pe culoar, așteptînd să audă fluierul pentru a-și lua rămas bun de la rudele rămase pe peron și pentru a scoate sticlele, puii prăjiți și ouăle răscoapte din genți. Sub banchete, găinile, rațele, gîștele și curcanii încetaseră să se mai zbată și încercau să socializeze pe limba lor de orătanie.

Pe holul vagonului 6, un 6 desenat cu creta și semănînd cu un G sau cu jumătate de perjă, plutea fum de la trei țigări proaste. Primul fumător, un gras creț și mustăcios, ridicase tonul, împrôșca scuipat cu tutun și răspîndea miros de transpirație cînd își întărea spusele prin gesturi.

- Deci, moșul, cînd l-au dezgropat, parcă dormea, cu pălăria pe piept și bani pe ochi. Au căutat cumnatul și cumătrul să-i scoată inima, s-o ardă și s-o bea, să le treacă de moroi: ei, n-au găsit-o. Nu i-au găsit inima!

- Păi, da' cînd l-au dezgropat? vru să știe al doilea fumător, Aurel Lătunoi, zugrav cu ziua și fost candidat la un post de consilier local, acum îmbrăcat într-o salopetă murdară, dar călcată impecabil.

- După șapte ani, la parastas. Se mai întîmplă lucruri din astea, zic eu, lucruri pe care omului nu-i este dat să le-nțeleagă. Să spuie și părintele: nu-i așa, Sfîntia voastră?

Cel de-al treilea pasager de la geam purta haină preotească și trăgea cu poftă iarba-dracului, trecîndu-și din cînd în cînd mîinile prin barbă. Serapion Tămîie îl slujea pe Dumnezeu la biseriçuța din spatele gării; fiind singurul popă din zonă, avea clientelă numeroasă și era considerat o autoritate mai presus decît cele locale - de care oamenii se cam fereau, mai ales cînd mergeau noaptea la cules păpușoi, motorină din conducte sau alte roade ale ogoarelor.

- Fiilor, mică e înțelegerea omului și multe sînt căile Domnului. Parastasele astea nu-s de glumit, v-o spun eu. Adică nu eu, ci specialistul din mine v-o spune.

- Păi, zi-o, părinte, că mai e pînă fluieră, se rugară cei doi de fața bisericească.

- Ca să dau doar un exemplu, începu părintele Serapion Tămîie, eram mai demult, cu niște ani în urmă, la un mort. Mort-mort, își trăise traiul, bătuse nouăzeci, nu contează; oricum, jale, ca la mort. În casă, aglomerat, rude, colivă, vin de pomană, colaci și fum de lumînări... Le-am zis că mai bine ies la aer pînă în ogradă, unde era întinsă masa mare și, nu zic nu, plină. Era așa, la un sfîrșit frumos de septembrie, pui fripți, purcel, albinele încă mai zumzăiau, vinuri de vreo trei feluri, o boare plăcută, țuică, știți decorul. Ei, mă înfig eu singur, nu mă vedea nimeni - și dacă m-ar fi văzut, ce, că doar unu-i popa, nu? Adică VIP, cum s-ar spune, nu? Deci, iau eu din toate, icre, salate, hamsii, maioneză, că era parastasul ca la nuntă, numai mirii lipseau. Mă întorc la mort, fac treaba, îl ducem la veșnicul domiciliu, dup-aia hai înapoi, că e masă mare. Cînd mă îndreptam eu din nou spre salate, pui și pulpîțe, mă trage de mîneacă o babă. Una cu nas mare, scobită și

galbenă la față. Mă trage deoparte și-mi zice la ureche, cică “Părintele, părintele, nu mânca, să nu mănînci, să nu pui gura pe bucate!”. “Ce-i, fă, ce-ai pățit, ai țințari acasă, ai visat strigoi, adică de ce să nu mănînc?”. La care ea, cică “Păi nu, părintele, că ăștia, rudele, deh, au spălat farfuriile, paharele și tacîmurile în cadă, și tot acolo au ținut și sticlele la răcit!”. Eu mă tot gîndeam la alea de pe masă și am întrebat-o “Ce-are, fă, ce-are cada lor din baie, de ce nu-i bună, poate n-o fi de import, cu jacuzzi, nu?”, iar atunci îmi zice baba că “Păi are, părintele, că înainte, tot în apa aia, ca să facă economie, au spălat mortul!”. Ei, bine, atunci am fost eu bolnav și am zăcut două luni, că-l știam pe mort cum fusese la viața lui...

- Și totuși, stimate popă, părinte, cum e cu parastasele de șapte ani, mai rămîne sau nu mai rămîne inima, că tot n-am priceput? Întrebă primul fumător, după cîteva minute în care nu făcu decît să se scarpine, privind cu greață în jur.

- Păi, cum? Deci, la ceva vreme după aia, merg eu la un parastas de șapte ani, o cucoană. Știți cum e la șapte ani, cînd se scot ciolanele din groapă și se spală cu vin, se face masă, se dă de pomană... Stau eu și aștept să termine băieții care săpau în cimitir, se aude cazmaua în lemn, sicriul, ce mai rămăsese din el, iar Titi, groparul, dă capacul la o parte să scoată oasele. Ei, atunci l-am văzut pe dom' Titi cum se face ca lumînările și leșină. Frate-su, tot gropar și el, fuga să-l ajute, crezuse că i s-o fi făcut rău, “Titi, Titi, stai așa că viu!”. Ei, se îngălbenește și ăsta și cade peste Titi. Tot așa, au mai leșinat încă vreo trei băieți; după ce i-am stropit cu apă și s-au trezit, mă apropii și eu să văd cauza, de ce, ce s-o fi întîmplat, poate or fi fost ceva gaze, emanații, știți cum e. Mă uit în groapă și mă ia groaza. Atunci i-am înțeles eu pe bieții băieți...

- Da' ce-i, ce era, părinte, ce era acolo? Se făcuse moroi, vampir, baba, nu?

- Nttt! Ce vampir, bre? Mai rău! Din babă rămăseseră oasele curate, ca după șapte ani, și deasupra, peste coaste, așa, se ridicau țîțele femeii, ca două punguțe lucioase! Titi și ăilalți gropari, dacă n-au văzut silicoane la viața lor, normal că i-a apucat, încheie popa, tușind cu subînțele.

Trenul pleacă, respectînd legile mecanicii newtoniene, iar noi aflăm cum nu trebuie zugrăvită o casă și de ce e bine să fim corecți cu meșterii.

Șeful de gară Anton Fluieraș fluieră luuung din țignalul primit pe inventar, iar trenul personal 89890 porni cu o smucitură, scîrțîind pe șine. Smucitura asta a fost una singură, dar efectele sale au fost multe. În vagonul 2, de exemplu, trei geamantane și o damigeană au căzut din locul lor special amenajat peste Zamfira Căraușu, 87 de ani, care adormise deja. În vagonul 4, un domn care își scosese să mănînce ouă fierte cu roșii de cum urcase în compartiment și-a înfipt furculița în ochi, apoi în mîna vecinului. Ceva mai încolo, dar în aceeași clipă, un alt domn - cu gambetă, pantaloni în dungi și mustată în furculiță - tocmai scăpa pe geamul larg deschis al unui alt compartiment, din cauza aceluiași șoc, un pechinez numit Bubico...

Prin urmare, mai cu o valiză în creștet, mai cu o găină sau o furculiță în ochi, pasagerii au simțit că trenul s-a pus în mișcare - întîi accelerată, apoi oarecum uniformă. Părintele Serapion Tămîie din vagonul 6 scoase dintr-o tăgîrță roz imprimată cu îndrăgite personaje din desenele animate cîteva prescuri și începu să le molfăie.

- Deh, rosti ca pentru sine Aurel Lătunoi, zugrav cu ziua și fost candidat la un post de consilier local. Se vede, Sfinția-voastră, că multe lucruri ne sînt ascunse nouă, oamenilor de rînd. Silicoanele babei, deci? Eu, dacă eram acolo, le luam acasă, le spălam și le dădeam lui nevastă-mea. Le-ar fi cusut în loc de pernîțe, la palton. Păcat să se piardă, păcatele mele...

- Fiule, nu-i frumos să gîndești așa, răspunse printre îmbucături popa Tămîie, fiindcă fapta asta, oricum ai lua-o, tot profanare, adică mare păcat se cheamă. Plus că, vorba aia, nu e igienic, are microbi, miroase a groapă... Asta îmi amintește de o enoriașă din parohie, Venera Nătărău, căreia îi intrase dracul în casă; casă proaspăt văruiată, oarecum curată, da' cum intrai, cum simțeai pucioasa diavolească. M-au chemat acolo să fac exorcizare, să-l scot pe Necuratul; am făcut, am refăcut, tot nimic, tot mirosea...

- Nu-i baba aia care creștea bibilici în baie? Cu casa mov-liliachiu, așa, nu? Hă! Păi, părinte, și pucioasa aia a dracilor, de care vorbești matale, are o poveste lungă. De fapt, nu chiar așa de lungă, privi Aurel la ceas și aprinzînd încă o țigară.

Deci, începui el povestea nu chiar așa de lungă, acum vreo doi lucram tot cu ziua, pe la cîte unul-altul, care avea nevoie. Știți, eu zugrăvesc, pun dibluri, împusc în beton, tai lemne, repar aparatură audio-video... Dacă e nevoie, dacă mă cheamă, pun lipitori, umplu borș sau țin evidența contabilă pe la firme. Deci, baba respectivă are o fiică, Stela Gresie, măritată cu un meșter de pe la noi. Ăla mă cheamă, odată, "Hai, Aurele, la soacră-mea, că avem comandă, dăm cu glet, cu var, punem faianță, ne-am

scos!”. Mergem deci noi la babă aranjați, pregătiți, ca meșterii; dumneaei se uita cam cîș, așa, la amîndoi, pesemne că îl știa mai bine pe ginerică al ei ce băiat bun e cînd nu-i cherchelit, adică rareori. Buuun! Deci, frec eu pereții, hîrșa-hîrșa, cu șmirghel, baba cu ochii pe noi, că să nu scape ginerică la cămară. Noi, cu cîrpe la nas și gură, pentru praf, înjuram pe sub cîrpe tot neamul babei. Ea, nimic, cu ochii pe noi, cică dacă tragem tare, fără pauză, peste două ore ne dă un ceai cu prăjiturile de casă. Colegul ăsta al meu, Gresie, ar fi băgat-o cu capul în var de drag. Ei, și cum gîndeam noi că mai bine ne băgăm picioarele și facem ceva în ciubucul babei, o strigă careva la poartă...

* * *

- Ei, și atunci ce-ați făcut? întrebă popa Serapion Tămîie, vădit curios.

- Ei, părinte, ce-ar fi făcut oricine în locul nostru? Normal că Gresie, ginerele, a sărit la cămară, la vinul cetățencei. Un vin roșu, căpșunică, din ăla de pătează... Și deodată, baba în ușă. Că hău, că vai, că bețivanule, că una-alta, că numai pagubă aduci, că unde mi-au fost mințile cînd ți-am dat-o pe fiică-mea, știți cum se zice la situații dintr-astea. Pe mine nu mă văzuse, fiindcă ascunseseam repede sticla cu vin în găleata cu var. Deci, Gresie se enervează, îi scapă o labă soacră-sii și mă lasă singur cu bestia în casă. Eu, na, luasem un aconto de la doamna și nu puteam pleca, zicea ceva, că vine cu agentul, deci fac eu ce fac, fleoșc-fleoșc cu bidineaua, că se lăsase întunericul de-acum și nu mai vedeam bine, apoi plec ca împușcatul, să nu mai aud de soacra lui Gresie în viața mea. Noroc că a doua zi am plecat de dimineață cu o lucrare, și pînă m-am întors, după o săptămînă, s-a mai uitat, s-a mai calmat doamna...

- Da' de ce, mă, ce să uie?

- Păi, v-am zis că ascunsesem sticla în găleata cu var, să nu vadă. Pesemne n-oi fi pus dopul bine, zic eu, așa că s-a amestecat vinul cu varul și de-aia i-a ieșit babei casa movulie, că pe întuneric n-am văzut. Au mai venit alți meșteri dup-aia, au încercat să dea cu trafaletul pe deasupra, da' nu știu cum se face că pe cât au dat, pe-atât mai tare s-a văzut culoarea. Blestemul lui Gresie, cred eu... Ei, acum știți de ce are doamna Venera casa așa de veselă, încheie meșterul zugrav Aurel.

- Da, bine, și ce legătură are cu pucioasa dracilor, cu mirosul? Întrebă părintele Serapion Tămîie.

- Aha, am uitat să vă spun: fiindcă baba a cîrfit că aia nu-i treabă făcută, ci pospăială, că ne-am bătut joc, că una, alta, n-a vrut să dea toți banii. De-aia, înainte de-a pleca, i-am lăsat într-o doză din perete un ou crud cu coaja nițel spartă și am văruiț pe deasupra.

Despre personalul de deservire al vagonului restaurant, despre direcții, senzuri și drumul omului prin viață.

Vagonul restaurant încă nu era deschis, deși cîțiva călători se urcaseră încă din gară pe scările și tampoanele acestuia, iar acum trăgeau șuturi în uși. Barmanul Tudorel Măsură și ospătarul Cornel Tavă tocmai turnau apă în ciorba de burtă, să o înmulțească; într-un tîrziu, ușa fu descuiată, iar mulțimea gălăgioasă de împătimiți ai socializării se revărsă într-un spațiu mult prea mic.

Obişnuiții trenului personal 89890 aveau locurile lor rezervate neoficial; intrușii erau nevoiți să se descurce. Un moș nebărbierit, purtînd o bască udă de sudoare și tricou imprimat cu iepurași, reușise să se tragă aproape de o

masă, cu fundul pe un sac mișcător, și comandă un Courvoisier dublu, cu lămîie.

- Vine băiatuuu! Un curvoaăă... cum a zis domnu' de la masa patru! strigă ospătarul Tavă, în vreme ce barmanul Tudorel Măsură luă cu un gest expert sticla cu aperitiv "Crișan" de pe raft.

- Da' unde mergi, moșule, așa încărcat? vru să știe tînărul angajat. Și ce duci matale în desaga ceea, nu știi că nu-i voie cu animale în tren?

- De dus, iaca, mă duc și eu unde mi-o fi drumul, doar bunul Dumnezeu știe de unde venim și încotro ne îndreptăm. Că din pămînt am plecat și în pămînt ne întoarcem... Eu, de exemplu, am plecat odată la gîrlă, la pescuit, și am ajuns în șanțul din spatele școlii, fără pantofi, ceas și undiță, dormeam cu punga de rîme sub cap, ca o pernă. După alte niște zile am plecat cu un purcel, să-l vînd la oraș, și m-am trezit în arest. Mi-au zis că făcusem scandal într-un bufet și dădusem cu purcelul în cap la o doamnă. Mai recent, n-am plecat nicăieri; băusem și mă culcasem în curte, ca omul gospodăru, da' am ajuns cu vreo zece kilometri mai jos, că venise viitura de la munte. De-aia zic eu că nu mai știu unde merg. Viața e plină de meandre... Iar în desaga aiasta, pe care șed io acum, dacă tîneți morțiș să aflați, o duc pe baba, pe nevastă-mea. Am zis să facem economie la un bilet.

- Da' totuși, unde-ai vrea matale să mergi acum?

- Totuși, dacă-i așa, aș dori să ajung la Zalău, la nepotu'.

- Cum ți-o fi norocul, moșule, da' nu-i ăsta trenul, interveni ospătarul Cornel Tavă, aducînd băuturile.

Niște lucrători ai ogoarelor nu prea au chef de muncă, iar un fost păpușar povestește despre legătura dintre artă, sperietori, o soacră de primar și niște americani.

- Băi, Vasile Roaită, care ai tras maneta? Maneta și semnalul cui te-a făcut! Strigătul țîșnise prin geamul deschis al locomotivei, un geam pătat de ulei și șters cu o cârpă murdară, care servise înainte drept față de masă. În întreaga locomotivă mirosea nu a motorină, ci a pescărie și a mujdei. Strigătul, care mirosea și el a pește cu mujdei, făcu să zbîrnîie geamurile degeaba, fiindcă nici o ființă vie din jur n-ar fi recunoscut că ea a tras semnalul de alarmă. Niște cetățeni îmbrăcați în nuntași, cu teniși noi, fugeau peste cîmp săltînd valize, papornîțe și damigene. Trenul oprise hăisa, între halte, iar unii dintre călători tocmai ignorau avertismentul “E pericoloso sporgersi!”. În depărtare se zăreau zeci de lucrători ai ogoarelor, parcă încremeniți în poziții nefirești și identice.

- Țștia de p-aici, din cîte se vede, au tare mare chef de muncă! spuse cu tîlc un călător vîrstnic, descăltat de ghetе și cu picioarele întinse sub nasul doamnei din față, care mînca pufuleți. Stă recolta, stau și ei...

- Se vede că nu ești de pe-aici, moșule, dacă nu știi povestea cu țștia, cum le-ai zis matale, și cu cheful lor de muncă.

- Așa-i, eu îs tocmai de pe la Valea Mîței, da' și noi avem în sat niște tîrîie-brîu care servesc de dimineată la bufet, iar pe cîmp nu s-ar apleca nici să-i muște cîrțița de sandale. Povestea ceea de care ziceai care-i, om bun?

- Mitrache mă numesc, moșule. Mitrache Păpușoi. Sînt - mai bine zis, am fost - păpușar-marionetist la noi, la

teatrul de amatori. Puneam în scenă din astea, pentru copii, așa, punguța cu doi bani, Întoarcerea punguței cu doi bani (*), fata babei, fata moșului, Hamlet... Iedul cel mic, lupul... Ce rol, ce interpretare! Cînd urlam ca lupul, făceau spectatorii pe ei, că erau mai ales preșcolari din ăștia, micii...

- Și?

- Și vine la mine primarul nostru, Aristide Sîrmă, într-o seară, cu o problemă: cică, dacă tot mă pricep eu la păpuși, la din astea, artistice, ia să mă gîndesc cum să fac să concep niște sperietori de pus pe cîmp, pe ogor la noi, că producția a ieșit mult sub estimări. Mi-a mai zis că, fiind cumătri, nu se organizează licitație, deci mă iartă că produc ilegal și fără taxe țuică în beci. Buuun! Deci, fac eu niște proiecte artistice, cum ar veni, și le prezint la prima sedință cu consilierii locali. Acolo se ridică unul de la opoziție și-l întreabă pe domnul primar că de ce sperietori de ciori, că la noi nu ciorile dăunează (nici n-avem ciori, fiindcă le-au prins oamenii, le-au dat cu clor și le-au vîndut la oraș drept pui), ci altele, cîrțițele, gîndacii de Colorado, coropișnițele și nu în ultimul rînd oamenii - deci de ce să nu fac eu mai bine sperietori de coropișnițe, cîrțițe sau gîndaci...

* * *

- Și ai făcut matală sperietori de coropișnițe? Cum arată sperietorile de coropișnițe? vru să știe controlorul de bilete Jenică, rămas cu cleștele palmat într-o mîină și cu cealaltă întinsă căuș, ascultînd povestea.

- Făcut un... făcut pe naiba! Pînă la urmă a rămas că să proiectez, cică, niște sperietori pentru hoții de carburanți care vin noaptea și dau gaură la conductele de pe ogoarele noastre, că din cauza lor se compromite recolta, după ce fac urmăriri cu polițiștii prin tarla... Deci, am făcut polițiști de tablă, mascați de tablă, procurori de tablă, așa, frumos

(*) "Întoarcerea punguței cu doi bani", tot de Cip IESAN, ilustrații tot de Jup, Editura Polirom, 2005

pictați...

- Și?

- Și au venit niște oameni din sat care nu s-au speriat de ei, și i-au furat pe toți într-o noapte, de-a valma, polițiști, mascați, procurori, cu cârca, aveau nevoie de tablă să repare acoperișul, cotețul, cine știe? Pînă la urmă, tot primarul, cumătrul, cu ideea, cică să fac și niște alte sperietori, cum ar veni, care să-i sperie pe țăranii care fură sperietorile de tablă puse să-i sperie pe ăia de fură benzină, motorină...

- Și le-ați făcut?

- Le-am făcut, să le ia naiba. Pe ele și pe boul de primar, care mi-a băgat-o pe gît drept fotomodel pe soacrăsa, doamna Antena Lampă, să scape de gura ei, că se visa fotomodel cucoana. Ce-i drept, care o vedea se speria, da' nici chiar așa, că dacă face unu' atac de cord, nu mă anchetează și pe mine?

- Bine, da' legătura care-i?

- Legătura e că după alegeri s-a schimbat primarul, iar eu am rămas cu cîteva duzini de sperietori pe stoc, toate cu fața doamnei Antena, care parcă se holba la mine cînd treceam pe lîngă ele, ziceai că-i Mona Lisa sau boii ăia de la carul lui Grigorescu. Habar n-avea nimeni la ce-ar fi putut folosi ele, fiind fără vreo utilitate, să-i zic așa... De-aia spuneam eu că munca pămîntului e relativă, încheie fostul păpușar Mitrache Păpușoi.

- Și, pînă la urmă, totuși, care-i treaba lor cu munca pămîntului? vru să știe moșul.

- Păi, lucrătorii ăia din tarla, de-i vezi matala pe geam cum parcă s-ar apuca, parcă nu s-ar apuca de treabă, alea-s sperietorile noastre... Le ținem acolo de cînd au venit niște americani să facă un film cu sclavi negri care lucrează pe cîmp, la fermă. Oamenii de la noi din sat n-au vrut să iasă la muncă nici măcar ca figuranți, pe valută, ziceau că

după cîteva șpîrle îi doare la trișcă de figurație, se simt vedete ca Mărgelatu și mănîncă semințe. Pînă la urmă, le-am vîndut ălora, cineaștilor, americanilor, tot stocul de bucăți; le-a convenit, că eu le dădusem înainte cu vopsea neagră pe față, să nu-i mai văd mutra doamnei Lampă cum se holbează la mine.

Trenul stă în continuare, spre deosebire de patru călugări de la Schitul Pasărea, care merg pînă-n pînzele albe să li se facă dreptate.

Vagonul restaurant era ticsit: de cînd personalul 89890 oprise în cîmp, zeci de pleșcări se repeziseră dinspre toate punctele cardinale ca furnicile la dulceață, atrași irezistibil de emblema pe care zîmbeau, așezate încrucișat ca oasele de pe steagul piraiților, un cutit și o furculiță. Înăuntru era aglomerație, erau mirosuri diverse și mult fum. Cîteva muște bîzîiau. Cei care nu prinseseră locuri la mese ședeau pe geamantane sau papornite, iar din loc în loc cîte cincisase dosuri late împărteau frățește o navetă goală. Se consuma orice, mai ales direct din sticle: aperitive și lichioruri în culori vii, ireale, vinuri de regiune sau selecționate, curacao, horincă, Martini, secărică la sfert, bragă, Dom Perignon, rachiu de mere, vișinată, afinată, caisată, căpșunată, țuică de dovleac porcesc sau bere. Se fuma pe ruptelea, iar cei mai mulți pasageri jucau cărți sau își spuneau snoave și cimilituri.

Într-un colț, patru dintre noii veniți formau o pată de lipsă de culoare: ieșeau în evidență prin hainele lor negre, prin pletele și bărbile lor, dar mai ales prin purtarea lor sfioasă. Nu fumau, nu înjurau, nu beau și nu jucau cărți; doar din cînd în cînd unul dintre ei, mic și burtos, scotea o batistă mare, își sufla nasul, apoi se ștergea cu ea pe față.

BUNĂ ZIUA, BILETELE
LA CONTROL

NAȘULE, AM
IMPRESIA CĂ-N
DIMINEAȚA ASTA
ȚI-AI ÎNCURCAT
UNIFORMELE

- Dar îndrăzniți, îndrăzniți, sfințiile voastre, nu stați în picioare, că-i drum lung pînă la capăt. Ia, Donose, Scarlate, faceți loc la oamenii iștea! luă cuvîntul un pasager mai în vîrstă, pe care ceilalți îl priveau cu respectul cuvenit și îi spuneau “dom’ maistru”. Unde mergeți, cuvioșilor, că vă văd cam posomorîți? îi întrebă el pe cei patru, după ce se așezară care pe banchetă, care pe navetă.

- Ei, fiule, ne vezi pre noi posomorîți la chip, dar și mai adîncă supărare în sufletele noastre stă ascunsă. Noi, aici de față, în luminata adunare, sîntem cuvioșii călugări Averchie, Pafnutie, Pandemie și Epizootie, frați întru credință la Schitul Pasărea, peste deal. Supărarea noastră cade la suflet de cînd bunul Dumnezeu, în nemărginita Sa înțelepciune, a dat să ne cerce credința și răbdarea, de ni L-a trimis pe necuratul.

- Și cum arată necuratul ăsta, cuvioșia ta? Posedă copite, coarne și barbă? vru să afle un mesean enervant, cu mustață și laptop. În vagon se lăsase liniștea, străpunsă doar de zgomotul urechilor care se ciuleau.

- Păi, cum să arate? Acum, ni L-a trimis sub chip de autorități locale, deci e cam așa, gras, ca matale. Totul a început într-o dimineată, cînd la poarta lăcașului nostru de rugăciune și uitare de cele lumești au venit niște oameni. Erau cu mașinile, doi aveau straie așa, otova, costume de protecție, măști, obrăzare, iar unul cu cravată, care a zis că e de la minister, flutura o hîrtie și striga că vrea musai să-l vadă pe taica stareț, cuviosul părinte Epigastrie.

- O fi fost vreo telegramă, vreo veste, nu? Hai, noroc! întrerupse un băiat cu mustăcioară și geacă de fîș cu embleme.

- Aș, fiule! Zicea că au început să moară găinile oamenilor, că sînt suspecte de o boală cu nume ca la șah, așa că au venit întins la noi, cu ordin de evacuare.

- Cum adică, Sfinția voastră, boală cu nume ca la șah?

- Păi, cum e când se mută piesele, nu știi, fiule? H-5, N-1 sau cam așa ceva. Cică, sîntem suspecti, păcatele noastre, conform ordinului de la minister. Și, mai ales, că să se omoare, să se izoleze și să se ardă toate păsările...

- Și?

- Și noi, după cum am mai spus, sîntem călugări la Schitul Pasărea, poate n-ați priceput. Noroc de taica starețul, că a luat cu el niște frați întru credință și rugăciune, pe cuvioșii Paisie, Dionisie, Transmisie și Demisie, mai zdraveni la trup, de-au reușit să-i țină pe aia care tocmai stropeau cu benzină. Stropeau, să dea foc la schit, păcatele mele! Tuspatriu se închină lung, iar călugărul cel mic și burtos își suflă încă o dată nasul în batistă, apoi se șterse cu ea pe față. Deci, continuă călugărul, cum spuneam, s-a făcut învălmășeală, au, vai - că părintele Transmisie, ehehei, are o mîină grea ca buturuga! - pînă la urmă, au început ei să explice că măcar să dăm păsările din schit, să le ardă, să aibă ce raporta mai sus.

- Și?

- Și care păsări, cinstită adunare? La noi se fac exorcizări din astea, alungări de draci - ori, după cum se știe, dracii ies doar cu post și rugăciune. Post cu fripturi de găină, de curcan, de rață, asta nu s-a mai întîlnit, zău, păcatele mele! Cuvioșii Pandemie și Epizootie, aici de față, care se ocupă la noi cu aprovizionarea, au iscălit un proces verbal cum că în schit nu se află picior de pasăre, nici fulgi măcar, în perne, că avem canon să dormim cu capul pe pietre goale.

- Și?

- Ei, ce tot atîta și-și-și? Păi, și de la semnaturile lor ni s-a tras, că odată ce apar într-un proces verbal de constatare pe tema gripei aviare niște termeni precum numele cuvioșiilor lor, Pandemie și Epizootie, începe buclucul! se

enervă călugărul Averchie. Eu, în smerenia mea, socot că n-o fi mers cum trebuie faxul, s-o fi boțit hîrtia, s-o fi blocat rola, s-o fi întins cerneala, s-o fi înțeles greșit în context și de-aia ne-au băgat în carantină, cu cordon de polițiști și jandarmi în jurul schitului, să nu iasă nici picior de frate călugăr...

- Dar cuvioșiile voastre cum ați reușit să ieșiți? Și acum, între noi fie vorba, unde mergeți?

- De mers, mergem cu Domnul, la Guvern, la președinte, la forurile superioare, la ONU, la Haga, mergem pînă unde va da bunul Dumnezeu, care pe toate le hotărăște și pe noi ne încearcă după bună voia lui. Cît despre ieșit, despre cum am trecut de cordonul polițiștilor și jandarmilor... Tot Domnul, în nesfîrșita lui bunătate, ne-a călăuzit mintea și pașii: le-am zis ălora de ne-au oprit că nu sîntem călugări de la schit, ci patru cavaleri ninja veniți să facem un film de acțiune pe meleagurile astea îndepărtate. Ne-au lăsat, de-abia după ce s-au pozat cu noi și le-am dat autografe.

Povestea surdomutului din tren, spusă chiar de el însuși. Tot aici apare și o babă care susține libertatea de exprimare și științele exacte.

Între timp - dar în vagonul opt - se iscase o ciorovăială între domnul controlor Jenică și cîțiva călători, pe motiv că respectivii își cumpăraseră bilete, așadar refuzau să cotizeze la naș. Domnul Jenică tocmai le zvîrlise legitimațiile de călătorie pe geam, iar acum înjura, amenințîndu-i că îi aruncă și pe ei dacă nu se fac oameni de înțeles. Ar fi înjurat mult și bine dacă în compartiment n-ar fi intrat, ciocănind discret, un surdomut îmbrăcat cu

niște haine. În tăcere, acesta lăsă pe măsuta plină deja de coji de ouă, oase de pui și pielețe de roșii câteva pachetele în celofan și promise cu un gest discret să revină. Primul care se repezi la pachetele fu însuși nașul, care le întoarse pe-o parte și pe alta, apoi le zvîrli la loc, pufnind nemulțumit:

- Ntț! Păcat! Eu vroiam o brichetă cu becuț, niște pixuri, un breloc cu schelet, un carnetel chinezesc, o prostioară, ceva. N-are. Eheeei, nu mai sînt surdomuții de pe vremuri!

Aproape fiecare dintre călători alegea cîte un produs: mozaicar-patiserul Cornel Gîză păstră pentru el o femeie gonflabilă și un ciocan pneumatic, domnul Vartolomeu Păstae (purător de năsalie și clopotar la o casă de modă) preferă o grapă cu discuri de muzică ușoară și un glob pămîntesc pentru uz didactic la scara 1/2, iar Victoras Zîdire deveni proprietarul unui triciclu motopropulsat de colecție, cu cadrul din cornier. Toți trei plătiră pe loc surdomutului, mulțumindu-i, iar acesta răspunse "Pentru puțin".

Trenul personal 89890 porni cu o smucitură care îl făcu pe surdomut - rămas fără sprijin, deoarece își număra banii cu ambele mîini - să cadă în nas și să înjure cu voce tare de mama căilor ferate și de nenumărate evenimente sau rude despre care mai bine nu pomenim.

- Matale chiar ești surdomut? vru să știe o doamnă dintr-un compartiment alăturat, care stătea pe locul de lîngă ușa deschisă să iasă fumul.

- Am fost, stimată doamnă, am fost pînă nu demult. Am fost, dar m-am vindecat! se lăudă el, apoi oftă, înnegurîndu-se la față. Zilele trecute m-am vindecat, uitați, am și acte cum că, dar de-acum... De-acum, n-o să mă mai creadă nimeni, or să spună toți că m-am prefăcut.

- Oi fi mers matale, maică, pe la doctori mari ori pe la

vreun vindecător care face minuni, nu? Baba care se băgase în vorbă - una osoasă, păroasă, îmbrăcată cu bundiță și purtînd pe cap două basmale una peste alta (sau una sub alta, în funcție de punctul de vedere) - stătea pe o sacoșă cu caș din care zerul se scurgea ca un izvorăș. Luat pe tălpi de călători, zerul alcătuiise de-a lungul trenului o potecută umedă, mirosind puternic a cioban certat cu igiena intimă. Din cauza damfului, trei doamne (și toate trei!) leșinaseră deja, un cetățean cu cravată care dormea adînc pe banchetă visa că e din nou tînăr activist și mănîncă savarine la cantina partidului, iar un cîine pripășit prin vagonul 7 începu să urle ca la tîrlă.

- Ce doctori mari, babo, care vindecători? Ce, am eu bani de dat? Totul a pornit, ehehei, de la televizor, de la un program din ăla, de teleshopping, își aminti surdomutul, în al cărui buletin era trecut numele de Valentin Lebădă.

- Oi fi cumpărat matala ceva buline, pilule, pastile, ori vreun dispozitiv din ăla cu microcip, care se implantează sub piele, cum am văzut într-un documentar despre viitorul bionicii?

* * *

- Taci, babo! Nu. Totul a început cu nevastă-mea, care-i mai săracă de cap, așa. Cînd m-am însurat am zis că eu surdomut, ea cum e ea, deci merge. Putea să vorbească oricît și orice, pe mine nu mă deranja. Deci, ea se uita mereu la televizor toată ziua, și la teleshopping se uita, că altă treabă prin casă, să zici că punea mîna pe vreun aspirator, pe vreo mătură, nimic. Și numai ce mă pomenesc eu într-o zi că îmi aduce poștașul un colet...

- Și ce era înăuntru? Ce se afla în el, în colet?

- Păi, în el, în colet, se afla un set practic de tigăi și vase de bucătărie special conceput pentru surdomuți.

- Adică? răsună o voce din mulțimea adunată în jurul domnului Valentin Lebădă.

- Adică i-am rupt nevasti-mi de cap tigiaia cea mai mare special concepută pentru surdomuți, că am și întrebat-o după aia, prin semne, știți, cum facem noi, surdomuții...

- Da, maică, știe baba! Prin părțile noastre, prin sat la noi, am văzut semne din alea, maică. Se mai cheamă LMG, adică limbaj mimico-gestual, întări bătrîna. Am urmărit chiar și un documentar despre ele, la Teleenciclopedie...

- Taci, babo, că te ating, îți rup gura! O iei, dacă nu te-astîmperi! Lasă omul să vorbească! Baba se făcu comodă, lăsîndu-se și mai tare pe sacoșa cu caș, din care ieși un nou val de zer:

- Pentru asta am luptat noi la Revoluție? Ăsta-i dreptul la liberă exprimare, dreptul la opinie? Na, rupe-mi gura, mie, femeie bătrînă, na! Rupe-o, să te văd dacă poți! Am văzut într-un documentar că există acum niște proteze din titan cu carbură de tungsten, care pot înlocui mandib...

Cineva îi trase babei sacoșa cu caș de sub fund, iar doamna căzu pe spate. Deasupra ei se iscă învălmășeală și nu se putea înțelege nimic. Doar se auzi geamul deschizîndu-se, strigătul "Trăiască libertatea de exprimare și științele exacteeeee!" pierzîndu-se undeva, în urmă, apoi geamul închizîndu-se la loc. Învălmășeala se mai potoli. Baba dispăruse. Toți mîncău caș.

- Deci, după cum spuneam, i-am rupt nevastei de cap tigiaia aia mare, din setul special pentru surdomuți, și i-am explicat prin semne că e proastă...

- Și cum arăți matala cuiva, prin semne, că-i prost? întrebă un cetățean.

- Uite-așa! Eeee? Te-ai prins? Dacă n-ai înțeles, îți și spun că ești prost. Deci, se vede că n-o fi înțeles ea prea bine gestul ori n-oi fi fost eu destul de explicit cu tigiaia aia

specială pentru surdomuți, sigur este că peste o săptămână sună la ușă niște cetățeni în salopetă. Cu alt colet, mai mare, de-abia îl cărau. Rup cartonul, cutia, deschid: ce era înăuntru?

- Aparat de vindecat pentru matale, nu?

* * *

- Vrei să-ți mai spun o dată prin semne că ești prost? Îți spun! Înăuntru - că a venit nevastă-mea să-mi explice - era un aparat pentru slăbit. Pentru slăbit douăzeci de kilograme pe lună, garantat. Dacă nu funcționează în șase luni, primești banii înapoi. O iau eu pe nevastă-mea, tot prin semne: "Ia zi, fă, tu câte kile ai?". "Păi", spune ea, "să tot am vreo optzeci, așa....". "Și e bun aparatul ăsta, nu?", fac eu. "Păi, da, garantat, sigur, așa mi-a zis", face ea... "Și, mă rog, ai de gând să-l probezi șase luni, să vezi dacă-i bun?", fac eu. "Păi, eu așa zic", face ea. "Și dacă nu-i bun?", fac eu. "Păi, dacă nu-i bun, primesc banii înapoi. Da-i bun!", face ea. "Ia calculează tu, fă, câte kile slăbești în șase luni... Scrie acolo așa", fac eu, "douăzeci kilograme per lună, de înmulțit cu șase luni... egal... o sută douăzeci de kilograaaame! Nu? Păi tu, la optzeci, înseamnă că dispari de tot după patru luni, proasta naibii!", fac eu prin semne. "Nu da, bărbate, nu da, că poate nu-i bun și ne dă banii înapoi, alea cinci milioane care le-am luat din burlan!" a început ea a răcni. Când am auzit eu de banii din burlan, păstrați pentru vinul de Sărbători, am luat-o la fugă prin casă, să arunc cu aparatul de slăbit după ea. Ei, și așa mi-a venit și vorbitul, și auzul...

- Da' de ce, era bun aparatul la așa ceva?

- Ei, rahat! Cum fugeam după ea m-am împiedicat de motan, care ieșise de sub pat, și mi-am scăpat aparatul în cap!

- Așa-i, am văzut eu un documentar despre loviturile care afectează anumiți centri nervoși! strigă baba, victorioasă, apărînd de pe culoar. Era cam botită și avea multe gîze lipite pe frunte. Avusei mare noroc, maică, de mi se agătară broboadili în ușe, pacatili mele! mai spuse ea, căutînd din priviri sacoșa cu caș.

O inaugurare de pod reparat după inundații și, pe aceeași temă, o poveste din vremea potopului: povestea Arcei lui Nae, pe care au pus stăpînire marmotele.

Trenul personal 89890 mergea ușurel, scîrțîind și clătinîndu-se ca un bețiv, deoarece podul care lega două provincii istorice ale patriei tocmai fusese dat în folosință pentru a treia oară într-o lună, cu sărbătoare și mare pompă. Ar fi fost nevoie, ce-i drept, pe perioada lucrărilor, de mai multe pompe mari, să scoată apa, dar nu s-a găsit în tot județul decît o firmă de pompe funebre - care a și asigurat, de altfel, fanfara și coroanele pentru marea inaugurare. Podul arăta, ce-i drept, ca unul inaugurat cu coroane pe ale căror panglici scria “Regrete eterne”; prin urmare, trenul încetini și chiar se opri de-a binelea, la semnalul unor muncitori care jucau șeptica stînd cu fundul pe șine.

- Sărăcii oameni, oftă un domn de la oraș, îmbrăcat ca mortul, cu pantofi de lac, costum, vestă și cravată, cum a venit apa și le-a luat totul, cum au rămas ei fără casă, fără gospodării...

- Cert! Apa nu-i bună nici în casă, nici în vin! fu de acord călătorul din față, în vreme ce se chinuia cu un stilou să înfunde dopul într-o sticlă. Da’ la ăștia de pe-aci nu li s-a făcut prea mare pagubă, totuși, se poate spune că au avut

noroc. Au avut noroc, că tot ce era de luat a fost luat încă din primăvara trecută, cu dezghețul. Acum, când a dat apa din nou, n-a mai apucat să ia decît o delegație de la minister - că veniseră domnii ăia cu cizme de cauciuc noi, cu carnetele și pixuri în mîini, și căscau gura, să-i deie la televizor. N-au auzit cum venea de la munte, n-au auzit vuietul, că vorbeau toți la ziariști, era gălăgie... Așa le-o fi fost scris, isprăvi cetățeanul, încercînd să-și scoată din sticlă stiloul, a cărui cerneală albăstrise deja vinul de regiune. „La’ că-i bun și-așa, colorat!”, mai zise el.

* * *

Moșul de la geam stătuse pînă atunci nemișcat, ținînd în poală cu tandrețe, ca pe o iubită, un sac cu varză. Tuși ușurel, apoi spuse:

- Asta-i o caca-maca, feciorii moșului, iertați cacofonia. Nu știți ce-a fost la noi în sat, de un exemplu, și chiar că nici n-aveți de unde ști, că s-a întîmplat și s-a uitat. La noi în sat, după cum vă spuneam, a fost într-adevăr treabă serioasă...

- Ce treabă, moșule? Hai, spune-ne și nouă, nu ne mai ține pe jar, că ne-ai făcut curioși! Vorba aia, trenul stă, stăm și noi... Nu fi scîrțar, că dau o șpîrlă! Cetățeanul cu vinul - acum albastru pe la gură, de la cerneală - scormoni demonstrativ în mapă după încă o bășică.

- Păi, începu bătrînul să povestească, la noi în sat trăiește unul, Nae. Mai hodorog ca mine, mai boșorog, dar în putere. Are casă, curte, gospodărie serioasă... În repetate rînduri, astea, casa și gospodăria lui Nae, au fost tare greu încercate de bunul Dumnezeu și de mama natură materialist-dialectică, el avînd acareturile într-o vale peste care dă apa la fiecare ploaie. După vreo - să tot fie - jumătate de veac, bătrînul Nae, moșul de care vă spuneam, simțea că îl lua de la creier, fiindcă se cam săturase - efectiv se săturase! - să-și mai caute casa, gospodăria și

membrii familiei prin satele din vale...

* * *

- O fi avut o nevestă mai ușărnică, nu?

- Demelza? Ți-ai găsit! Nici cu buldozerul n-o iei de la televizor. Că și cu apele astea mari, de la munte... Pînă să apară la noi televizoarele, o găsea Nae înfîptă în mîl, cu urechile în difuzor, la radio. După aia, în primii ani, umbla sărmanul de nebun prin satele din vale, ca Vitoria Lipan, întrebînd tot pe cine întîlnea care ați văzut, poate-ați cunoscut un Grigorescu mare, pe lămpi; știa că unde e Grigorescu, e și Demelza. Mai încoace, în ultimii ani de pe vremea lui Ceaușescu, nu se prea dădea program la televizor, da' nici mari viituri n-au prea fost, deci a scăpat. Ei, de cînd cu democrația, programele, telenovelele, mereu se întîmplă s-o ia apa...

- Și?

- Și matale nu te-ai sătura să îți tot faci din nou casa la fiecare inundație? Campanie electorală nu-i decît la patru ani, să vină să-ți dea termopane, gresie, chestii... Deci, Nae s-a săturat. Cînd a aflat de la buletinul meteo că urmează o perioadă cu precipitații care vor depăși mulți litri pe metru pătrat, iar vîntul va sufla cu putere din sector nord-estic, și-a scuipat în palme și s-a apucat să-și facă o casă nouă. În formă de barcă. O arcă, mai exact. Materiale de construcție, scînduri, leături, lătunoaie, avea destule, fiindcă apa aducea mereu în fosta lui ogradă bucăți din casele altor gospodari domiciliați mai în amonte, cum se spune. Ei, și a muncit moș Nae, s-a spetit, de rîdea toată lumea din sat: "Hă-hă, matale dai ca prostu' la ciocan, în loc să vii cu noi la bufet, să dai de băut. Mai stai, bre, că vin fraierii ăia, să facă pentru noi!".

- Și moșul? Moșul ce făcea?

- Moșul? Moșul, ca moșul, tăcea și lucra. Din când în când, mai fuma câte-o țigară și se uita la arca lui, cum prinde formă. Și, când a prins formă de tot, când a devenit, să-i spun așa, locuibilă, dotată cu tot confortul, a început și ploaia. O ploaie din aia, cu bolboroci... Ei, atunci, moșul Nae a început să-și adune familia, să o bage în barcă. Și atunci a văzut că nu-i ajunge spațiul locativ, fiindcă făcuse toată șandramaua după o schemă dintr-o revistă veche, Tehnium sau Minitehnicus sau așa ceva, era pentru pionieri din ăia, mici de statură. Deci, a început să se gândească pe cine ia în barcă și pe cine nu...

* * *

- Și pe cine a luat și pe cine nu? întrebare cei din compartiment, printre care și baba cu cașul.

- Babo, mă scutești? Nu ești aia de-au aruncat-o unii pe geam din mers și tot s-a întors ca bumerangul?

- Eu! După câteva clipe se auzi din nou geamul deschizându-se, apoi niște voci care strigau "Hei-rrrrup! Hei-rup! Un', doi, trei, și!".

- Păi, în arcă, Noe a luat-o pe nevastă, continuă bătrînul. Cu tot cu televizor, fiindcă nu mergeau decît împreună. La început a vrut să ia doar televizorul, dar fiara îl ținea cu ghearele. Și-a mai luat copiii - deși, la o adică, s-ar fi simțit în stare să facă alții, apoi a trecut la lucruri serioase...

- Bine, moșule, da' ce poate fi mai serios decît familia, în situații din astea?

- Păi, în situații din astea, mai serioasă decît familia poate fi vaca, de exemplu. Vaca, fiindcă dă lapte în fiecare dimineață, ceea ce familia nu dă. Dar iată că și vaca lui Nae s-a comportat ca vaca, fiindcă se uitase și ea prea mult la seriale, la reclame, deci a simțit ea că e indispensabilă, deci

a zis că nu urcă pe vas, în arcă, decît cu marmota ei preferată, care să-i facă masaj...

- Ahaaaa! Ca la televizor, adică!

- Exact. Între timp, Nae își adusese pe barcă oile și berbecul. Dintre oi, una era mai năzdrăvană, mai bîrsană, și i-a spus lui Nae: “Stăpîne, stăpîne, mai cheamă și-un cîine!”. Nae, deci, și-a chemat un cîine, care a început a fugi după marmote să le muște, și-o fi închipuit că-s mîțe altoite.

Muncitorii terminaseră partida de șeptică și se ridicaseră de pe șine, făcînd semn, așa că trenul porni din nou, cu scîrțîit specific, peste podul proaspăt dat în folosință. Cine privea pe geam în jos putea vedea urmele inundațiilor, maluri răscolite, pline de mîl, de aragazuri și frigidere vechi, de anvelope uzate și de lemne pe care niște cetățeni tocmai le încărcau în căruțe. Se mai vedeau niște copii scaldîndu-se în pielea goală și arătîndu-și păsărelele la călători, doi-trei pescari plictisiți, cîteva babe care frecau cu periile tot atîtea covoare și un cetățean care își spăla mașina la rîu.

- Și?

- Și marmotele, mai vioaie, așa, au scăpat de cîine, că s-au urcat pe catarg, unde au și rămas, să facă poante proaste. Din cinci în cinci minute se găsea cîte o marmotă să-și ducă labele streășină la ochi și să strige “Pămîîînt!”, “Căpitane Nae, ferea, că vine icebergu’!” sau „Americaaa!”. Nae se enervase, și-a pus copiii să tragă în ele cu praștia, nimic. După aia, a scos-o pe soacră-sa din cabină, ca să bage în loc porcul cu scroafa.

- Calul, spune-ne, cum a băgat calul?

- Cu calul a mers mai ușor, că n-avea cal. Chiar le-a mulțumit în sinea lui ăloră care-l furaseră cu o lună înainte, că l-au scăpat de belea. Copiii fuseseră închiși în cabina lor, să nu facă prostii, nevasta stătea pe canapea și se uita

la televizor, chit că n-aveau curent electric. Soacra fusese băgată într-o cușcă, împreună cu bibilicile, iepurașii de casă erau și ei pe undeva, iar Nae și-a dat seama că pusese capra împreună cu varza și câinele cu pisica - șoareci erau peste tot, pe arcă! Și-a zis că lasă, cum o da Dumnezeu, apoi s-a enervat că nu putea înghesui pe nicăieri curcanul, deci l-a tăiat și l-a mâncat la el în livadă, unde avea cuptor humuit...

- Și?

- Și când l-a scos din cuptor mirosea așa de frumos, că imediat a apărut vecinul lui Nae, dom' Relu, cu un bidonaș de vin. Ei, și din vorbă-n vorbă, una-alta, multani-multani, au plecat împreună pînă în deal, la un văr de-al lui Relu, și s-au întins la sprituri pînă dimineța. Dimineța s-a auzit un vuiet mare, așa, și când s-a întors Nae acasă să vadă ce-i, cu capul umflat de la vin, ia arca de unde nu-i! Arca și căciula, cum se mai spune... Venise viitura de la munte și o luase. O luase, cu tot cu animale, soacră, copii, nevastă și televizor...

- Iar Nae, bătrînul Nae ce-a făcut? Toți călătorii din compartiment și de pe hol stăteau cu urechile ciulite.

- Nae este fericit acum, viața a căpătat un sens nou pentru el. S-a pensionat, s-a mutat într-o casă nouă, o vilă de la munte, a unui parlamentar, ministru, ceva, pe care apa a adus-o întreagă și a lăsat-o exact în ograda lui...

- Și cu vaporul, cu arca lui Nae, ce s-a întîmplat?

- Păi, despre vapor, arca lui Nae, circulă vorbe. Niște marinari, bătrîni lupi de mare, care mai vin pe la noi prin sat să vîndă blugi, aparatură electrocasnică ieftină și țigări fără timbru, povesteau că au întîlnit pe oceanele lumii, în diverse zone geografice, un vas fantomă. Un fel de corabie din lemn prost înțeleite, care plutește în derivă. Unii au întîlnit-o pe la Capul Horn, alții au văzut-o în Strîmtorea Magellan sau printre ghețari și s-au înspăimîntat, fiindcă

din ea, din corabia fantomă, se auzea de fiecare dată un tînguit lugubru, așa, o voce care striga ceva, "Serialuuuuuu! Cînd începe serialuuuuuu-uuu-uuu?!".

Se pornește de la niște simple pete roșii, se colindă toate crîșmele la rînd, chiar de mai multe ori, apoi se ajunge în halul acela la marea privatizare.

De la plecare, locomotiva șuierase doar o dată, de probă. Nu era nevoie: orice surd, mut, fără vîz, fără miros, fără oricare alt simț - incluzînd simțul proprietății, cel al umorului, simțul măsurii sau bunul simț - și-ar fi dat seama și fără țigral că trece trenul. Gălăgia pe care o făceau vrednicii și veselii călători, clinchetul și gîlgîitul dinăuntru, se auzeau mai ceva ca un glas de sirenă. În plus, toate scîrțiau îngrozitor - nu doar la curbe, la rampe, sau la coborîre, ci chiar în timpul staționării. Scîrțiau în general, din pricina șinelor montate în pripă, cît și în particular, din cauza meșterilor care verificaseră pe fugă garnitura, căci se grăbeau la un chef. Fusesse petrecerea de pensionare a bătrînului maistru Nea Pandeale, cel care formase de-a lungul deceniilor atîtea și-atîtea generații de specialiști, și căruia îi venise în sfîrșit vremea să se odihnească. Oficial, fusesse o agapă colegială, tovărășească, o petrecere frumoasă, instructivă, presărată cu concursuri pe teme din activitatea feroviarilor, un eveniment demn de ținut minte. În realitatea neoficială, fusesse un chef monstru, cu pahare sparte, dans pe cioburi și gălăgie. Concursurile pe teme din activitatea feroviară fuseseră de băut bere prin fluierul șefului de gară direct din tolba controlorului, de compostat felii de salam și cașcaval afumat cu cleștele de bilete sau de nimerit cu cascheta lumînările de pe tort.

Cu ocazia asta, trebuie amintit că meșterii cofetari s-

au întrecut pe ei înșiși la tortul respectiv, în formă de locomotivă cu aburi Pacific din ciocolată, avînd osii și boghiuri din caramel și stînd pe șine din bezea cu traverse de vanilie. Din coșul locomotivei ieșea fum din vată de zahăr, iar alături, pe peronul din blat de napolitană, un mic feroviar din marțipan lovea cu un ciocănel minuscul o osie a tortului, în vreme ce mai la dos, un mic călător oferea pe șest o miniaturală bancnotă unui controlor micuț - toate, de asemenea, din marțipan frumos colorat cu vopsele chimice.

La petrecerea de care spuneam a fost atîta veselie, încît însuși domnul director al regionalei s-a îmbătat lemn și a căzut cu cotul în tort, stricîndu-i cazanul și coșurile. La un moment dat, sărbătoritul, proaspătul pensionar Nea Pandelescu, a închinat un pahar în cinstea mesenilor și a mărturisit că în fiecare zi, an de an, a izbit cu ciocanul în osiile vagoanelor fiindcă așa i se spusese pe cînd era ucenic, dar că nici acum, după o viață de muncă, habar n-are de ce a făcut-o, fiindcă, în opinia lui, roțile păreau bine lipite și n-aveau nevoie să mai fie ciocănite.

* * *

Pe o distanță de cîțiva metri, calea ferată arăta ca vai de ea: în curgerea firească a anotimpurilor se dilatase de la căldură, se contractase de la ger, iar niște cetățeni de prin părțile locului reușiseră într-o noapte să completeze opera distructivă a naturii, scoțînd buloanele și trăgînd de șine, să le încarce în căruță și să le vîndă la fier vechi. Din fericire, pentru a duce treaba pînă la capăt era nevoie chiar de muncă, iar respectivilor li se făcuse lene pînă și să fure, deci au renunțat. Iată de ce, pe acea distanță de cîțiva metri, trenul personal 89890 s-a zguduit ca o căruță plină cu pepeni scăpată la vale pe un drum desfundat de țară. Și iată

de ce un domn durduliu și frumos îmbrăcat, care mergea la o nuntă, și-a vărsat pe cămașa albă toată cafeaua din termos...

- Iaca, pozna, c-a vărsat-o! constată sec nașul Jenică. Da' nu face să vă întristați, domnu', pentru o cămașă. Se duce cu apă rece și nițel detergent.

- Se duce pe naiba! Nimic nu se duce! Îngăduiți-mi să zic că am, dacă pot spune așa, o bogată experiență în domeniul petelor. Cel care vorbise era un domn între două vârste, care pînă atunci stătuse liniștit pe locul său, prefăcîndu-se că moțăie.

- Matale ești vînzător de detergent? Fabricant de leșie?

- Eu? Sînt - mai bine zis, am fost - inginer, am terminat și eu o politehnică. Nu mai țin minte care, că a trecut vreme.

- Și cu petele, care-i legătura?

- Păi este. Deci, începu fostul inginer, cu ani în urmă, eram în fabrică, în întreprindere, cînd am luat o pauză mică, de-am mers cu băieții, ca băieții, la o terăsuță din apropiere. Terasa, intimă, în curtea omului - a micului întreprinzător particular cu liberă inițiativă. Deci, frumos, umbrar din viță de vie, struguri copti deasupra, o plăcere! Și stăteam eu cu băieții așa, la o măsută, și făceam calcule, cît cheltuim noi pe băutură. Am pus, pe zi, zece beri, trei vodci mari cu sucurile lor, patru sferturi de vin și ce-o mai fi, de la caz la caz, funcție de anotimp și dispoziția omului, că diferă. Și-am ajuns la cam o treime din salariul mediu pe economie, așa, cam cît o pensie mică.

- Și v-ați întrebat ce lucruri utile ați fi putut să vă cumpărați din banii ăștia pentru familie, pentru casă, nu? interveni moralizatoare o doamnă care croșeta și din mîinile căreia ieșea un fel de mileu cu lebede.

- Vezi-ți de ciorapul tău, duduie! Deci, după două ore, uitasem de la ce-am pornit, aveam în minte doar suma -

vreo două milioane, la banii de atunci - și ne gîndeam la cît am putea bea într-o lună din banii ăștia. Da' nu asta-i treaba, ci faptul că de la un moment dat am început să simțim ceva umed și lipicios pe spate. Ce să fie, ce să fie? Mă uit mai bine la Gică - tocmai se ridicase să meargă la vecu - și văd că avea spatele roșu. Mă uit la nea Fane, la bătrînul meșter: era și el roșu pe spate, începînd de la bască în jos. Ceilalți, la fel. Ei, atunci am început noi să ne întrebăm, să ne punem probleme, ce-o fi, ce s-o fi întîmplat, că una, că alta, că poate or fi lipitori - dar de unde lipitori în bufet, în curtea omului?

Gică, cică e lepră, ne-am molipsit toți de lepră și ne cade pielea. Zic eu "Băi, boue, lepra nu vine așa, hodoronc-tronc, hopa-hopă, acu' ai pielea și peste două ceasuri pică!". Mă uit eu mai bine, analizez, miros, îmi fac curaj și-l pun pe nea Fane să guste pata. El, cum era nițel făcut, cherchelit, așa, pune limba pe bască. O mai pune o dată, și încă o dată, după care rămîne cu basca-n gură. Zic: "Băi, sfîrlă! Nea Fane, ho, ce-ai pățit? Scoate, mă, basca din gură, n-auzi?". Gică, cică: "Or fi chimicale de-alea de nimicire în masă, nu vedeți c-a rămas bietul om paralizat?".

Deci, nea Fane sugă ce sugă, termină de supt, scoate basca din gură și zice: "Bă, fraierilor, ăsta roșu îi must, îi suc de la strugurii de deasupra! E bun, puterea voinicului!". Mă uit mai bine, avea dreptate. V-am zis că stăteam sub umbrar, care era din viță de vie, ciorchinii mari, nimeni să-i culeagă, se copseseră și curgea din ei ca din țevă. Curgea must roșu, din ăla, care pătează și care se duce numai cu foarfeca...

* * *

- Ați văzut ce se-ntîmplă? Dacă nu mergeați la băut și stăteați în fabrică, să munciți, nu păteați nimic! se băgă din

nou doamna, înainte ca doi călători enervați să-i îndese mileul căluș în gură și să o lege cu firele din ghem.

- Deci, continuă povestea inginerul, stăteam noi așa și ne uitam unul la altul, ce fețe aveam. Gică, cică: “Măi, nea Fane, mă uit la tine cum stai cu basca asta colorată pe cap, om bătrîn, da’ parc-ai fi Scufița Roșie”. Nea Fane, fleoșc! Îi varsă halba în cap lui Gică și erau să se ia la pumni, dar i-am despărțit eu, că măi băieți, cu voi doi vorbesc, deci, la orele șaișpe zero zero fix, punct, avem ședință cu dom’ director, vin investitori străini, una-alta, nu ne putem arăta așa, vopsiți, cu mustu-n freză la propriu, haideți să facem ceva.

Gică, cică “mă, io am auzit că vinu roș se duce dăcît cu vin alb, prin frecare, adică că să se dizolve petele astea, coloranții, taninul, cum ar veni”. Booon! Deci, mergem noi la patronul de la bar, să cerem o sticlă de vin alb de scos pete. Patronul face “Da’ de unde, că n-am! Doar vermut, dacă vreți, da’ e cam expirat, cam pute. Cu vodcă, rachiu, ceva, nu merge? Încercați matale țuica asta de la țară: eu am dizolvat cu ea vopseaua neagră, cînd mi-am antifonat mașina!”.

Ei, atîta chimie mai știam și eu, să fac diferența dintre must și nemust. Deci, le-am zis băieților că haida, ridicăm ancora, plecăm să căutăm vin alb, să ne curățăm petele de roșu de pe haine...

- Și ați găsit, ați curățat? vru să știe controlorul Jenică.

- Păi, lîngă întreprinderea noastră s-au înmulțit și au crescut crîșmele, bufetele și bodegile, ca omizile. Că, vorba aia, ești mic patron, ai ogradă, spațiu comercial la vad bun, lîngă ditamai fabrica, mii de angajați însetați, nu te-apuci să investești să faci bibliotecă, sală de lectură, expoziție de arte plastice sau panarama din astea, de ascultat muzică de cameră, cum îi zice... Și mergem noi, deci intrăm în prima, “Mitică Impex” după acte, da’ noi îi

spuneam “La Mitilică”. Salut, salut, că ne știam cu toți patronii de crîșme din jur, o sticlă de vin alb, șefu’. Păi, n-avem alb, s-a terminat adineauri, că a luat unu’ pentru acasă tot stocu’, are cumătrie. În cazul ăsta, la revedere. Cum, plecați așa repede, dom’ inginer? Da’ mă jigniți. Mai ales că tocmai a schimbat băiatul butoiul, a băgat bere proaspătă... Ei, zic eu, hai să nu-l jignim pe domnul Mitică, deci rămînem, preț de o bere proaspătă, hai trei. Terminăm, plătim, salutăm și ieșim. Ieșim cît să intrăm din nou, peste drum, la “Romanița SRL”. Acolo, nea Vasile, patronul, că “Alb n-avem, n-a venit cu marfa de la depozit, da’ ce bine c-ați picat, băieți, e ziua mea peste două luni și ceva, hai că fac cinste, n-aveam cu cine bea!”. Parcă poți să faci ceva pe cîntea omului... Deci, am rămas, că a dat niște coniac cu etichetă străină, lucioasă. L-am terminat, salutări, mulțani, săru’ mîna doamnei, etcetera, cum e cazul, apoi mergem puțin mai departe, “La sculer-matrișterul grăbit”, cum îi zicem noi. Nici acolo n-aveau vin alb, că se spărsese butoiul din pivniță cu o noapte în urmă, dar erau niște băieți de la noi din secție cu care ne-am luat la discuții despre fotbal, așa că am dat noi, au dat și ei...

- Ce-ați dat? V-ați luat la bătaie, nu?

* * *

- Eu am dat două rînduri de aperitiv “Crișan”, iar ei, fiecare, ba un rînd de “Glacial”, ba un spumos, ba un digestiv “Terente”, ba un aperitiv “Codrin”, ba un rînd de “Încîntarea”, ba un pahar de “Cozia”, ba o “Veșnica Pomenire” - ce mai, nu le țin minte pe toate, că era o bogată gamă de sortimente, ca să-i spun așa. După care plecăm și luăm la rînd toate localurile. Ca un făcut, dom’le, n-aveau pe nicăieri vin alb, dar în toate erau cunoscuți, colegi, prieteni, nu puteam trece pe lîngă ei așa, fără o

vorbă, deci am mai stat nițel și pe-acolo...

- Da' în tot timpul ăsta nu vă puteați duce acasă, să vă schimbați hainele? Un binevoitor îi băgă din nou mileul în gură doamnei, care între timp reușise să-l scuipe pe jumătate și se băgase din nou în vorbă.

- Păi, nu prea, că la un moment dat îl pierdusem pe nea Fane, care își uitase basca într-un cuier și pornise de capul lui prin toate crîșmele prin care fusesem deja, s-o caute. Normal că a mai tras ceva și pe-acolo, iar noi la fel, că am umblat după el, să-l găsim. L-am găsit, era destul de flenduri, dormea cu capul pe masă, cu fața în scrumieră, l-am trezit și l-am dus cu rîndul în cîrcă la ședință, cu domn' director, că se făcuse deja șaișpe zero zero și zece.

- Și ședința, pînă la urmă, cum a ieșit ședința?

- Păi, cînd am intrat noi, ședința începuse. În sala de consiliu, toți în costume frumoase, de mort, cafele, sucuri, domnu' director în picioare vorbea ceva, arăta niște tabele cu săgeți, străinii ascultau serioși, luau notițe... Deci, cînd am intrat noi, s-a trîntit ușa de perete și s-a rupt clanța, că se apăsase nea Fane pe ea cînd l-am scăpat din cîrcă. Gică, cică "Noroc, șefu", uăăă! Bine ați venit, dragi... cum dracu' le zice la musafiri, la oaspeți, pe limba lor? Lasă, nu contează... Tu ia vezi, că te uiți cam urît la mine! Hai să te pup, că semeni cu bunicu-meu, cînd era pe năsalie!" și a scos o sticlă de ceva din sîn, de i-a băgat-o în gură la un domn, om de afaceri, investitor străin, manager, dracu', crecă japonez, că era galben la față. Între timp, nea Fane se agățase cu gulerul de la salopetă în cuier și adormise, eu mă uitam și rîdeam de ce vedeam, vedeam dublu, triplu, iar dintre oaspeți, doi sau patru sau șase leșinaseră încă de cînd ne-au văzut intrînd așa, roșii pe cap și pe haine și bine făcuți, chercheliți. Domnu' director plîngea într-un colț și se întepa cu pixul la cureaua ceasului, vroia să-și taie venele... Normal, n-are rost să mai explic, nici măcar

lichidarea nu ne-au mai dat-o, nu ne-au mai primit nici să ne luăm lucrurile personale, fesul, șahul, tablele, astea. Domnu' director e și acum la spital, la pavilionul de bărbați, e cuminte și liniștit, așa, numai cînd vede ceva roșu face crize și trebuie să-l lege...

- Iar cu întreprinderea, cu întreprinderea, ce s-a întîmplat?

* * *

- Păi, ce se întîmplă de obicei în cazuri din astea. Fără investitori - că ăia, normal, au plecat, au fugit cît colo - a dat faliment, apoi a venit un domn parlamentar, a cumpărat-o ieftin, pe nimica, și a făcut din ea combinat. Produce băuturi, vin alb mai ales. Gică s-a angajat acolo cu identitate falsă, acum e șef de secție. Cît despre nea Fane, a rămas tot roșu pe cap și pe haine, da' am auzit că îi merge bine, îl angajează cu ziua ba pe post de Moș Crăciun, ba figurant prin filme western, în rol de piele-roșie.

Aici se va vedea că nu se vede mai nimic, fiind întuneric. Pe lîngă luminița de la capătul tunelului apare și un copil necunoscut...

În urma trenului care înainta, scîrțîind, se întindea o dîră din mirosuri amestecate: fum de țigară, rachiu, biogaze, tobă, salam, ceapă, usturoi și bere acrită. O vacă bălțată și murdară aștepta, rîzînd cu gura pînă la urechi, în spatele unei bariere, fiind urmată de cîțva mașini prăfuite, cu șoferi plictisiți, iar în depărtare doi cetățeni se fugăreau cu topoarele (*). Niște copii de pe marginea căii ferate traseră cu praștia în vagonul restaurant, motiv pentru care o piatră cît un ou trecu printr-un geam și sparse paharul

(*) Vezi volumul „Întorcerea punguței cu doi bani” de același autor, Editura Polirom - 2005

domnului Cezărică Parfenie. Acesta se uita în cu totul altă parte și nu văzu piatra, ci doar dezastrul de pe masă; îl bănuie pe un comesean care stătea în fața lui și mîncea un merluciu proaspăt decongelat. Tocmai se pregătea să-i tragă o palmă peste creștet, cînd se făcu, deodată, beznă: personalul 89890 intrase în tunel...

Pe toată întinderea cîmpiei se ridica un delușor, unul singur, atît de singur și de nelalocul său în peisaj, încît părea făcut de mîna omului. Prin el trecea calea ferată și, mai mult decît atît, îl străpungea nu de-a latul, ci în toată lungimea lui. Pentru vrednicii constructori ai căii ferate ar fi fost mult mai simplu să-l ocolească, dar în stînga se întindea o vie cu soiuri productive, iar în dreapta creșteau niște pruni din care se făcea o țuică renumită în întreg județul. Prin urmare, cu gîndul la recoltele viitoare, lucrătorii drumului de fier au preferat s-o ia de-a dreptul prin deal. Era un tunel nu prea lung, nici foarte larg, dar suficient pentru a scufunda un tren întreg în beznă vreme de cîteva clipe...

* * *

După cîteva clipe garnitura ieși din tunel la fel de repede cum intrase, iar în tren se făcu lumină la fel de repede cum se făcuse întuneric, așadar peste tot se puteau zări călători surprinși în pozițiile în care se aflaseră cu o secundă înainte. Prin colțuri se strîngeau de gît reciproc, cu ochii bulbucați, un stelist cu un dinamovist, un rocker cu un manelist, un comunist cu un anticomunist, un corupt cu un anticorupt, o materie cu o antimaterie, un patriciu cu un antipatriciu, un dot cu un antidot, un contribuabil cu o doamnă de la Administrația Financiară, un parlamentar de la putere cu unul din opoziție, un cîine cu un motan, un carnivor cu un lacto-vegetarian, un plus cu un minus, un

nord cu un sud, un alb cu un negru, un analog cu un digital etc. Tot la fel - dar ceva mai încolo, că era mai mult loc liber! - se băteau noul cu vechiul, sacrul cu profanul, agonia cu extazul, staticul cu dinamicul, columbofilul cu columbofobul, zoofilul cu zoofobul, Tom cu Jerry, capra cu varza și Costel Țurture cu vecinul său, Ilie Praștie. Mai mult: o mamă își bătea copilul, care făcuse pe el!

Domnul Aurel Cimpoi, mozaicar-taragotist, care făcuse o confuzie pe întuneric, mîngîia obrazul aspru al unui moș necunoscut, ivit din beznă între el și tînăra blondă de la geam. Un tinerel bronzat ținea în mînă un portofel străin, iar barmanul Tudorel Măsură, ca o statuie de havuz, turna într-un păhărel de cincizeci toată băutura dintr-o sticlă mare, de un litru. Spațiile goale din rafturile frumos aranjate în spatele tejghelei de la bar dovedeau că nici un tunel nu este destul de scurt pentru niște călători cu sete mare și mînă iute...

După cîteva clipe pupilele se contractară la loc, iar ochii tuturor călătorilor, obișnuiți din nou cu lumina, priveau curioși în jur. Ochii călătorilor din compartimentul opt priveau curioși spre un băiețel necunoscut, tuns chilug și murdar sub nas, apărut de nu se știe unde, care tocmai sărea cu picioarele pe banchetă, făcînd vinilinul să scîrțîie.

- Puișor, fii cuminte, astîmpără-te că te spun la părinții tăi. Chiar, stimați colegi de călătorie, dragi tovarăși pasageri, al cui o fi minorul acesta, aici de față, că nu l-am mai văzut pînă acum? întrebă domnul Sisoe Postăvaru, atent ca nu cumva să-i cadă în cap copilul. Dacă-i al dumneavoastră, stimată doamnă, dragă tovarășă, atunci să vă fie rușine că n-ați știut să-l educați pînă la vîrsta asta, să-i oferiți cei șapte ani de-acasă!

Puișorul sări încă o dată, mai tare, drept în brațele domnului Sisoe Postăvaru, își încolăci mînuțele murdare în jurul gîtului său, îl pupă pe obraz lăsîndu-i niște urme ca de

melc pe oglindă, apoi îi strigă la ureche:

- Tăticuleeee!

Stimata doamnă, draga tovarășă, se întoarce pufnind către Sisoe:

- Pfui! Cine vorbea de educație! Tată denaturat! Domnul Postăvaru rămase blocat, iar micuțul, profitînd de pauză, se repezi la doamnă, strigîndu-i:

- Tăticuleeee! De emoție, doamna strănută.

Capitol din care reiese că nu sîntem singuri în Univers. Și că, din cînd în cînd, mai din întîmplare, mai din prostie, se petrec chiar și întîlniri de gradul IV.

Cînd Zbiqx-49 a greșit pentru a treia oară saltul spațio-temporal, colegii de birou au fost de părere că are nevoie de cîteva zile libere sau chiar să-și ia tot concediul de odihnă. Prima dată cînd a încercat să se teleporteze pe Terra - această albastră, atrăgătoare, ciudată și necunoscută planetă dintr-un îndepărtat sistem solar - a nimerit într-o berărie plină de fum și de bețivi; fiindcă era nou-venit, a fost oarecum obligat să dea măcar un rînd la toată lumea și, fiindcă n-avea bani pămînteni la el, cîtiva cetățeni au considerat de cuviință să-i ia combinezonul spațial și să-l vîndă unor negustori ambulănți de vechituri. A fost nevoie de intervenția unei echipe speciale, care să-l recupereze pe Zbiqx-49 și să-l aducă, mai mult mort decît viu, în spațiul și timpul său.

A doua oară, a căzut curentul exact în timp ce se teleporta, motiv pentru care a ajuns complet aiurea, într-o postură neplăcută, pe un vapor mare, numit Titanic, care tocmai se scufunda. A plutit așa, sărmanul Zbiqx, vreo trei zile și trei nopți terriene încheiate, pînă ce a fost pescuit și

... N-A RĂPIT-O , DRAGĂ , NIMENI
PE MĂ-TA . A PLECAT DE
BUNĂVOIE SĂ FACĂ ȘI EA UN
BAN ÎN STRĂINĂTATE , CUM S-AR
ZICE . O SĂ FIE BABY-SITTER
LA O FAMILIE DE ALIENS
TARE CUMSECADE...

readus la bază. Cu toate că nu fusese vina sa, șeful i-a tăiat 30 la sută din leafa pe două rotații complete ale planetei în jurul soarelui cel verde.

A treia oară, exact în vreme ce atomii săi se pregăteau să se recompună într-un alt loc din Univers, femeia de serviciu, roboata “Marcela 58 Lux”, a vărsat cafeaua pe tabloul de comandă al aparatului, care s-a scurtcircuitat. De-abia după vreo săptămână, după ce s-a primit o mașină de teleportat nouă (care a trebuit montată și reparată, fiind în garanție), Zbiqx-49 a fost recuperat: era îmbrăcat ciudat, privea fix într-un punct, cu ochii roșii și umezi, avea niște paraziți mici, cafenii, care săreau mult și ciupeau groaznic, plus că emana din toată ființa sa un damf scîrbos de compuși etilici. Cîteva zile n-a mai dat pe la serviciu, iar în secție începuse chiar să circule zvonul că s-ar fi pensionat.

În ciuda zvonurilor, ca pentru a închide toate gurile răuvoitorilor, Zbiqx s-a prezentat de dimineată, proaspăt bărbierit și parfumat, în biroul șefului cel mare, directorul Tîrdea-96. Nu se știe ce a făcut el acolo, dar după jumătate de ceas a ieșit și s-a îndreptat cu mers sigur și pas vioi spre aparatul de teleportat, pe care cineva pusese o pancartă cu textul în limbaj binar și în extraterestra populară “nu fiț mîrlani și nu m-ai scuipaț pe butuane că vă i-a mama naibi!”. Ușa de la cabină se închise, scîrțîind, după Zbiqx-49, se auzi tradiționalul bîzîit, ceva pîrîi, apoi hîrîi, altceva zumzăi, din circuite ieși un fuioraș de fum, iar viteazul călător spațio-temporal dispăru cu vuiet...

* * *

Domnul Sisoe Postăvaru se ridică în picioare, apăsîndu-l de creștet cu o mîină pe copilul care tropăia și își agita mîinile prin aer ca palele unei mori de vînt, încercînd să-l pocnească sub centură, într-o zonă oarecum sensibilă.

- Eu zic, dragi colegi de compartiment, că n-avem nici unul dintre cei aflați aici vreo legătură cu tînărul și simpaticul nostru tovarăș de călătorie. Cu siguranță, s-o fi rătăcit de părinții lui și consider că e de datoria noastră, a celor maturi, cu responsabilități, din această încăpere, să îl înapoiem pe micuț familiei sale. Cine este pentru, cine este contra? Încheie domnul Postăvaru, fost activist de partid cu funcție de răspundere.

* * *

Zbiqx se trezise din clipa mării teleportări și, după cum învățase din deplasările precedente, începu să se pipăie. Era întreg. În jur, nici beznă neagră, nici un ocean de H₂O rece, nu erau nici cîini ciobănești, nici consumatori, și nimeni nu părea că vrea să-i tragă vreo bîță peste cap. Mai mult: se afla într-o cabină aproape la fel ca a aparatului de teleportat. Avea un fel de scăunel în formă de pîlnie, isprăvit cu o gaură neagră - pesemne, o poartă de intrare în alte lumi, care putea fi acționată cu pedala din podea. Rolul sulului de hîrtie roz fixat în perete (*) îi era pe moment necunoscut, dar trecu peste asta, preferînd să cerceteze mai îndeaproape ușa cabinei, o ușă care semăna leit cu ușa aparatului de teleportare, excepție făcînd inscripțiile de pe ea, într-o limbă ciudată. Puse mîna pe clanță și împinse.

- Tăticuleeee! Micuțul, care scăpase din mîinile domnului Sisoe Postăvaru, trecuse ca o tornadă pe holul vagonului, călcînd peste geamantane, sperîind purcelul din sacul unui moșneag, izbindu-se în călători și îndreptîndu-se ca atras de un magnet spre veceul din capăt. Ușa acestuia se deschise și dinăuntru ieși, primind în plin explozia de zburdălnicie copilărească, un cetățean ciudat, cu aspect

(*) - Dacă tot am convenit că există extraterestri, de ce nu putem accepta că într-un tren personal ar putea exista un sul de hîrtie igienică roz, stratificată, pe care să nu-l fure nimeni?

oarecum neobișnuit și pielea verzuie ușor fosforescentă.

- Tăticuleeee! Brațele micuțului încolăciseră gâtul acestuia și nu păreau dispuse să-și mai lase prada. Exploratorul dintr-o altă galaxie simți cum i se înmoaie membrele inferioare, în vreme ce copilul se zbuciuma și dădea din picioare ca un motan pe care vrei să-l bagi într-un cazan cu apă rece. Până la urmă, Zbiqx-49 cedă și se prăvăli pe spate, cu micuțul deasupra.

Tot ce urmează începe cu un peisaj dezolant, apocaliptic, și se termină cu povestea unui porc de nimicire în masă sacrificat după norme europene.

Trenul personal 89890 încetini, căci tăcănitul monoton al șinelor se transformase într-un cloncănit lugubru. Lugubru era și peisajul care se derula, ca într-un film de groază cu peisaje lugubre, prin geamurile îngălbenite și pîngărite de muște ale vagoanelor. Unde altădată creșteau copaci, acum se ridicau amenințătoare, către cer, doar niște cioturi înnegrite. Cîteva cărămizi murdare de fum se vedeau din marea de cenușă care înghițișe, practic, orizontul. În respectiva cenușă se jucau cu rîmele cîțiva copilași bălai, niște babe bîrfeau la un ciot rămas dintr-un gard, iar cîțiva bețivi, și ei negri la față, ciocneau bere neagră din cioburi fumurii de halbe.

- Doamne, iartă-mă, da' ce-a fost aici? Ce s-o fi întîmplat? întrebă unul dintre pasageri, a căzut bomba atomică?

- Mai rău! Moșul responsabil de răspuns stătea liniștit pe banchetă și dezghioca o nucă.

- Poate fi mai rău? Da' di undi știi matali? Zeci de perechi de ochi îl fixau acum pe bătrîn, care lăsă nuca și

briceagul, ridicînd privirea.

- Păi, totul a început de Ignat, cînd se taie - cine are; cine nu, nu - porcul. Deci, cum se pregătea așa lumea din sat - satul ăla, care ar fi trebuit să se vadă pe geam, dar nu se prea mai vede - să ascută cuțitele, să spele lighene, găleți, să aducă paie, una-alta, vine primarul Ghiță Coțofei și zice: “Bă, populație, localnici, ia, urechea pîlnie la suptsemnatul! Se-aude? Deci, de-acum intrăm în aia, cum îi zice, Europa. Deci, este norme speciale de tăiat porcinele, astea, porcii, deci, care nu le respectă îl belesc ca pe berbec!”. Din vorbă-n vorbă, una, alta, aflăm noi - noi, că și eu sînt din satul ăsta, care nu-l mai vedeți! - că gata, nu mai merge cu cuțitul la gît, harști-harști! și sîngerete, mări, băiete, cum se zicea pe la noi. Cică porcul, că-i și el om, ființă, trebuie mai întîi luat cu binișorul, gîdilat, convins cu frumosul să iasă din coteț, apoi trebuie anesteziat și sacrificat așa, mai cu talent, delicat, ca să nu simtă...

- Bine, bine, dar ce legătură are dezastrul ăsta cu porcul de care zici matală?

- Păi, are. Are, ho-hoooo! Că și eu aveam un vecin, Istrate Țimpoi, care avea la rîndul lui un porc. Porcul, botezat Ghiță, ca pe domnul primar... Vecinul ăsta al meu se cam speriasse de domnul primar Ghiță, de amenințări, mai ales că era și bănuiră că deținea în ogradă găini bolnave de gripă, deci s-a conformat. Au scos animalul din coteț, l-au legat bine cu funii, el cu nevastă-sa și cu rudele, să nu se smucească, și s-au gîndit să-l adoarmă. Cum să-l adoarmă, cum să-l adoarmă? Păi, nu le-a trecut prin cap altceva mai bun decît să aducă din casă butelia de la aragaz, cu furtunul. Cică au văzut ei mai demult la televizor un documentar despre execuțiile prin gazare la americani și chiar s-au mirat cît de liniștit murise condamnatul.

- Bine, și? Și ce s-a întâmplat?

- Păi, s-a întâmplat că au înfipt furtunul în gura porcului și au dat drumul la robinet. Creștea porcul, Ghiță, creștea și se umfla, așa, ca Făt-Frumos, într-un minut cât alții într-un an. Creștea fără lături, fără tărite, fără grăunțe. S-a isprăvit butelia, au adus alta de prin vecini, apoi încă una și încă una. Pînă la sfîrșit, în Ghiță intrase gazul din vreo cinci butelii mari.

- Da, bine, dar ce legătură au porcul Ghiță, vecinul matala și primarul Coțofei cu dezastrul din jur?

* * *

- Păi, au, rosti moșul, care între timp sculptase cu briceagul, în coaja de nucă, celebra scenă a atacului de la Smîrdan. Au, că ăștia, cît a durat treaba cu gazul, cu umflatul porcului, s-au îmbătat de bucurie. Și, la un moment dat, a ieșit din casă cumnatul lui vecinul meu, cu lampa de benzină, a aprins-o și a apropiat-o de Ghiță, să-l pîrlească pe la rît. Ei, din cîte se vede, pe acolo cam scăpa gazul...

**Un bal mascat nu reprezintă întotdeauna
chiar un eveniment fericit, mai ales cînd
alegerea costumelor nu este chiar cea mai
fericită.**

Cînd Marinică Viezure a ieșit din casă, cîteva zeci de ochi l-au urmărit pe geamuri îndepărtîndu-se, iar una dintre vecinele curioase și-a făcut trei cruci largi și a aprins candela. Să nu dea bani pe mașină, la ia-mă, nene, Marinică a așteptat o oră în haltă - avea abonament de personal, ca navetist ce era - timp în care soția Eugenia a

plîns de rușine, iar copiii s-au luat la bătaie cu alți micuți, care trăseseră în ei cu praștia și îi porecliseră. În aceeași stație CFR a apărut și Aurel Șeptică, vecinul și colegul de muncă al lui Viezure. Și el părea peste măsură de nervos, iar nevastă-sa se ținea mai departe pe peron, prefăcîndu-se că nu-l cunoaște.

Cînd a oprit trenul, nașul Jenică nici n-a vrut să le deschidă ușa la început, motivînd că se sperie ceilalți călători; a cedat, totuși, la insistențele doamnelor, care plîngeau și amenințau că se aruncă sub roți, să le taie vagonul dacă nu le ia mai repede din acea haltă nenorocită, în care se strînsese lumea ca la bîlci să se uite la ei, iar unii mai îndrăzneți îi fluierau și chiar îndrăzneau să-i pipăie.

* * *

Pentru onomastica domnului director, conducerea Întreprinderii de Componente și Subansambluri pentru Perne din Burete a decis să organizeze ceva original, ceva de care angajații să-și aducă aminte peste ani și ani. Secretara Valerica Brotăcel a făcut cîteva duzini de cafele și a golit de vreo zece ori scrumiarele din sala de consiliu în care se căutau idei. Pe motiv de ușa grea, capitonată, directorială, nimeni n-a auzit care au fost exact aceste idei, cine le-a propus și cine le-a refuzat; cu siguranță fuseseră idei proaste, deoarece singura acceptată în unanimitate a aparținut însuși domnului director. Așa se face că în aceeași zi, la panoul de pe hol, lîngă pozele frunțașilor și codașilor în producție, a apărut un anunț scos la imprimantă pe hîrtie roz, cu antet și o floare desenată cu carioca și semănînd cu o gogoasă: “Dragi colegi, stimați angajați, pentru a-l cinsti împreună, prin gînduri și fapte, pe domnul director, sînteți invitați cu toții (inclusiv familiile!) în sala de mese a unității noastre frunțașe.

Carnaval! Bal mascat! Prezența obligatorie! Penalizări pentru cine vine fără costum!”.

* * *

Așa se explică jena doamnelor Viezure și Septică, așa se explică protestele nașului Jenică și tot așa se explică aspectul celor doi, Marinică și Aurel. Ei au urcat primii în vagon trăgându-și nevestele cu niște mâini care parcă-parcă ar fi dat drumul poverilor. Au urmat copiii.

Marinică Viezure era îmbrăcat în ceea ce își închipuia el că ar fi un costum de marțian: un fel de cazan ruginit de rufe îi încingea mijlocul, pe brațe și pe picioare avea niște bucăți de burlan, iar deasupra își pusese un glob pământesc din carton, pentru uz didactic, împrumutat de la copiii săi, școlari. Îi decupase o gaură mai mare prin care își băgase capul, apoi două mai mici, rotunde și acoperite cu celofan roșu, prin care privea, iar întregul era uns cu vopsea argintie pentru sobe. Vopseaua putea de trăzne și emana vapori toxici, în costum intrau albine și bondari, globul pământesc argintiu se învîrtea în jurul propriei axe, mutînd ochii de marțian cînd la ceafă, cînd peste umeri, iar robotul Marinică pe de-a-ntregul semăna bine de tot cu un extraterestru cherchelit, care scîrțîia, troncănea, mirosea urît, se clătina de la vinul consumat înainte de plecare, pentru curaj, și vorbea porcării. Din cînd în cînd, își mai pocnea cîte un copil: avea doi, ambii îmbrăcați în costume de strigoi croite din același cearșaf. Primul strigoi mai păstra niște dantelă pe la poale, iar al doilea avea nasturi la spate.

Micuțul necunoscut din tren continua să se zbată în brațele lui Zbiqx-49 și să-l pupe, umplându-l de bale lipicioase cu damf de caramelle. Călătorul spațio-temporal se zbătea și el, întins pe linoleumul jegos, când auzi un fel de scîrțîit urmat de niște sunete nedefinite. Cu coada unui ochi apucă să vadă o siluetă care îi păru oarecum familiară: costumul domnului Marinică semăna destul de bine cu cele purtate de membrii echipelor speciale trimise după el de fiecare dată cînd o scrîntea în călătoriile sale prin spațiu și timp. Simțindu-și salvarea aproape se năpusti într-acolo, cu tot cu copilul necunoscut legat în jurul gîtului.

Globul pămîntesc din carton de pe capul lui Marinică Viezure se întorsese cu fața la spate, deci cu ochii la ceafă, iar sărmanul om se izbea cu țeasta de perete, așadar tocmai înjura în clipa în care peste el se năpusti un cetățean micuț, ciudat și cam verzui, ținînd la gît un copil necunoscut, care răcnea “Tataaaa! Tăticuleeee!”.

Aurel Șeptică, vecin și coleg cu agresatul, dar îmbrăcat într-un fel de Făt-Frumos, cu niște indispensabili bleu flaușați și purtînd înfiptă în bască o pană din pernă, sări să-și elibereze tovarășul. În vagon se stîrni învălmășeală: Zbiqx-49, cu copilul la gît, îl îmbrățișa pe Marinică Viezure, de care trăgeau pe de-o parte copiii proprii și nevastă-sa (îmbrăcată într-o rochie care putea fi atît de Ileana Cosînzeana, cît și de invitată la o cumătrie), iar de cealaltă parte colegul Aurel Șeptică și familia acestuia (alcătuită din trei minori îmbrăcați în spiriduși și o soție mai mult dezbrăcată). Cînd privitorii tocmai vroiau să pună rămășag dacă Marinică se rupe sau nu sub acțiunea forțelor exercitate de cele două tabere, forțe care acționau asupra sa pe aceeași direcție, dar în sensuri opuse, întregul vagon fu scaldat într-o lumină orbitoare, după care se auzi

un zumzet, iar într-o clipă, din toată învâlmășeala nu mai rămase nimic...

- He-he, ieri dormea pe prispa căsii, azi s-o dus în... Fuse, fuse, și se duse! filosofă un moșneag dintr-un colț, care morfolea prune uscate, făcînd baloane. Dom'le, la ce nivel au ajuns ăștia cu teleportările, he-he, mai ceva ca la televizor!

Contrar părerii unor experți, nu doar tonul face muzica; asta, cu condiția să nu apară cumva neprevăzutul, sub diversele sale aspecte.

Osiile vagoanelor scoteau sunete ciudate și diverse, deși trenul se oprise: în față se întindea un defileu adînc, străjuit de doi pereți din granit, tari ca poporul român și plini de inscripții gen "Fane și Ramona", "Georgel și Petronela", „Stan și Bran” „Moș Ion Roată și Unirea”, „Acul și barosul” și altele de aceeași teapă. Din ce în ce mai mulți călători, strîngînd cu teamă la piept bagaje voluminoase, genți, saci, sape ori doar mape, se întrebau - mai întîi în șoaptă, apoi cu glas tare - de ce anume stă trenul și, mai ales, de ce anume osiile vagoanelor scot sunete diverse de vreme ce trenul stă.

- Haida-hai, noroc, băieți! răcni de lîngă locomotivă nea Costel. Era bucuros, era fericit: tocmai isprăvisese de ciocănit osiile vagoanelor. Din pricina căderilor de pietre și alunecărilor de teren putuse să ciocănească vagoanele la osii după pofta inimii, fără să respecte orarul. Fusese ucenicul lui Nea Pandele, pensionat nu demult, și se poate spune că reușise să-și depășească în talent maestrul. Tocmai ascultase cu deplină satisfacție acel "Do diez" al vagoanelor de clasa întîi, "Re"-ul evident al vagonului-

restaurant, pe care doar profanii l-ar fi putut confunda cu “Mi-bemol”-ul de la clasa a doua și, desigur, acel adevărat arpegiu scos de locomotivă. Costel putea desluși după ureche dacă un vagon era de producție autohtonă sau nu și regreta scoaterea din circulație a unor vechi garnituri fabricate pe la 1895, adevărate viori Stradivarius ale căilor ferate. Deținea acasă o impresionantă colecție de casete și compact-discuri cu sunete scoase de diverse osii de vagoane și locomotive; când avea o dispoziție înălțătoare, solemnă, asculta glasul clasic al unor vechi vagoane vieneze sau nemțești, când avea invitați mai tineri, cu gusturi mai moderne, mai comerciale, băga banda aia, cu TGV-ul francez, cu monorailurile japoneze sau, pe la sfârșitul chefurilor, cu “Săgeata Albastră”, iar când se îmbăta ca porcul își puneă un disc vechi și zgîriat, cu zgomotele scoase de osiile unor vagoane de marfă, de-ale noastre, vagoane de of și inimă albastră. Costel devenise cu timpul un adevărat profesionist, un fin cunoscător.

În cazul locomotivei de care fusese atașat personalul 89890 - locomotivă care trebuia să scoată un “Do-Mi-Sol-Do” curat, ușor de folosit și la colindele de Crăciun - se băgase pe undeva un bemol sau un diez, semn că exista ceva care nu mergea chiar cum trebuie...

Nu doar la vânătoare contează de care parte a țevii te afli. Nea Costel își retrăiește întreaga viață, iar cea mai bună soluție pentru a scăpa de probleme se dovedește a fi teleportarea acestora în curtea vecinului.

Între timp, Aurel Șepică, Marinică Viezure (cu familiile lor), plus Zbiqx-49 și copilul necunoscut, atârnat la gîtul său, tocmai se descompuseseră în particule elementare, urmînd a se recompune la loc după încheierea saltului spațio-temporal. Din fericire, colegii de serviciu ai lui Zbiqx - care simțiseră nereguli în datele transmise de microcipul implantat din naștere sub pielea acestuia (microcip care, în paralel, îi comanda purtătorului din cinci în cinci minute să fie un cetățean model, mulțumit cu salariul minim pe economia galaxiei) - reușiseră să-l localizeze la timp și să focalizeze pe el raza de teleportare, așadar îl așteptau să apară dintr-o clipă într-alta. Din nefericire, ei nu știau că Zbiqx-49, colegul lor aflat pe drumul de întoarcere, nu venea singur...

* * *

Nea Costel, după cum spuneam, era nemulțumit de un anumit sunet scos de o anumită osie, așadar își aduse trusa și se băgă sub tren ca un adevărat meșter, culcat pe spate, pe o pătură veche, desenată cu ursuleți. Trenul, bineînțeles, stătea în continuare, fiindcă muncitorii nu eliberaseră încă șinele de bolovanii căzuți peste ele, pentru simplul motiv că plecaseră.

Pe lîngă plăcuțele cu tradiționalul îndemn “Nu vă aplecați în afară!”, prin vagoane - mai precis, în două

anumite zone ale lor, situate la extremități - se află și altfel de plăcuțe. De la depărtare par la fel, dreptunghiulare, albe și smălțuite. De aproape, se vede că pe ele scrie altceva. "A nu se folosi în timpul staționării!" scrie pe ele, iar îndemnul face referire nu la maneta semnalului de alarmă, nu la sistemul de ventilație sau de iluminat, ci la veceurile din vagoane. Acele construcții ingenioase și simple, cu o pedală care acționează o clăpiță. Acea clăpiță care, acționată de pedală, se îndepărtează, permițând curioșilor să privească în jos, peste traverse. Unii au petrecut ore întregi privind prin găurile veceurilor de vagon, atrași de goana nebună a peisajului de sub ei - restrâns în mod nefericit de diametrul țevii.

Pentru cei cu suflet mai puțin atras de reverie, veceurile de vagon au un rost mult mai prozaic și foarte bine definit, iar pentru cei cu probleme digestive, îndemnul "A nu se folosi în timpul staționării!" acționează întocmai ca, pentru un curios din fire, interdicția "Nu privi!".

Domnul Ieremia Ciușcă era un pragmatic suferind de nenumărate afecțiuni digestive, care înainte de plecare - fusese condus la gară cu alai, de familie - se ghiftuise ca pentru ocolul Pământului. Mîncase mult și gras, slănină, caltaboși, cîrnați, piftie, chișcă, sîngerete, chiftele, sarmale, plăcinte, băuse zdravăn și amestecat, iar acum, natura își spunea cuvîntul. Trenul stătea, după cum spuneam. Clătinîndu-se, domnul Ieremia Ciușcă se îndreptă spre unul dintre capetele vagonului, privind în toate părțile să nu-l vadă nimeni. Ușa cu plăcuța "A nu se folosi în timpul staționării!" se închise scurt în urma sa...

* * *

Nea Costel descoperise în sfîrșit de ce sunetul unei osii nu se încadra în corul colegelor: o piatră se întepenise

la extremitatea unui vagon, o piatră colțuroasă, care cobora nota cu aproape un semiton. Se întinse mai bine pe păturică, pe spate, cu fața în sus, ținând în fiecare mână câte un instrument de mare precizie. Deasupra sa, în dreptul capului, se afla un fel de cilindru, de țevă isprăvită cu o clăpiță. Desupra sa, dar ceva mai sus, se afla domnul Ieremia Ciușcă. Era pe deplin satisfăcut și tocmai se ridica. După care, se uită în oglinda îngălbenită, încercând să-și tragă părul din dreapta peste chelia transpirată. Mulțumit de rezultat, se pregăti să iasă, privind spre pedala din pardoseala acoperită cu linoleum. De afară, răsună o voce:

- Gata, breeee! Haida, calea ferată e curățată, puteți plecaaa!

De sub vagon, Nea Costel rugă:

- Măcar un minut, un minuțel mai așteptați, vă rog, să termin și eu!

* * *

Astroportul “Universul Liber” avea o zonă separată, destinată teleportărilor. Aceasta era împărțită în două: prima parte era mai curată, dereticată zilnic și rezervată călătorilor străini și delegațiilor mai importante, venite de sus (vorba vine!). Înălții oaspeți își recombinau particulele elementare într-un aparat de teleportat modern, de ultimă generație, chituit și vopsit cu grijă în fiecare an și peste care roboatele de serviciu așterneau un cearșaf când nu era pus în funcțiune. Pe pereții odăii de primire sclipeau pancarte holografice în mai multe limbi de circulație intergalactică, inscripționate cu tradiționalele “Bine v-ați recombina la noi, dragi oaspeți!”, respectiv “Teleportare plăcută!”, de la caz la caz, iar un hol întreg era ocupat cu mici buticuri de suveniruri fără taxe vamale. Cu totul altfel arăta însă zona destinată teleportărilor curente, de serviciu,

ale personalului care făcea naveta sau ale diverșilor furnizori. Băncile sălii de așteptare erau necapitonate, pereții zugrăviți în ulei holografic verde erau murdari, ușa de la toaletă nu se închidea bine și scîrțîia, pe singura pancartă scria mare “Nu scuipaț pe jos!”, iar la chioșcul de țigări și răcoritoare se vindeau doar sfoară, creveți de pe Casiopeea și niște sucuri naturale suspecte, fabricate pe un satelit îndepărtat pe care nu creștea nici fir de plantă. Acolo se aflau colegii de secție ai lui Zbiqx-49, care priveau nerăbdători la aparatul de teleportat vechi, ruginit, energofag și cu vopseaua proaspăt sărită...

* * *

În principiu, teleportările sînt cam ca gîndul - adică iuți, inodore, insipide, incolore și nu fac gălăgie. Teleportarea colegului Zbiqx a început cu un fum albastru de la circuitele aparatului, fum mirosind a grătar de cîrnați pe care cineva a pus la uscat niște șosete supraelastice, a continuat cu un zgîlțîit, apoi cu un scîrțîit, un bîzîit și cîteva înjurături de orbite, sateliți, ciristeu și diverse onomastice. După care, ușa cabinei de teleportare a sărit cît colo, scoasă din țîțîni. Pe gresia cu coji de semințe a astroportului s-au prăvălit, unul după altul sau pe perechi, Aurel Șepică, Marinică Viezure, membrii familiilor lor, apoi Zbiqx-49, victorios, care căzu ultimul peste mormanul de trupuri terriene, răcnind:

- M-am întors!

De gîtul său stătea prins ca lipitoarea un copil pămîntean necunoscut, tuns zero, julit în genunchi și murdar de muci la nas. În timpul teleportării (un timp de ordinul nanosecundelor), micuțul reușise să scoată o cretă dintr-un buzunar, cu care scrisese porcării și desenase terriene goale pe pereții telecabinei, apoi scuipase pe

butoane și, în fine, se căutase în sîn după niște zarzăre crude, pe care le mîncase pînă în clipa recompunerii în particule elementare, făcînd sîmburi pe jos. Doi dintre colegii de secție ai lui Zbiqx-49, adunați să îl întîmpine, leșinară...

* * *

Pe Terra, sub vagon, Nea Costel trăgea cu ranga în piatra întepenită, care scotea scînteii. Tot pe Terra, dar în vagon, deasupra lui Nea Costel, domnul Ieremia Ciușcă își terminase treaba, se pieptănase și se pregătea să iasă din cabină. Privea la pedala de lîngă closet și se gîndea dacă să apese sau nu. Locomotiva fluieră, tăind liniștea în două, iar Nea Costel îngheță, închipuindu-și trenul plecînd în secunda următoare și trecînd cu roțile peste el. Într-o clipă, își retrăi întreaga viață: copilăria petrecută la țară, jucîndu-se printre orătănii de curte sub privirea unui bătrîn sfătos, bunicul său, apoi primii ani de școală, primele extemporale la aritmetică și citire, prima corigență la chimie, vacanțele petrecute în tabăra de pionieri, cu colegii, apoi prima iubire, apoi a doua, apoi serviciul militar la fanfara garnizoanei, liberarea, ucenicia la atelier, primul loc de muncă, apoi ziua în care s-a însurat, cea cînd i s-a născut primul copil, apoi seara aia, în care s-a îmbătat cu colegii și a împrumutat unuia dintre ei, nu mai ținea minte cui, zece milioane, banii strînși pentru centrală de apartament...

“Hopa, stai așa!” își spuse el, devenind dintr-o dată mult mai atent la filmul vieții sale, “acu’ văd exact cui i-am împrumutat banii!”. Imaginile îi jucau prin minte, se văzu la el acasă, cu un coleg, scoțînd fără știrea nevastei teancul de bani din șifonier și oferindu-l acestuia. În cadru, colegul stătea cu spatele și purta bască, dar tocmai se pregătea să se întoarcă, să-și arate fața.

În clipa aceea, simți o mână cum îl trage de cracul pantalonului, iar filmul vieții se rupse brusc. Vru să hui duie ca la cinematograful, când se schimbau bobinele, dar mîna îl trase și mai tare, pînă ce îl scoase de sub vagon:

- Nea Costel, scoal' bre, n-auzi? Fluieră ăstia, bre, hai, că în jumătate de oră plecăm! Nea Costel stătea în fund, pe marginea căii ferate, și se uita la Jenică. L-ar fi strîns de gît cu bucurie, l-ar fi sugrumat de zece milioane la valoarea de atunci, bani de centrală. Sub vagon, pe locul de unde tocmai se ridicase, ceva căzu între șine cu un pleoscăit.

* * *

În biroul directorului astroportului, Țîrdea-96, era sedință. Zbiqix-49 fusese scos în fața colectivului și așezat pe un scaun, să dea socoteală, în vreme ce pămîntenii stăteau înghesuiți într-un colț, sub pază armată - nea Wirkqx-64, paznicul contractual, îi păzea cu un fazer vechi și ruginit, tip ZB, de pe vremea lui Pazvantqx, iar ei mînceau semințe, scuipînd cojile pe jos. Colegii lui Zbiqix nu și-ar fi dorit să se afle în locul său, dar nici în locul domnului director, deoarece sărmanul avea în jurul gîtului, ca un colier, brațele subțiri și murdare ale unui copil terrian tuns chilug și mucos, care îi striga din cînd în cînd:

- Tăticuleeee!

Poveste despre o cale ferată realizată pe jumătate. Pe jumătatea din stînga, mai exact. Cu toate astea, viața merge înainte, deoarece mai există și alte mijloace de transport.

- Ce ne facem, dom'le, cu ăstia? Unde-i punem? Dă-te, bre, lasă-mă, biști d-aici, că mă doare capul! întrebă

directorul Țirdea-96, în timp ce încerca să-și jupoaie de la gît copilul terrian, devenit din ce în ce mai nesuferit.

- Hai să-i împăiem, dom' director! îşi dădu cu părerea un extraterestru scund şi păros, cu un costum holografic niţel scămoşat pe la revere. Îi împăiem şi-i punem pe hol, la intrare, pentru cînd ne mai aduc elevi cu clasa, în practică. Să vadă toţi cum arată ăştia, de pe alte galaxii!

Adevărul era că pămîntenii, aşa cum se prezentau ei în acel moment, îmbrăcaţi cu toţii pentru carnaval (iar bărbaţii chercheliţi zdravăn pe deasupra) reprezentau pentru oricare privitor tot atîtea antireclame vii la turismul prin părţile sistemului nostru solar.

- Să te fi împăiat mă-ta, cînd te-a clonat! Alte idei tîmpite ca tine mai ai? Vrei să scrie iar ziarele prostii despre noi, ca atunci, cu imigranţii ăia klingonieni? se enervă directorul.

Pe acea planetă îndepărtată copiii se obţineau în laboratoare speciale, prin clonare; totuşi, cîtiva savanţi contestaţi de mulţi locuitori reuşiseră în premieră obţinerea unui miel spaţial printr-o metodă revoluţionară, adică prin încrucişarea unui berbec cu o oaie, dar reuşita a stîrnit manifestaţii de protest - mai ales că mielul avea o faţă cam bleagă, care aducea bine cu mutra unuia dintre ciobănaşii galactici, Nechifor-21.

* * *

Trenul personal 89890 pornise de cîteva minute, dar toţi pasagerii se pregăteau să coboare. Se pregăteau, fiindcă mult nu mai era pînă la punctul terminus, acolo unde calea ferată se isprăvea - sau, mai bine zis, se termina pe jumătate.

Unii ar fi avut nevoie să meargă mai departe, tot cu trenul, dar asta nu se putea: fosta conducere a Ministerului Transporturilor raportase că planul - care prevedea montarea

de cale ferată pe încă o sută de kilometri - fusese îndeplinit, conform declarațiilor apărute și prin ziare, pe jumătate. 50 la sută! Asta dădea bine la o anumită parte a electoratului, dar realitatea era oarecum diferită: angajații plătiți cu ziua (și prost pe deasupra!), ca să scape mai repede, întinseseră doar una dintre șine - cea din dreapta, cum mergi încolo, cale de o sută de kilometri, pînă la primul orașel. Acolo, ei descoperiseră bufetul „Scaietele”, unitate de deservire model, cu vestita sa ciorbă de burtă și un vin de regiune superior și ieftin. Bucățile din cealaltă șină, cea din stînga, n-au mai fost montate, ci vîndute în secret la diverși particulari, apoi transformate în diverse consumații.

Prin urmare, două localități ale patriei noastre rămăseseră legate într-un mod foarte ciudat, iar niște domni din minister au încercat să o scalde, declarînd presei că viitorul aparține trenurilor de tip monorail, care circulă pe o singură șină, ca la japonezi. Nimeni nu i-a crezut, mai ales că respectivii domni din minister erau aceiași care, cu doi ani în urmă, suspendaseră cîteva personale din zonă pe motiv că și japonezii folosesc trenuri suspendate. Noroc de mătușa unuia dintre ei, proprietara unei firme de autobuze și maxi-taxi, care asigură de atunci încoace transportul de călători pe respectivele rute...

* * *

- În concluzie, tună directorul astroportului, Țîrdea-96, asta e. Am holofonat și sus, la conducerea galaxiei: nu se poate! Îi facem pachet și îi trimitem acasă la ei. Ce-ar fi dacă i-am ține printre noi pe toți nespălații de pe alte planete? Au microbi, viruși străini, pun mîna și strică, se joacă la butoane... S-a mai întîmplat și prin alte galaxii, tot așa, au venit unii cu familiile lor, cică la cules. N-au mai scăpat de ei pînă azi, s-au înmulțit și au devenit dăunători,

că mănîncă plasma de la televizoare. Așadar, la cabina de teleportare! Eu mai propun, ba chiar decid, să-l trimitem și pe Zbiqx-49 cu ei, drept pedeapsă.

Totul este bine cînd se termină. Oricum, nu se termină cum vă imaginați dumneavoastră, asta e sigur!

Șinele de cale ferată tăcăneau ușor și monoton, în vreme ce trenul personal 89890 se apropia, frînînd, de gară. Prin compartimente nu mai era nimeni, pasagerii lăsaseră locul ambalajelor, cojilor de semințe și celorlalte resturi. Toți se înghesuiau pe culoare să coboare primii, iar un moș mic, cu ȋtari, gumari și vată în urechi, care trăgea după el un purcel viu, legat cu sfoară, ȋncercă să se bage în față, motivînd că pierde avionul. Fu pocnit peste ceafă cu o bască. În sfîrșit, trenul opri, scîrțîind ca de obicei.

* * *

O gară de orice fel reprezintă un mic Univers, fiind mai reprezentativă pentru zona de baștină decît, să zicem, un mare aeroport internațional. Ȋntr-un mare aeroport internațional nu veți găsi babe adormite cu capul pe vreo găină sau curcă vie, copii care, iarna, să se tragă pe ghețușul din sala de așteptare sau navetiști jucînd șeptica pe fundul șepcii. Ȋn magazinele duty-free din marile aeroporturi internaționale cu siguranță nu există prin rafturi semințe de bostan sau floarea-soarelui, vodcă la cutie sau vin de regiune la bidon, motiv pentru care, din cîte se pare, viața în marile aeroporturi internaționale este una tare plicticoasă.

Cu siguranță, nimeni din micuța gară de destinație nu se plictisea. Nici măcar casierita de la ghișeu de bilete: chiar

dacă toți pasagerii mergeau cu nașul, duduia croșeta. Nici babele adormite cu capetele pe papornitele cu găini nu se plictiseau, ci visau, în vreme ce găinile le ciuguleau de nas.

Cînd ultimul scîrțîit de frîne încetă, clădirea gării începu să vibreze ca la apropierea unei turme de bizoni; zidurile tremurau, geamurile zornăiau, iar animalele cu sau fără stăpîn se pitiseră speriate pe sub banchete: veneau călătorii.

* * *

Prin fața privitorilor trecură, astfel, în ordine, ca tot atîtea mici uragane, diverși popi, zugravi cu ziua, sculeri-matrițeri, un moș cu tricou și desagă discutînd aprins cu un fost păpușar, cîțiva călugări de la Schitul Pasărea, un surdomut care se certa cu niște cetățeni să dea muzica mai încet, soldați în permisie, un inginer specialist în pete de vin roșu, domnul Sisoe Postăvaru cu mutră bleagă, fost activist, domnul Ieremia Ciușcă, acum ușurat. Cu toții alergau spre autogară, dovedind încă o dată că orice sfîrșit e doar un început de drum. Autogara era la puține zeci de metri de gară și semăna leit cu aceasta.

Cînd primii dintre foștii pasageri ai personalului au ajuns pe peron, au observat în consens că puținele scaune erau toate ocupate. Pe ele stăteau Aurel Șeptică, Marinică Viezure și membrii familiilor lor, îmbrăcați cu toții pentru bal mascat și mult mai chercheliți. Se pare că erau acolo de ceva vreme, fiindcă bărbații avuseseră timp suficient să-și mai cumpere o navetă de bere și să-și cîrpească odraslele, care bîzîiau mai încolo, pe iarbă. Lîngă copii se afla un cetățean necunoscut, cam ciudat și prăzuliu la față, care nu părea defel de prin părțile locului; acesta se strîmba la copii, încercînd să-i înveselească.

După cinci minute, autobuzele erau ticsite; dintr-unul se auzi un glas pițigăiat, spunînd “Viitorul transportului de călători nu aparține combustibililor fosili, ci electricității!

Așa am văzut eu la televizor!"; în clipa următoare ușa se deschise, iar prin ea zbură o babă.

* * *

Undeva, departe, pe o planetă dintr-o galaxie îndepărtată, niște extraterestri chefuiau. Directorul astroportului, Tîrdea-96, părea fericit, chiar băuse și el cu băieții. Mai păstra pe gît urmele unor brațe mici și lipicioase, era puțin zgîriat pe față și avea un ochi umflat, dar era fericit, după cum am spus. În sala mare, pe o masă antigravitațională, plutea un tort în formă de navă spațială din ciocolată, cu hublouri de beza și trape din marțipan: scutul energetic și sistemul de propulsie erau scofîlcite de parcă ar căzut careva cu cotul peste tort...

* * *

La puțină vreme după cele petrecute mai sus, cîțiva cosmonauți aflați pe o stație orbitală internațională au raportat bazei că de ei se apropie, plutind haotic și oarecum în zig-zag prin vidul interplanetar, o capsulă spațială ciudată, posibil de proveniență extraterestră. Brațele telescopice cu clești au fost acționate, iar capsula dusă pe stație, într-o cameră sterilă. Primul cercetător, savant cu o bogată experiență căpătată în spațiul cosmic, pătrunse în cameră îmbrăcat într-un costum special. Se apropie încet de obiectul zburător neidentificat, din care se auzeau zgomote ciudate, și îl atinse. Deodată, învelișul acestuia se sparse și din el țîșni o făptură. În întreaga stație orbitală și chiar mai departe, în întunericul rece din spațiul intergalactic, răsună un strigăt:

- Tăticuleeeee!

-Sfîrșit-

Cuprins

Dopul scuză mijloacele.....	3
Univers spațial românesc.....	5
Plimbare pe Strada Pacienții	6
Noile pagini din jurnalul plutonierului Mitran.....	7
Faptul divers	15
Fenomen luminos neobișnuit.....	17
Misterioasele dispariții de după Sărbătoarea Vinului.....	18
Concurs de desene pe asfalt	22
Băiețelul cu chibriturile	26
Mica Sirenă.....	27
Albă ca Zăpada și unul dintre cele șapte păcate	28
Părinți, aveți grijă de	29
talentul copiilor	29
dumneavoastră!.....	29
Pe aripile vântului	30
Aventuri la gîrlă.....	31
Dezavantajele prospectelor fără instrucțiuni în limba română.....	32
Poveste cu fulgi	36
Mapamond paranormal românesc	37

Păstrați bonul pînă la ieșirea din unitate.....	38
De ce e bine că Sfîntul Gheorghe a învins balaurul și nu invers.....	40
Rățușca cea urîță	42
Poveste educativă	44
Odă în apometru antic	45
Rolul și importanța topoarelor în alungarea trăznetelor	46
Telenovela la îndemîna tuturor - manual pentru scenariști.....	48
Cel mai deștept retrocedează primul	50
„Medicina la îndemîna oricui” - emisiune radiofonică	51
Mica publicitate	52
Sanie fără zurgălăi.....	54
În poiana din pădure au loc și conflicte dure	55
De-a Baba-Oarba	62
De-a bîza-n doi	64
Ileana Cosînzeana din Pădurea Adormită.....	66
Cîmpu-i alb, oile-s galbene	68
Sub cupola cercului.....	69
Povestea lui Halat Alb	72
Rolul și importanța bateriilor de 1,5 volți în viața comunității.....	73
Falsa problemă a crizei de energie	77
Povestea lui Harap Alb.....	78

Aventurile nefericite ale unui locatar de Ziua Îndrăgostiților	79
Aventurile nefericite ale unor tineri de Dragobete	83
Unde duce dependența de pizza	86
Spațiul mioritic. Ultima frontieră... ..	88
Povestea porcului - remix.....	89
Luna, pământ românesc	91
Reforma fără fond.....	93
Micuța Publicitate.....	95
20	96
Un motiv temeinic pentru a nu participa la tombole.....	98
Grădinița de copii, cuibușor de nebunii.....	100
Creierile și furnica.....	101
Ceasul rău, pisica neagră și găina	104
Aventuri pe gheață, cu îngerașii dintr-a șasea	105
Poveste cu iepurași fricoși	109
Noaptea în care câinii au lătrat a pustiu	111
Două povești de groază pentru citit la culcare copiilor obraznici	112
Așa s-a castrat câțelul	116
Povestire mică despre niște mici	122
Tîrg de fete	123
Așteptîndu-l pe poștaş.....	127
Păcală, frate cu românul	128

Noaptea în care s-a spart țeava de la beci	131
Apă de ploaie	136
Examen de ciobănit european.....	138
Vești bune pentru animale	141
Capra cu trei purceluși.....	144
Aventuri în țara Împăratului Verde	146
Fața nevăzută a Baladei Mioriței	147
Balada Meșterului Manole.....	148
Sărbătoare cu parașutiști sportivi	150
Adevărul despre situația dotării unor instituții de învățământ.....	153
Ceața bate filmul	155
Cineva, acolo, sus, ne pîndește?	157
Povestea peștișorului de aur.....	160
Jurnal de știri	162
File din jurnalul elevului Nelu	175
Mersul Trenurilor	181

Tipărit la MULTIPRINT

Coperta și desenele: Jup

Tehnoredactare: Jup

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României: IEȘAN,

CIPRIAN - Mersul Trenurilor

ISBN: